

Ο ΜΕΣΣΙΑΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Του
ΤΟΝΥ ΑΛΑΜΟ

Οι Βιβλικές παραπομπές σ' αυτό το βιβλίο είναι από τη μετάφραση του Νεόφυτου Βάμβα, όπως επίσης και από το πρωτότυπο στην Αραμαϊκή, Εβραϊκή και την Αγγλική μετάφραση από την εποχή του Βασιλέα Τζέιμς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	2
I. ΤΑ ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ	21
II. ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ	41
III. ΠΡΟΦΗΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΣΤΙΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ	55
IV. ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΑ ΠΑΘΗ, ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ	
A. ΨΑΛΜΟΣ 22	73
B. ΗΣΑΪΑΣ 53	79
V. ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΥΝ ΤΑ ΜΕΣΣΙΑΝΙΚΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	97
VI. Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΔΙΑΘΗΚΕΣ	108
VII. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ – ΣΥΜΒΟΛΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ – ΚΑΙ ΕΜΜΕΣΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΕΚΠΛΗΡΩΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ	118

Το μεγαλύτερο θαύμα στον Γραπτό Λόγο: Το Ιστορικό του Μεσσία.

Ο ΜΕΣΣΙΑΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

«Εἰς τούτον πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν» (Πράξεις 10:43).

«Ἐν τῷ τόμῳ τοῦ βιβλίου εἶναι γεγραμμένον περὶ ἐμοῦ»
(Ψαλμός 40:7, Προς Εβραίους 10:7).

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ που δόθηκε ποτέ στον ανθρώπινο νου, ένα δράμα γραμμένο προφητικά στην Παλαιά Διαθήκη και βιογραφικά στα τέσσερα Ευαγγέλια, είναι η ιστορία του Ιησού Χριστού. Ένα μοναδικό γεγονός, ανάμεσα σε πολλά, **Τον** ξεχωρίζει τελείως. Αυτό είναι το εξής: ότι μόνο για έναν Άνθρωπο στην ιστορία του κόσμου είχαν δοθεί από πριν λεπτομέρειες ολοφάνερες για τη γέννησή Του, τη ζωή Του, το θάνατό Του και την ανάστασή Του. Αυτές οι λεπτομέρειες είναι σε γραφές που δόθηκαν στον κόσμο αιώνες πριν Εκείνος παρουσιαστεί και κανένας δεν αποδοκιμάζει, ή μπορεί να αποδοκιμάσει, ότι αυτά τα ντοκουμέντα κυκλοφορούσαν ευρέως πολύ πριν τη γέννησή Του. Οποιοσδήποτε και καθένας μπορεί μόνος του να συγκρίνει τα πραγματικά γεγονότα της ζωής Του με κείνες τις παλαιές γραφές και να βρει ότι ταιριάζουν απόλυτα. Η πρόκληση σ' αυτό το αναμφισβήτητο θαύμα είναι ότι αυτό έγινε αναφορικά σ' έναν Άνθρωπο και μόνο, απ' όλη την ιστορία του κόσμου.¹

Εστιάζοντας την προσοχή μας στο ανεπανάληπτο μυστήριο

1. Πολλοί μελετητές της Βίβλου έχουν επιστήσει την προσοχή στο ίδιο αυτό καταπληκτικό γεγονός. Αιώνες πριν να γεννηθεί ο Χριστός, η γέννησή Του και το έργο Του, τα πάθη Του και η δόξα, όλα είχαν περιγραφεί, σε σκιαγραφία, και με λεπτομέρεια, στην Π.Δ. Ο Χριστός είναι το μόνο Πρόσωπο, που γεννήθηκε ποτέ σ' αυτό τον κόσμο, του οποίου η γενεαλογία, ο χρόνος γεννήσεως, ο πρόδρομος, ο τόπος γεννήσεως, ο τρόπος γεννήσεως, η νηπιακή ηλικία, η ενηλικίωση, η διδασκαλία, ο χαρακτήρας, η σταδιοδρομία, το κήρυγμα, η υποδοχή, η περιφρόνηση, ο θάνατος, η ταφή, η ανάσταση και η ανάληψη, όλα είχαν προγραφεί με τον πιο θαυμάσιο τρόπο, αιώνες πριν Εκείνος γεννηθεί.

«Ποιός θα μπορούσε να σχεδιάσει την εικόνα ενός ανθρώπου, πριν ακόμα γεννηθεί; Σίγουρα ο Θεός, και μόνο ο Θεός. Κανένας δεν ήξερε 500 χρόνια πριν, ότι θα γεννιόταν ο Σαίξπηρ, ή 250 χρόνια πριν, ότι θα γεννιόταν ο Ναπολέων. Εν τούτοις, εδώ, στη Βίβλο, έχουμε την πιο καταπληκτική και αλάνθαστη ομοιότητα Ανθρώπου, που έχει απεικονισθεί, όχι από έναν, αλλά από είκοσι ή είκοσι πέντε ζωγράφους, από τους οποίους κανείς δεν είχε δει τον Άνθρωπο που ζωγράφιζε».

αυτού του προγεγραμμένου θαύματος, ας σκεφθούμε προς στιγμήν, ποιός θα μπορούσε να είχε προβλέψει και προγράψει τη ζωή του Τζωρτζ Ουάσινγκτων ή του Αβραάμ Λίνκον, ή οποιουδήποτε άλλου προσώπου, εκατοντάδες και χιλιάδες χρόνια πριν να γεννηθούν; Σε όλη τη λογοτεχνία του κόσμου, λαϊκή ή θρησκευτική, πουθενά δεν μπορεί να βρει κανείς μια άλλη περίπτωση του καταπληκτικού θαύματος της προ – γεγραμμένης ζωής του Χριστού. Η έμπνευση γι' αυτό το πορτραίτο κατέβηκε από την Ουράνια Πινακοθήκη και όχι από το εργαστήρι κάποιου επίγειου ζωγράφου. Τόσο υπέροχο είναι αυτό το θαύμα της προγεγραμμένης ζωής του Χριστού και της τέλει εκπλήρωσής Του στον Ιησού τον Ναζωραίο, που τίποτε άλλο παρά θεϊκή πρό-γνωση θα μπορούσε να το έχει προβλέψει και μόνο θεϊκή δύναμη θα μπορούσε να το έχει πραγματοποιήσει. Καθώς θα παρουσιάζονται οι αποδείξεις ολοκληρωμένες, όλοι οι λογικοί αναγνώστες θα συμφωνήσουν ότι «δεν ήλθε ποτέ προφητεία εκ θελήματος ανθρώπου, αλλ' υπό του Πνεύματος του Αγίου κινούμενοι ελάλησαν οι άγιοι άνθρωποι του Θεού» (Πέτρου Β' 1:21).

Τέσσερις μεγάλες αλήθειες αποδεικνύονται από αυτό το γεγονός

Χωρίς παραλλαγές ή παρεκκλίσεις ανάμεσα στις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης για τον ερχόμενο Μεσσία και την εκπλήρωσή τους στην Καινή Διαθήκη και στο πρόσωπο του Ιησού του Ναζωραίου, φθάνει κανείς ενστικτωδώς στο συμπέρασμα ότι το Χέρι που σκιαγράφησε την Εικόνα στην προφητεία, έπλασε το Πορτραίτο στην ιστορία, και το αναπόφευκτο συμπέρασμα σ' αυτό το θαύμα έχει τέσσερις πλευρές:

1. Αποδεικνύει ότι η Βίβλος είναι ο εμπνευσμένος Λόγος του Θεού, επειδή, χωρίς βοήθεια, ο άνθρωπος, ούτε να γράψει, ούτε να εκπληρώσει μπορεί ένα τέτοιο λογοτεχνικό θαύμα.

2. Αποδεικνύει ότι ο Θεός της Βίβλου, ο Μόνος που ξέρει το τέλος από την αρχή και ο Μόνος που έχει τη δύναμη να εκπληρώσει τον Λόγο Του, είναι ο αληθινός και ζων Θεός.

3. Δείχνει ότι ο Θεός της Βίβλου είναι παντογνώστης, εφ' όσον μπορεί να προφητέψει το μέλλον, περιτυλιγμένο όπως είναι γύρω από αμέτρητους ανθρώπους που είναι ελεύθεροι ηθικοί παράγοντες, όπως επίσης και παντοδύναμος, εφ' όσον μπορεί να επιφέρει μια τέλεια εκπλήρωση του Λόγου Του εν τω μέσω μιας πλατιά διαδεδομένης απιστίας, άγνοιας και επαναστατικότητας εκ μέρους των ανθρώπων.

4. Δείχνει ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος, που τόσο τέλεια και ολοκληρωμένα εκπλήρωσε όλες τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης είναι πράγματι ο Μεσσίας, ο Σωτήρας του κόσμου, ο Υιός του Θεού του ζώντος.

Ο Χριστός είναι το κέντρο της ιστορίας

Έτσι ο ΧΡΙΣΤΟΣ θεωρείται ως το κέντρο όλης τη ανθρώπινης ιστορίας καθώς και το κεντρικό θέμα της Βίβλου. Ο Χριστός της Καινής Διαθήκης είναι ο καρπός του δέντρου της προφητείας και ο Χριστιανισμός είναι η πραγματοποίηση ενός σχεδίου, τα πρώτα περιγράμματα του οποίου σχεδιάστηκαν πάνω από χίλια πεντακόσια χρόνια πριν τη γέννησή Του.

Η εκπλήρωση προφητειών είναι μοναδική στη Βίβλο

Είναι γεγονός ότι προφητεία που εκπληρώνεται βρίσκεται μόνο στη Βίβλο. Έτσι, μας αποδεικνύεται θεία έμπνευση που είναι θετική, συμπερασματική και υπερβατική. Με λίγα λόγια, το θέμα είναι αυτό: Κανένας, χωρίς θεϊκή έμπνευση, δεν ξέρει το μέλλον, γιατί είναι ένα τείχος αδιαπέραστο, ένα αληθινό «σιδηρούν παραπέτασμα», για όλη την ανθρωπότητα. Μόνο ένας παντοδύναμος και παντογνώστης Θεός μπορεί να προειπεί το μέλλον αλάνθαστα. Εάν, λοιπόν, μπορεί κάποιος να βρει αληθινή προφητεία (όπως βρίσκει στη Βίβλο), με οριστική εκπλήρωση, με αρκετό χρόνο να μεσολαβεί ανάμεσα στην προφητεία και στην επαλήθευσή της, και με σαφείς λεπτομέρειες στα προλεγόμενα, που να βεβαιώνουν ότι οι προφητείες δεν είναι έξυπνες εικασίες, τότε η υπόθεση είναι τέλεια και αναντίρρητη. Θυμηθείτε ότι τετρακόσια χρόνια μεσολάβησαν μεταξύ των τε-

λευταίων Μεσσιανικών προφητειών της Παλαιάς Διαθήκης και της εκπλήρωσής τους στον Χριστό του Ευαγγελίου.² Πολλές προφητείες, φυσικά, είναι πολύ παλαιότερες από το 400 π.Χ. Στη διάρκεια 1.100 ετών, από την εποχή του Μωϋσή (1500 π.Χ.) ως την εποχή του Μαλαχία (400 π.Χ.) εμφανίστηκε μια σειρά από προφύτες, η Μεσσιανική προφητεία πήρε μορφή και όλοι αυτοί μαρτύρησαν για την έλευση του Μεσσία. Επίσης, ο Χριστός έδωσε τις προφητείες Του στον Αδάμ και στην Εύα στον κήπο της Εδέμ και μετέπειτα έδωσε πολλές άλλες προφητείες σε πολλούς, μέχρι την εποχή του Μωϋσή.

Τόσο λεπτομερείς και τόσο ογκώδεις είναι οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης και τόσο πλήρης η εκπλήρωσή τους στην Καινή Διαθήκη, που δεν θα υπήρχε ειλικρινής άπιστος στον κόσμο, εάν οι Μεσσιανικές προφητείες εμελετούντο, ούτε θα υπήρχαν μαθητές με αμφιβολίες, εάν το γεγονός αυτό της προφητείας και της εκπλήρωσής της γινόταν απόλυτα κατανοητό. Το θλιβερό γεγονός είναι ότι ακόμα δεν έχουμε συναντήσει τον πρώτο ειλικρινή σκεπτικιστή ή κριτικό, που να έχει μελετήσει προσεχτικά τις προφητείες που έχουν ως κέντρο τους τον Χριστό. Εδώ αληθινά είναι ο «αιώνιος Βράχος του Θεού, ο τόπος της ακλόνητης πίστης».

«Η Προφητεία» είναι η ιδιαίτερη μέθοδος του Θεού με την οποία αποδεικνύει την αλήθειά Του

Οι διδασκαλίες της Βίβλου έρχονται σε πολύ βαθιά αντίθεση με όλες τις άλλες θρησκείες και ειδικά όταν μας λένουν ότι ο αιώνιος προορισμός του ανθρώπου, για σωτηρία ή καταστροφή, εξαρτάται από την εκ μέρους μας αποδοχή του Χριστού και των εντολών Του στη Βίβλο. Επειδή αυτές οι διδασκαλίες είναι τόσο σημαντικές, έχουμε το δικαίωμα να **ξέρουμε** αν η Βίβλος είναι ή δεν είναι ένα Ουράνιο Διάταγμα,

2. Η απόδειξη της μακράς περιόδου του χρόνου, που μεσολάβησε μεταξύ του τελευταίου βιβλίου της Π.Δ. και του πρώτου βιβλίου της Κ.Δ., είναι η παρουσία των ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ στον κόσμο, μιας μετάφρασης της Π.Δ. στα ελληνικά, γύρω στο 200 π.Χ. Αυτή η μετάφραση είχε αρχίσει στα χρόνια του Πτολεμαίου του Φιλαδέλφειου γύρω στο 280 π.Χ. και συμπληρώθηκε λίγο αργότερα. Με τη ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ολόκληρης της Π.Δ., όπως την ξέρουμε τώρα, να έχει γίνει πάνω από 200 χρόνια π.Χ., είναι φανερό ότι τα βιβλία της Π.Δ., από τα οποία έγινε η μετάφραση, είναι ακόμη πιο παλιά.

ο απόλυτος και τελικός Λόγος του Θεού και αν το μήνυμά της είναι εξουσιοδοτημένο από τον Παντοδύναμο. Αν ο Θεός έχει αποκαλύψει τη θέλησή Του στη Βίβλο, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι με κάποιον αλάνθαστο τρόπο θα δείξει στους ανθρώπους ότι η Βίβλος είναι όντως η αποκάλυψη της θέλησής Του. Ο τρόπος που ο Θεός έχει επιλέξει να δείξει στους ανθρώπους ότι η Βίβλος είναι ο Λόγος Του, είναι ένας τρόπος που όλοι οι μέσης νοημοσύνης άνθρωποι μπορούν να καταλάβουν και που επιτυγχάνεται με το δόσιμο και την εκπλήρωση ειδικών, λεπτομερειακών προφητειών. Είναι η θεϊκή σφραγίδα, που αφήνει όλους τους ανθρώπους να γνωρίζουν ότι Εκείνος έχει μιλήσει. Αυτή η σφραγίδα δεν μπορεί ποτέ να κιβδηλωθεί. Επισυνάπτεται στην Αλήθεια την οποία μαρτυρεί, γιατί η εκ των προτέρων γνώση Του που αφορά τις πράξεις ελευθέρων και νοημών παραγόντων, των ανθρώπων δηλαδή, είναι μία από τις πιο ακατανόητες ιδιότητες του Θείου και αποτελεί αποκλειστικά μια θεϊκή τελειότητα.

Προκαλώντας τους ψεύτικους θεούς της εποχής του Ησαΐα, ο αληθινός Θεός είπε: «Παραστήσατε την δίκην σας... προφέρετε τα ισχυρά σας επιχειρήματα... Ας πλησιάσωσι και ας δείξωσιν εις ημάς τι θέλει συμβεί... ας αναγγείλωσι προς ημάς τα μέλλοντα... Αναγγείλατε τα συμβησόμενα εις το μετέπειτα, δια να γνωρίσωμεν ότι είσθε θεοί» (Ησαΐας 41:21-23).

Υπάρχουν ψεύτικες θρησκείες σαν τον Μωαμεθανισμό και τον Βουδισμό που έχουν προσπαθήσει να στηρίξουν τους ισχυρισμούς τους σε ψεύτικα θαύματα, αλλά ούτε αυτές οι θρησκείες, ούτε καμμία άλλη στην ιστορία του κόσμου εκτός από τη Βίβλο, έχουν ποτέ τολμήσει να γράψουν προφητείες.

Είναι η ιδιάζουσα δόξα του Παντοδύναμου, του παντογνώστη Θεού, που είναι «ο Κύριος, ο Ποιητής» (Ησαΐας 40:28) να δηλώσει «νέα πράγματα· πριν εκφύωσι» (Ησαΐας 42:9) και αυτή τη δόξα δεν θα τη δώσει σε άλλον. «Εγώ είμαι ο Κύριος· τούτο είναι το όνομά Μου· και δεν θέλω δώσει την δόξαν Μου εις άλλον» (Ησαΐας 42:8). Μόνο ο αληθινός Θεός γνωρίζει εκ των προτέρων και προλέγει το μέλλον. Και έχει διαλέξει να περιορίσει την προφητεία Του στις

σελίδες της Γραφής.³ Αν και υπάρχουν πολλά άλλα θέματα Θεϊκής Προφητείας στη Βίβλο – για τους Εβραίους, για τα Έθνη που περιέβαλλαν το Ισραήλ, για τις αρχαίες πόλεις, για την Εκκλησία, για τις έσχατες ημέρες κ. τ. λ. – τα τέλεια, θεϊκά προλεγόμενα και η ολοκλήρωσή τους δεν φαίνεται πουθενά αλλού καλύτερα απ’ ότι στο θέμα των προφητειών που αφορούν το Χριστό.

Να τι δηλώνει καθαρά, μόνο ο Θεός και μόνο στη Βίβλο, για τις αληθινές προφητείες: «Εγώ είμαι ο Θεός και δεν υπάρχει άλλος· Εγώ είμαι ο Θεός και ουδείς όμοιός Μου· όστις απ’ αρχής αναγγέλλω το τέλος και από πρότερον τα μη γεγονότα, λέγων, Η βουλή Μου θέλει σταθή και θέλω εκτελέσει άπαν το θέλημά Μου» (Ησαΐας 46:9-10). (Η έκκληση από το Θεό ότι ΑΥΤΟΣ μόνο μπορεί να δώσει και να ολοκληρώσει την προφητεία, και ότι αυτή μπορεί να βρεθεί μόνο στη Βίβλο, βρίσκεται σε πολλά εδάφια της Γραφής: Δευτερονόμιο 18:21-22, Ησαΐας 41:21-23, 45:1-7, Ιερεμίας 28:9, Ιωάννης 13:19, Προς Τιμόθεον Β΄ 3:16, Πέτρου Β΄ 1:19-21.)

Ας επιστήσουμε την προσοχή μας στην καταπληκτική δύναμη αυτού του γεγονότος, με την δήλωση του Μάρτυρα Ιουστίνου που είπε: «Το να πεις ότι κάτι θα συμβεί, πολύ πριν αυτό υπάρξει, και να το κάνεις να συμβεί, αυτό μόνο ο Θεός μπορεί να το κάνει».

«Η κατά τύχην εκπλήρωση» της προφητείας δεν ισχύει

Απελπισμένοι αθεϊστές και άλλοι άπιστοι, ψάχνοντας για έναν τρόπο που να παρακάμπτει το γεγονός της εκπληρωμένης

3. Πολλοί έχουν προσπαθήσει να προείπουν το μέλλον, αλλά, ούτε ένας, έξω από τη Βίβλο, δεν το πέτυχε ποτέ. «Η τεράστια δυσκολία του να σχεδιάσει κανείς μία προφητεία, που θα αποδειχθεί ακριβής, μπορεί να φανεί στην γνωστή εκείνη, αλλά άτεχνη στιχουργία, που είναι γνωστή ως «Προφητεία της Μητέρας Σίπτον». Μερικά χρόνια πριν, είχε παρουσιασθεί σαν ένα προσποιητό λείψανο μιας απομακρυσμένης εποχής και ισχυριζόταν ότι είχε προφητέψει την ανακάλυψη του τρένου με ατμομηχανή, την άνοδο του Ντ΄ Ισραήλ στα πολιτικά της Αγγλίας, κλπ., κλπ.... Για χρόνια προσπάθησα να ξεθάψω και να εκθέσω αυτό που μου φαινόταν σαν μια τεράστια απάτη, και το κατόρθωσα... Βρήκα τα ίχνη της όλης υποθέσεως σε κάποιον Κάρολο Χίντλεϋ (της Αγγλίας), που παραδέχθηκε ότι ήταν ο συγγραφέας αυτής της προφητικής απάτης, η οποία είχε γραφθεί το 1862, αντί το 1448 και είχε παρουσιασθεί σ’ ένα εύπιστο κοινό. Είναι μία από τις καταπληκτικές αποδείξεις της ανθρωπίνης διαστρέβλωσης, ότι, οι ίδιοι άνθρωποι, που θα προσπαθήσουν να δημιουργήσουν δυσπιστία για προφητείες δύο χιλιάδων ετών, είναι έτοιμοι να καταπιούν, χωρίς δυσκολία, μια ψευτιά που πρωτοδημοσιεύτηκε ΜΕΤΑ από τα γεγονότα που προφήτεψε, χωρίς καν να εξετάσουν αν η διεκδικήσή της στην αρχαιότητα είναι σωστή» (Δρ. Α. Τ. Πήρσον).

προφητείας και της περαιτέρω σημασίας της, ισχυρίζονται ότι οι εκπληρώσεις ήταν «τυχαίες», «απρόσμενες» ή «συμπτωματικές». Αλλά, όταν δίνεται ένας αριθμός πληροφοριών, η «κατά τύχην» εκπλήρωση της προφητείας δεν ισχύει. Ένας συγγραφέας λέει: «Είναι καταληπτό ότι μια προφητεία, ειπωμένη στην τύχη, που εκφράζει σε γενικές γραμμές κάτι που ίσως συμβεί, μπορεί να φανεί σαν γνήσια προφητεία. Αν όμως αφήσεις μόνο την προφητεία να δώσει διάφορες ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ χρόνου, τόπου και συνακόλουθων συμβάντων, τότε γίνεται φανερό ότι η δυνατότητα μιας τυχαίας εκπλήρωσης, από μια «τυχαία σύμπτωση γεγονότων» θα γίνει εξαιρετικά δύσκολη – ή μάλλον απολύτως αδύνατη». Γι' αυτό, οι προφητείες της ειδωλολατρικής αρχαιότητας έδιναν πάντα μεγάλη προσοχή στο να περιορίσουν τις προβλέψεις τους σε μία ή δύο λεπτομέρειες και να τις εκφράσουν με τους πιο γενικούς και διφορούμενους όρους. Επομένως, σε όλη την έκταση της ιστορίας, μόνο οι προφητείες της Γραφής, οι οποίες είναι εκφρασμένες σε σαφή γλώσσα και κατέχουν πολλές ειδικές λεπτομέρειες, έχουν αποδειχθεί αληθινές μέσω της πλήρους εκπλήρωσής τους.

Ας υποθέσουμε ότι υπάρχουν μόνο πενήντα προφητείες στην Παλαιά Διαθήκη (αντί για εκατοντάδες) που να αφορούν την πρώτη έλευση του Χριστού, να δίνουν λεπτομέρειες για τον ερχόμενο Μεσσία και όλες να συναντιούνται στο πρόσωπο του Ιησού. Η πιθανότητα μιας τυχαίας εκπλήρωσης, όπως υπολογίζεται από μαθηματικούς σύμφωνα με την θεωρία των πιθανοτήτων, είναι μικρότερη από ένα στο 1.125.000.000.000.000. Τώρα ας προσθέσουμε δύο μόνο ακόμη στοιχεία σε αυτές τις πενήντα προφητείες και ας προσδιορίσουμε τον ΧΡΟΝΟ και τον ΤΟΠΟ στον οποίο πρέπει να συμβούν και η τεράστια πιθανότητα ότι θα συμβούν τυχαία ξεπερνάει όλη τη δύναμη των αριθμών να την εκφράσουν (ή του ανθρώπινου νου να την συλλάβει). Αυτό είναι αρκετό, θα νόμιζε κανείς, για να σιωπήσει μια για πάντα όλες τις προφάσεις για τύχη, διότι αυτό δεν δίνει στον άπιστο ούτε την ελάχιστη ευκαιρία διαφυγής από την απόδειξη της προφητείας.

Ας παρατηρηθεί, περαιτέρω, ότι πολλές από τις προφητείες για τον Μεσσία είναι τέτοιας φύσεως που μόνο ο Θεός μπορούσε να εκπληρώσει, όπως η παρθενική Του γέννηση, η αναμάρτητη και Άγια τελειότητά Του, η ανάστασή Του και η ανάληψή Του. Μόνο ο ΘΕΟΣ μπορούσε να γίνει αιτία να γεννηθεί ο Ιησούς από μια παρθένα ή να αναστηθεί από τους νεκρούς.

Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΜΕΣΣΙΑΣ

Στην Παλαιά Διαθήκη υπάρχει μια απόλυτη, διαυγής και συνεχής διδασκαλία ότι «ο Μεσσίας θα έλθει». Δεκάδες φορές διαβάζουμε τέτοιες υποσχέσεις όπως «ιδού, ο βασιλεύς σου έρχεται προς σε» (Ζαχαρίας 9:9)· «Κύριος ο Θεός θέλει έλθει» (Ησαΐας 40:10)· «ο Κύριος, τον οποίον σεις ζητείτε, εξαίφνης θέλει έλθει εις τον ναόν Αυτού» (Μαλαχίας 3:1)· «Προφήτην εκ μέσου σου θέλει αναστήσει εις σε Κύριος ο Θεός σου εκ των αδελφών σου» (Δευτερονόμιον 18:15). Ο Ησαΐας μίλησε για την «ράβδο εκ του κορμού του Ιεσσαί» (Ησαΐας 11:1) πάνω στην οποία ο Κύριος έθεσε την αμαρτία όλων μας (Ησαΐας 53:6). Προφύτες και μάντις από παλιά μίλησαν για τον καιρό που «ο εκλεκτός πάντων των εθνών» θα ερχόταν (Αγγαίος 2:7. Βλέπε επίσης: Γένεσις 3: 15, 49:10, Αριθμοί 24:17, Ψαλμός 2:6, 118:26, Ησαΐας 35:4, 62:11, Ιερεμίας 23:5-6).

Ο ερχομός του Χριστού είναι το κεντρικό θέμα της Βίβλου

Ο ερχομός του Χριστού – ο οποίος συμπεριλαμβάνει την γέννησή Του, την τελειότητά Του, το έργο Του, τη διδασκαλία Του, τα πάθη Του, το θάνατο και την ανάστασή Του – υποσχόμενος στην Παλαιά Διαθήκη και εκπληρωμένος στην Καινή, είναι το μεγαλειώδες κεντρικό θέμα της Βίβλου. Ο Χριστός είναι ο δεσμός που ενώνει τις δύο Διαθήκες. Η Παλαιά Διαθήκη αποκαλύπτεται στη Νέα και η Νέα είναι κρυμμένη στην Παλαιά.

Ο μέσος αναγνώστης της Βίβλου μπορεί να καταλάβει

Ακόμη και ο καθημερινός αναγνώστης μπορεί να εξετάσει τις παλαιές εμβαθείς προφητείες για το πρόσωπο και το έργο του

Μεσσία που βρίσκονται στην Παλαιά Διαθήκη, να ακολουθήσει τη σταδιακή πρόοδο αυτών των αποκαλύψεων από τη Γένεση μέχρι τον Μαλαχία και να ιχνηλατήσει τις προφητείες καθώς καταλήγουν σε λεπτομέρειες όλο και πιο ειδικές και καθοριστικές, μέχρι που τελικά ολοκληρωθεί η εικόνα του Ερχομένου φανερωθεί. Μετά, με την εικόνα αυτή καθαρά στερεωμένη στο μυαλό του, μπορεί να στραφεί στην Καινή Διαθήκη και, αρχίζοντας από τον Ματθαίο, να δει πώς το **ιστορικό** πρόσωπο, ο Ιησούς ο Ναζωραίος, αντιστοιχεί και συμπίπτει με κάθε λεπτομέρεια με το **προφητικό** πρόσωπο που σκιαγραφούν οι προφήτες. Δεν υπάρχει διαφορά ή διάσταση, αν και δεν θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει συνεργασία ή επαφή μεταξύ των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης και των αφηγητών της Καινής Διαθήκης. Προσέξτε: ο αναγνώστης δεν έχει βγει έξω από τα κείμενα της Βίβλου. Απλώς έχει συγκρίνει δύο πορträίτα: ένα στην Παλαιά Διαθήκη για ένα μυστηριώδη Χριστό που θα έρθει και έναν άλλο στην Καινή, που έχει ολοκληρώσει και απομυστηριώσει τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης με την ένσαρκη εμφάνισή Του στη γη και με τη ζωή του Θεού μέσα Του. Το τελευταίο πορträίτο, εκπλήρωσε μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια το Πεντάτευχο, τις γραφές των προφητών και το υπόλοιπο της Παλαιάς Διαθήκης. Εν τέλη, το ακαταμάχητο και απόλυτο συμπέρασμά του είναι ότι αυτά τα δύο σμίγουν σε τέλεια ένωση.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ

Ας κάνουμε μια σύντομη ανίχνευση μερικών από των εξαιρετικών ομοιοτήτων στην αντιστοιχία της προφητείας της Παλαιάς Διαθήκης και της εκπλήρωσης στην Καινή. Το έργο της σωτηρίας επρόκειτο να επιτευχθεί από ένα πρόσωπο, την Κεντρική Μορφή και στις δύο Διαθήκες, τον υποσχεθέντα Μεσσία. Ως «ο σπόρος της γυναικός» θα συνέτριβε την κεφαλή του Σατανά (Γένεσις 3: 15 με Προς Γαλάτες 4:4). Ως «ο σπόρος του Αβραάμ» (Γένεσις 22: 18 με Προς Γαλάτες 3:16) και ως «ο σπόρος του Δαβίδ» (Ψαλμός 132:11, Ιερεμίας 23:5 με Πράξεις 13:23), ήταν να έρθει από τη φυλή του Ιούδα (Γένεσις 49:10 με Προς Εβραίους 7:14).

Πρέπει να έρθει σε έναν ορισμένο χρόνο (Γένεσις 49:10, Δανιήλ 9:24-25 με Προς Γαλάτες 4:4), να γεννηθεί από μια παρθένο (Ησαΐας 7:14 με Ματθαίο 1:18-23, επίσης, Λουκάς 1:27, 35), στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας (Μιχαΐας 5:2 με Ματθαίο 2:1, Λουκάς 2:4-6). Σπουδαία πρόσωπα θα Τον επισκέπτονταν και θα Τον προσκυνούσαν (Ψαλμός 72:10 με Ματθαίο 2:1-2, 11). Από την μανία ενός ζηλιάρη βασιλέα, αθώα παιδιά θα σφαγιάζονταν (Ιερεμίας 31:15 με Ματθαίο 2:16-18).

Προτού ο Ιησούς αρχίσει το δημόσιο κήρυγμά Του, ήταν να έρθει ένας πρόδρομος, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής (Ησαΐας 40:3, Μαλαχίας 3:1 με Ματθαίο 3:1-3 και Λουκά 1:17).

Επρόκειτο να είναι προφήτης σαν τον Μωϋσή (Δευτερονόμιο 18:18 με Πράξεις 3:20-22), να έχει ένα ειδικό χρίσμα από το Άγιο Πνεύμα (Ψαλμός 45:7, Ησαΐας 11:2-4, Ησαΐας 61:1-3 με Ιωάννη 3:34-36, Ματθαίος 3:16-17, Λουκάς 4:15-19, 43). Ήταν να είναι ιερέυς κατά την τάξη Μελχισεδέκ (Ψαλμός 110:4 με Προς Εβραίους 5:5-10). Ως ο «Δούλος του Κυρίου» ήταν να είναι ένας πιστός και υπομονετικός Λυτρωτής, για τους μη-Ιουδαίους όπως και για τους Ιουδαίους (Γένεσις 17:5, Ησαΐας 42:1, 6 με Ματθαίο 12:18, 21).

Η διδασκαλία και το έργο Του θα άρχιζαν στη Γαλιλαία (Ησαΐας 9:1-2 με Ματθαίο 4:12-17, 23). Αργότερα θα εισερχόταν στα Ιεροσόλυμα (Ζαχαρίας 9:9 με Ματθαίο 21:1-10) για να φέρει τη σωτηρία. Ήταν να μπει στο Ναό (Αγγαίος 2:7, 9, Μαλαχίας 3:1-2 με Ματθαίο 21:12, Προς Κορινθίους Α' 3:16-17, 6:19, Προς Κορινθίους Β' 6:16-18, Προς Εφεσίους 2:18-22, Αποκάλυψις 3:20).

Ο ζήλος Του για τον Κύριο αναφέρεται και στις δύο Διαθήκες (Ψαλμός 69:9 με Ιωάννης 2:15-17). Ο τρόπος της διδασκαλίας Του ήταν να γίνει με παραβολές (Ψαλμός 78:2 με Ματθαίο 13:34-35), και το έργο Του ήταν να χαρακτηριστεί από θαύματα (Ησαΐας 35:5-6 με Ματθαίο 11:4-5, Ιωάννης 11:47). Ήταν να απορριφθεί από τους δικούς Του (Ψαλμός 69:8, Ησαΐας 53:3 με Ιωάννη 1:11, 7:5) και να είναι «πέτρα προσκόμματος» και ο «βράχος πτώσεως» προς τους Ιουδαίους (Ησαΐας 8:14-15 με Προς Ρωμαίους 9:32-33, Πέτρου Α' 2:7-8).

Θα μισείτο χωρίς λόγο (Ψαλμός 22:6-20, Ησαΐας 53, Ζαχαρίας 12:10, Ψαλμός 69:4, Ησαΐας 49:7 με Ιωάννη 15:18-25, Ματθαίος 2:13, 26:67-68, 27:28-44, Μάρκος 8:31, 4:28-29, Λουκάς 23:5, 10-11, Ιωάννης 8:37, 19), ήταν να απορριφθεί από τους κυβερνώντες (Ψαλμός 118:22 με Ματθαίο 21:42-46, Ιωάννης 7:48-53), θα προδινόταν από έναν φίλο (Ψαλμός 41:9 με Ιωάννη 13:18, 21) θα εγκαταλειπόταν από τους μαθητές Του (Ζαχαρίας 13:17 με Ματθαίο 26:31-56), θα πουλιόταν για τριάντα αργύρια (Ζαχαρίας 11:12 με Ματθαίο 26:15) και η τιμή Του θα δινόταν για τον αγρό του κεραμέως (Ζαχαρίας 11:13 με Ματθαίο 27:7). Ήταν να χτυπηθεί στο μάγουλο (Μιχαΐας 5:1 με Ματθαίο 27:30), να φτυστεί (Ησαΐας 50:6 με Ματθαίο 27:30), να λοιδορηθεί (Ψαλμός 22:7-8 με Ματθαίο 27:28-31, 39-44) και να ξυλοκοπηθεί (Ησαΐας 50:6 με Ματθαίο 26:67, 27:26, 30).⁴

Ο σταυρικός Του θάνατος δίνεται λεπτομερώς στον Ψαλμό 22, και η σημασία του θανάτου Του, ως αναπληρωτική εξιλέωση για τις αμαρτίες μας, αναφέρεται στο κεφάλαιο 53 του Ησαΐα. Τα χέρια και τα πόδια Του ήταν να διατρυπηθούν (Ψαλμός 22:16, Ζαχαρίας 12:10 με Ιωάννη 19:18, 20:25), αλλά, ούτε ένα Του κόκκαλο δεν ήταν να σπάσει (Εξοδος 12:46, Ψαλμός 34:20 με Ιωάννη 19:33-36). Ήταν να υποφέρει από δίψα (Ψαλμός 22:15 με Ιωάννη 19:28) και να Του δώσουν ξύδι να πiei (Ψαλμός 69:21 με Ματθαίο 27:34), και ήταν να λογαριαστεί ανάμεσα στους παραβάτες (Ησαΐας 53:12 με Ματθαίο 27:38).

Το σώμα Του ήταν να ταφεί με τους πλούσιους στο θάνατό Του (Ησαΐας 53:9 με Ματθαίο 27:57-60), αλλά, δεν ήταν να φθαρεί (Ψαλμός 16:10 με Πράξεις 2:31).

Ήταν να αναστηθεί από τους νεκρούς (Ψαλμός 16:10 και Ματθαίος 28, Μάρκος 16, Λουκάς 24, Ιωάννης 20 και Πράξεις 13:33) και να ανεβεί στο δεξί χέρι του Θεού (Ψαλμός 68:18 με Λουκά 24:51, Πράξεις 1:9, επίσης, Ψαλμός 110:1 με Προς Εβραίους 1:3).

4. Είναι πολύ εντυπωσιακό να διαβάζεις, σε παράλληλες εκφράσεις, την προφητεία, σε σύγκριση με την εκπλήρωση, π.χ., σύγκρινε το 50:6 του Ησαΐα με την εκπλήρωση στην Κ.Δ.:

Προφητεία: «Τον νύκτον Μου έδωκα εις τους μαστιγούντας και τας σιαγόνας Μου εις τους μαδίζοντας δεν έκρυψα το πρόσωπον Μου από υβρισμών και εμπτυσμάτων».

Εκπλήρωση: «Τότε ενέπτυσαν εις το πρόσωπον Αυτού και εγρόνθισαν Αυτόν, άλλοι δέ ερράπισαν» (Ματθαίος 26:67).

Αυτό το απλό σχεδιάγραμμα των Μεσσιανικών προφητειών της Παλαιάς Διαθήκης με την εκπλήρωσή τους στην Καινή Διαθήκη δεν είναι βέβαια πλήρες, είναι απλώς εισηγητικό, αν και έχουμε καλύψει πολλά από τα κύρια σημεία. Ας λάβουμε υπ' όψη μας ότι πραγματικά υπάρχουν εκατοντάδες προφητείες που αφορούν τον ερχομό του Μεσσία στην Παλαιά Διαθήκη!

Ο ΜΕΣΣΙΑΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΕΡΘΕΙ

Η μαρτυρία του Χριστού στο γεγονός ότι εκπλήρωσε τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης

Όχι μόνο ήταν η ζωή του Χριστού προ-γραμμένη στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά ο Ιησούς Χριστός της Καινής Διαθήκης το ήξερε και έδωσε πλήρη μαρτυρία σ' αυτό το γεγονός στην Καινή Διαθήκη. Αυτό είναι ένα θαύμα από μόνο του και δεν υπάρχει παραλληλισμός στην παγκόσμια γραμματεία. Κανένα άλλο ιστορικό πρόσωπο – Καίσαρ, Γλάδστων, Σαίξπηρ ή οποιοσδήποτε άλλος δεν φαντάστηκε ποτέ να πει για τη Βίβλο ή για οποιοδήποτε άλλο βιβλίο, αυτό που είπε ο Κύριός μας: «Ερευνάτε τας γραφάς,... **εκείνοι είναι οι μαρτυρούσαι περί εμού**» (Ιωάννης 5:39). Ούτε είχε ποτέ κανένας ψεύτικος Χριστός αποταθεί σε εκπληρωμένη προφητεία για να υπερασπίσει τις διεκδικήσεις Του.⁵

Έτσι ερχόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με αυτήν την τεράστια αλήθεια: Ο Χριστιανισμός ΔΕΝ είναι μια νέα θρησκεία ξεχωρη από την Παλαιά Διαθήκη. Είναι στέρεα βασισμένη στο ότι είναι **η εκπλήρωση** των υποσχέσεων της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Ιησούς ήρεμα είπε: «Ο Αβραάμ ο πατήρ σας είχαν αγαλλιάσιν να ιδή την ημέραν την εμήν» (Ιωάννης 8:56) και «τον Μωϋσήν,... περί εμού εκείνος έγραψεν» (Ιωάννης 5:46). Μετά, για να δείξει τη σύνδεση μεταξύ της προφητείας της Παλαιάς Διαθήκης και

5. Περισσότεροι από σαράντα ψεύτικοι Μεσσίες έχουν παρουσιασθεί στην ιστορία του Ιουδαϊκού Έθνους και ΟΥΤΕ ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ δεν επαλήθευσε κάποια προφητεία, για να υποστηρίξει τις διεκδικήσεις του. Υποστήριξαν μάλλον τις ψεύτικες διεκδικήσεις τους με υποσχέσεις εκδίκησης και με φιλοφρονήσεις που ικανοποίησαν την εθνική ματαιοδοξία και τώρα, εκτός από μερικούς μελετητές της ιστορίας, η θύμηση των ονομάτων τους έχει σβήσει στη γη, ενώ ο Ιησούς ο Ναζωραίος, ο αληθινός Μεσσίας, που επαλήθευσε ΟΛΕΣ τις προφητείες, λατρεύεται από εκατοντάδες εκατομμυρίων.

της εκπλήρωσής της στην Καινή Διαθήκη είπε στην Επί του Όρους Ομιλία Του ότι «δεν ήλθον να καταλύσω τον νόμον ή τους προφήτας, αλλά να **εκπληρώσω**» (Ματθαίος 5:17).

Η ζωή του Χριστού ήταν μοναδική· όλα ήταν σύμφωνα με ένα Θεϊκό Σχέδιο, όπως δόθηκε στην Παλαιά Διαθήκη. Ήταν «ο Απεσταλμένος» του Πατέρα για να εκπληρώσει το θέλημά Του, να φέρει εις πέρας το λυτρωτικό έργο Του και να εκπληρώσει όλες τις προφητείες που αφορούσαν Αυτόν (Ιωάννης 3:16-17, Ιωάννης Α' 4:14, Προς Εβραίους 10:9).

Στην αρχή της διδασκαλίας Του, μετά την ανάγνωση της σπουδαίας Μεσσιανικής προφητείας του Ησαΐα στο 61:1-2 στην Συναγωγή της Ναζαρέτ, όταν όλα τα μάτια ήταν καρφωμένα επάνω Του, είπε: «**Σήμεραν πληρώθη η γραφή αυτή εις τα ότα υμών**» (Λουκάς 4:16-21).

«Διά τούτο εισερχόμενος [ο Χριστός] εις τον κόσμον, λέγει· Θυσίαν και προσφοράν δεν ηθέλησας, αλλ' ητοίμασας εις Εμέ σώμα· εις ολοκαύτωματα και προσφοράς περί αμαρτίας δεν ευηρεστήθης· τότε είπον· Ιδού, έρχομαι, εν τω τόμω του βιβλίου είναι γεγραμμένον περί Εμού, δια να κάμω, ω Θεέ, το θέλημά Σου» (Προς Εβραίους 10:5-7).

Όταν Του μιλούσε στο πηγάδι, η Σαμαρείτισσα είπε στον Ιησού: «Εξεύρω ότι έρχεται ο Μεσσίας» – όλοι οι αφοσιωμένοι αναγνώστες της Παλαιάς Διαθήκης το ήξεραν αυτό – και συνέχισε λέγοντας, «όταν έλθη εκείνος, θέλει αναγγείλει εις ημάς πάντα». Τότε ο Κύριος ο Ιησούς είπε σ' αυτή: «**Εγώ είμαι, ο λαλών σοι**» (Ιωάννης 4:25-26).

Όταν ο Πέτρος ομολόγησε την πίστη του στον Ιησού ως τον Μεσσία, είπε: «Συ είσαι ο Χριστός ο Υιός του Θεού του ζώντος» (Ματθαίος 16:16) και ο Κύριος ο Ιησούς πιστοποίησε την αλήθεια αυτού του οποίου είχε πει, απαντώντας του: «Μακάριος είσαι, Σίμων, υιέ του Ιωνά, διότι σαρξ και αίμα δεν σοι απεκάλυψε τούτο, αλλ' ο Πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς [το έχει αποκαλύψει σε σένα]» (Ματθαίος 16:17).

Ο Ιησούς ανέφερε κατά λέξη από τον ψαλμό 110 τα λόγια που πιστοποιούν ότι αυτός είναι «ο Υιός του Δαβίδ» – τίτλος

Μεσσιανικός – για να αποδείξει, επίσης, πως ο Δαβίδ τον απεκάλεσε Κύριο (Ματθαίος 22:41-46). Παίρνοντας τον τίτλο «Υιός του Ανθρώπου», βεβαίωσε την ταυτότητά Του με τον Μεσσιανικό τίτλο που χρησιμοποίησε ο Δανιήλ (Δανιήλ 7:13 με Μάρκο 14:62. Επίσης, Ψαλμός 8). Παίρνοντας τον τίτλο «Υιός του Θεού», ανεγνώρισε τον εαυτό Του με τον Μεσσιανικό τίτλο που χρησιμοποιείται στον Β΄ Ψαλμό.

Σχεδόν κάθε τι που είπε ή έκανε ο Χριστός είχε κάποια σχέση με την προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης: Τα θαύματά Του ήταν εκπλήρωση των προφητειών της Παλαιάς Διαθήκης (Ησαΐας 35:5-6) και η διδασκαλία και το έργο Του ήταν σε συμφωνία με αυτά που προφήτεψε γι' Αυτόν ο Ησαΐας (Ησαΐας 61: 1-3, 42:1-4, Ματθαίος 12:17-21). Τα Πάθη και ο θάνατός Του στα Ιεροσόλυμα ήταν όλα σύμφωνα με όσα είχαν προειπωθεί (Ψαλμός 22, Ησαΐας 53). Όταν αναφερόταν στον Ιωάννη τον Βαπτιστή, ο Χριστός επιστούσε την προσοχή στο γεγονός ότι ο Ιωάννης ήταν ο πρόδρομός Του, έτσι όπως είχε προφητευθεί στον Ησαΐα 40:3 και στον Μαλαχία 3:1.

«Διότι ούτος είναι [ο Ιωάννης ο Βαπτιστής], περί του οποίου είναι γεγραμμένον· Ιδού, Εγώ αποστέλλω τον άγγελον Μου προ προσώπου Σου, όστις θέλει κατασκευάσει την οδόν Σου έμπροσθέν Σου» (Ματθαίος 11:10). Με τον τρόπο αυτό, ο Κύριός μας δεν είπε μόνο ότι ο **Ιωάννης** ήρθε σαν εκπλήρωση προφητείας, αλλά ότι αυτός, ο Ιησούς, ήταν εκείνος για τον οποίον ο Ιωάννης ήρθε ως πρόδρομος!

Καθώς πλησίαζε η Σταύρωσή Του, είπε στους μαθητές Του: «Ιδού, αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα, και **θέλουσιν εκτελεσθή πάντα τα γεγραμμένα δια των προφητών εις τον Υιόν του ανθρώπου**» (Λουκάς 18:31). Την παραμονή της Σταυρώσεώς Του, είπε: «Έτι τούτο το γεγραμμένον πρέπει να εκτελεσθή εις εμέ, το, «Και μετά ανόμων ελογίσθη». **Διότι τα περί εμού γεγραμμένα λαμβάνουσι τέλος**» (Λουκάς 22:37). Προσέξτε τη λέξη «πρέπει».

Στις κρίσιμες ώρες της δίκης Του, ο Ιησούς είπε στον Πέτρο (ο οποίος ήταν έτοιμος να υπερασπιστεί τον Κύριό του με το

ξίφος του): « Ἡ νομίζεις ὅτι δεν δύναμαι ἤδη να παρακαλέσω τον Πατέρα μου, και θέλει στήσει πλησίον μου περισσότερους παρά δώδεκα λεγεώνας αγγέλων; **Πώς λοιπόν θέλουνσι πληρωθή αι γραφαί ὅτι οὕτω πρέπει να γείνη;**» (Ματθαίος 26: 53-54). Κατόπιν, επιπλήττοντας τα πλήθη, εἶπε: «Ὡς ἐπὶ ληστήν ἐξήλθετε μετὰ μαχαίρων και ξύλων να με συλλάβητε;... Τούτο δε ὅλον ἐγένεε δια να πληρωθῶσιν αι γραφαί των προφητῶν» (Ματθαίον 26:55-56). Στὴ διάρκεια της δίκης του, ὅταν ο Ἀρχιερέας Τον ὀρκισε και Τον ρώτησε, «Συ εἶσαι ο Χριστός ο Υἱός του Ευλογητού;» και ο Ἰησοὺς ἀπάντησε «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ» (Μάρκος 14:60-62).

Μετά την ἀνάστασή Του, καθώς μιλούσε με τους δύο μαθητές Του στο δρόμο προς τους Εμμαούς, ἀρχισε «ἀπὸ Μωϋσέως και ἀπὸ πάντων των προφητῶν, διηρμήνευεν εἰς αὐτοὺς τα **περὶ εαυτοῦ γεγραμμένα ἐν πάσαις ταις γραφαῖς**» (Λουκάς 24:27). Και ἀργότερα, ὅταν συναντήθηκε με τους συγκεντρωμένους μαθητές, τους εἶπε: «Οὗτοι εἶναι οἱ λόγοι, τους οποίους ἐλάλησα προς υμᾶς,... **ὅτι ΠΡΕΠΕΙ να πληρωθῶσι πάντα** τα γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ του Μωϋσέως και προφήταις και Ψαλμοῖς περὶ Εμοῦ» (Λουκάς 24:44). Προσέξτε πῶς ο Κύριος σε διάφορες περιπτώσεις μίλησε για την ἀνάγκη – «ΠΡΕΠΕΙ» – ἡ προφητεία της Παλαιᾶς Διαθήκης να εκπληρωθεῖ σ' Αὐτόν. Αὐτό εἶναι ἀπαραίτητο, γιατί ο Λόγος του Θεοῦ δεν μπορεῖ να ἀποτύχει και ο Θεός του Λόγου δεν μπορεῖ να πει ψέματα και ο Υἱός του Θεοῦ, που εκπλήρωσε τον Λόγο, δεν μπορεῖ να ἀποτύχει. «**Δεν δύναται να ἀναιρεθῇ ἡ Γραφή**» (Ἰωάννης 10:35).

Ο Κύριος ἔδωσε ἐπίσης στους μαθητές Του, μετά την Ἀνάστασή Του, τὸ ΚΛΕΙΔΙ που ξεκλειδώνει την Μεσσιανικὴ προφητεία της Παλαιᾶς Διαθήκης: «Και εἶπε προς αὐτοὺς ὅτι οὕτως εἶναι γεγραμμένον και οὕτως ἔπρεπε να πάθῃ ο Χριστός και να ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ και να κηρυχθῇ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοια και ἄφεσις ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη» (Λουκάς 24:46-47). Αὐτὴ ἡ σπουδαία ρῆση εἶναι ἰσως τὸ συνοπτικὸ καταστάλαγμα των διδασκαλιῶν Του στους μαθητές Του, κατὰ τὴ διάρκεια των σαράντα ἡμερῶν μεταξύ της ἀνα-

στάσεως και της αναλήψεως Του. Οι Ιουδαίοι της εποχής Του μέχρι και σήμερα, περίμεναν και περιμένουν έναν θριαμβευτικό, βασιλικό Μεσσία, και απέτυχαν να δουν από τις ίδιες τους τις Γραφές ότι ο Χριστός πρέπει να ΥΠΟΦΕΡΕΙ για τις αμαρτίες του κόσμου πριν να εισέλθει στη δόξα Του. Ο Πέτρος επιβεβαιώνει την ίδια μαρτυρία με τους προφήτες, οι οποίοι έγραψαν στην Παλαιά Διαθήκη, η οποία τους εμφανίστηκε μέσω του Αγίου Πνεύματος: «Προεμαρτύρει [η Παλαιά Διαθήκη] τα πάθη του Χριστού και τας μετά ταύτα δόξας» (Πέτρου Α' 1:11).

Οι Απόστολοι και οι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης μαρτυρούν, επίσης, ότι ο Ιησούς Χριστός εκπλήρωσε τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης

Πολλοί σύγχρονοι Χριστιανοί έχουν χάσει – αν είχαν ποτέ – μια φωτεινή κατανόηση της μεγαλοφυΐας του Χριστιανισμού: Η Καινή Διαθήκη είναι η εκπλήρωση των προφητειών και των υποσχέσεων της Παλαιάς, πως ο Ιησούς Χριστός είναι ο κρίκος που συνδέει τις δύο Διαθήκες. Οι συγγραφείς και οι ιεροκήρυκες της παλαιάς εκκλησίας της Καινής Διαθήκης το είδαν αυτό ολοκάθαρα και συνεχώς υπεδείκνυαν ότι η Κ.Δ. εκπληρώνει τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης.

Όταν ο Ματθαίος διηγήθηκε την παρθενική γέννηση του Χριστού, στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο 1:18-25, είπε ότι αυτό ήταν η εκπλήρωση της προφητείας της Π.Δ. σχετικά με την παρθενική γέννηση του Μεσσία: «Τούτο δε όλον έγεινε δια να πληρωθή το ρηθέν υπό του Κυρίου δια του προφήτου, λέγοντος· Ιδού, η παρθένος θέλει συλλάβει και θέλει γεννήσει Υιόν, και θέλουσι καλέσει το όνομα αυτού Εμμανουήλ, το οποίον μεθερμηνευόμενον είναι, Μεθ' ημών ο Θεός» (Ματθαίος 1:22-23, Ησαΐας 7:14).

Όταν ο βασιλέας Ηρώδης, εξ' αιτίας της μανιώδους ζήλιας του, σκότωσε τα αθώα παιδιά στη μάταια προσπάθειά του να σκοτώσει το παιδί-Χριστό, ο Ματθαίος επέστησε την προσοχή στο γεγονός ότι ακόμη και αυτή η φρικτή σφαγή ήταν γνωστή στο Θεό εκ των προτέρων και Εκείνος την έκανε να γραφτεί στη

Βίβλο ως προφητεία που κατόπιν εκπληρώθηκε (Ματθαίος 2: 16-18 με Ιερεμία 31:15). Σε δεκάδες σημεία των Ευαγγελίων, οι Ευαγγελιστές αφήνουν να κατανοηθεί ή δηλώνουν ότι ο Ιησούς εκπλήρωσε την προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Πέτρος εξέφρασε τις πεποιθήσεις των άλλων Αποστόλων, όταν έκανε την μεγάλη του ομολογία: «Συ είσαι ο Χριστός ο Υιός του Θεού του ζώντος» (Ματθαίος 16:16). Δεν είναι ούτε πρακτικό, ούτε απαραίτητο, σ' αυτή την περιληπτική διατριβή να καταγράψουμε κάθε περίπτωση στην Καινή Διαθήκη όπου οι συγγραφείς αναφέρονται στην εκπλήρωση μιας προφητείας της Παλαιάς Διαθήκης. Οπωσδήποτε όμως, θέλουμε να σημειώσουμε το γεγονός ότι το **κύριο θέμα**, όχι μόνο στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, όπως αναφέρεται στο 20:31, αλλά ΚΑΙ ΣΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ, είναι να αποδειχθεί ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος είναι ο προλεχθείς Μεσσίας, ο Υιός του Θεού, Εκείνος που ήταν να έλθει.

«... ταύτα δε εγράφησαν δια να πιστεύσητε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού και πιστεύοντες να έχητε ζωήν εν τω ονόματι αυτού» (Ιωάννης 20:31).

Η ουσία της απόδειξης του Ιωάννη στο Ευαγγέλιό του είναι να δείξει ότι ο Ιησούς έχει όλα τα προσόντα, την τελειότητα και τα έργα του Μεσσία – ο Ιησούς εκπληρώνει όλα όσα είχαν γραφτεί για τον Μεσσία – επομένως, Αυτός είναι ο Μεσσίας.⁶

Η βάση του κηρύγματος του Πέτρου την ημέρα της Πεντηκοστής ήταν ένα επιχείρημα από την Παλαιά Διαθήκη που χρησιμοποίησε για να αποδείξει στους Ιουδαίους ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος, τον οποίο με κακία είχαν σταυρώσει, αλλά τον οποίον ο Θεός είχε αναστήσει απ' τους νεκρούς, **ήταν ο Μεσσίας για τον Οποίον είχε γράψει ο Δαβίδ** και ότι αυτόν «τον Ιησούν τον Ναζωραίων οποίον ο Θεός ανέστησε... ο Θεός Κύριον και Χριστόν έκαμεν Αυτόν» (Πράξεις 2:22-36).

Στο δεύτερο κήρυγμα του Πέτρου (Πράξεις 3:12-26), στην

6. Όλοι οι απόστολοι τόνισαν ιδιαίτερα αυτό το επιχείρημα από την προφητεία. Δεν ήταν απλώς το κύριο, αλλά το μοναδικό επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε στην Κ.Δ. Το θεώρησαν απαραίτητο να δείξουν τη θαυμάσια αντιστοιχία μεταξύ των γνωστών γεγονότων της ζωής, του θανάτου και της Αναστάσεως του Χριστού και της προφητείας της Π.Δ., για να πείσουν κάθε αμερόληπτα σκεπτόμενο άνθρωπο. Και έτσι, αυτή ήταν η κοινή μέθοδος του κηρύγματος του Ευαγγελίου, η στερεά, αλλά απλή βάση του επιχερήματος πάνω στο οποίο κάθε έφεση σιγούσε.

πύλη του Ναού, έφερε εις πέρας και ενδυνάμωσε το επιχείρημα και την έκκλησή του, λέγοντας: «Και τώρα, αδελφοί, εξεύρω ότι επράξατε κατά άγνοιαν [ότι απέρριψαν και σκότωσαν τον Ιησού, τον Μεσσία τους], καθώς και οι άρχοντες σας: **ο δε Θεός όσα προείπε δια στόματος πάντων των προφητών αυτού ότι ο Χριστός έμελλε να πάθη, εξεπλήρωσεν ούτω.** Μετανοήσατε λοιπόν και επιστρέψατε, δια να εξαλειφώσιν αι αμαρτίαι σας» (Πράξεις 3:17-19).

Ακόμη και στο κήρυγμά του προς τη σύναξη των μη Ιουδαίων στο σπίτι του Κορνηλίου, ο Πέτρος είπε: «Εις Τούτον [τον Ιησού] πάντες οι προφήται μαρτυρούσιν, ότι δια του ονόματος Αυτού θέλει λάβει άφεσιν αμαρτιών [προηγούμενων αμαρτιών] πας ο πιστεύων εις Αυτόν» (Πράξεις 10:43).

Στο κήρυγμά του στη Συναγωγή της Αντιόχειας ο Παύλος είπε: «Αφού δέ ετελείωσαν ΠΑΝΤΑ τα περί Αυτού γεγραμμένα, καταβιβάσαντες Αυτόν από του ξύλου έθεσαν εις μνημείον. Ο Θεός όμως ανέστησεν Αυτόν εκ νεκρών» (Πράξεις 13:29-30).

Η μέθοδος του κηρύγματος του Ευαγγελίου από τον Παύλο στους Ιουδαίους δίνεται στις Πράξεις 17:2-3: «Και κατά την συνήθειάν του ο Παύλος εισήλθε προς αυτούς,... διελέγετο μετ' αυτών από των Γραφών [Παλαιά Διαθήκη], εξηγών και αποδεικνύων ότι έπρεπε να πάθη ο Χριστός [ο Μεσσίας] και να αναστηθή εκ νεκρών και ότι Ούτος ο Ιησούς, τον οποίον εγώ σας κηρύττω, είναι ο Χριστός».

Όταν ο Παύλος προσδιόριζε το Ευαγγέλιο, με το οποίο οι άνθρωποι σώζονται, συνέδεε τα γεγονότα του θανάτου και της ανάστασης του Χριστού της Καινής Διαθήκης με την προφητεία και την διδασκαλία της Παλαιάς Διαθήκης: «Σας φανερώνω δέ, αδελφοί, το ευαγγέλιον,... δια του οποίου και σώζεσθε... ότι ο Χριστός απέθανε δια τας αμαρτίας ημών ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΑΣ [την Παλαιά Διαθήκη] και ότι ετάφη, και ότι ανέστη την τρίτην ημέραν ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΑΣ» (Προς Κορινθίους Α' 15:1-4).

Πολλές άλλες περικοπές θα μπορούσαν να δοθούν, για να δείξουν ότι οι Απόστολοι, συγγραφείς και κήρυκες της Καινής Διαθήκης συνεχώς υπεδείκνυν ότι ο Ιησούς Χριστός έζησε,

υπέφερε, πέθανε και αναστήθηκε πάλι, εκπληρώνοντας την προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης.

Πρέπει τώρα να δώσουμε περισσότερες λεπτομέρειες, κάτω από διαφορετικές κατηγορίες, για να εξηγήσουμε ακόμη ότι «όλες οι Μεσσιανικές προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης συγκλίνουν με τον Ιησού τον Ναζωραίο σ' ένα κεντρικό σημείο εκθαμβωτικής δόξας». Θα παρουσιάσουμε συνοπτικά την ογκώδη αυτή ύλη κάτω απ' τους εξής επτά τίτλους:

- I. ΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ**
- II. ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ**
- III. ΠΡΟΦΗΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΣΤΙΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ**
- IV. ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΑ ΠΑΘΗ, ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ**
- V. ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΥΝ ΤΑ ΜΕΣΣΙΑΝΙΚΑ ΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**
- VI. Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΔΙΑΘΗΚΕΣ**
- VII. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ-ΣΥΜΒΟΛΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ – ΚΑΙ ΕΜΜΕΣΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΕΚΠΛΗΡΩΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ**

I. ΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ

Ποιστοποιητικές μαρτυρίες είναι οι γραπτές αποδείξεις, π.χ. συστατικά γράμματα ή νομικά έγγραφα, που αποδεικνύουν το δικαίωμα του φέροντος σε αξίωμα ή θέση, σαν αυτά που φέρει ένας πρόξενος από την κυβέρνησή του σε μία ξένη αρχή. Ο ελεήμων Σωτήρας μας, όταν ήρθε στη γη μας, καταδέχτηκε να παρουσιάσει τα «πιστοποιητικά» Του από την Ουράνια Αρχή. Τα επόμενα στοιχεία πιστοποιούν ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός. Ο Ματθαίος, στο πρώτο του κεφάλαιο, παρουσιάζει μία σαφή και σύντομη περίληψη των «πιστοποιητικών» Του: «Βίβλος της γενεαλογίας του Ιησού Χριστού, υιού του Δαβίδ, υιού του Αβραάμ» (Ματθαίος 1:1).

Επαφή δι' αλληλογραφίας με ένα πρόσωπο μέσα σ' έναν κόσμο γεμάτο ανθρώπους

Όλοι μας γνωρίζουμε αυτό το κοινό γεγονός: Οποιοδήποτε πρόσωπο, σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου και αν ζει – αρκεί να υπάρχει ταχυδρομείο – μπορεί να ξεχωρίσει από τον υπόλοιπο κόσμο του πλανήτη μας, απλώς με το να του απευθύνουμε μία επιστολή, χρησιμοποιώντας έξι ή επτά συγκεκριμένους όρους: Π.χ., εάν γράψουμε ένα γράμμα στον:

LESTER B. SMITH
4143 Madison Avenue
Chicago, Illinois
U.S.A.

διαλέγουμε **έναν άνθρωπο** απ'όλο τον κόσμο. Μπορούμε να βεβαιώσουμε θετικά την ταυτότητά του και να τον «φθάσουμε» με το να διαλέξουμε απ'όλα τα έθνη του κόσμου, **μία** χώρα στην οποία ζει, τις Η.Π.Α. Έτσι αφαιρούμε όλες τις άλλες χώρες. Διαλέγοντας μέσα απ'τη χώρα **μία** πολιτεία στην οποία ζει, το Ιλλινόι, αφαιρούμε όλες τις άλλες πολιτείες. Και ορίζοντας μία πόλη, το Σικάγο, αφαιρούμε όλες τις άλλες πόλεις του κόσμου. Υποδεικνύοντας τη σωστή διεύθυνση, **το ένα** σπίτι του Σικάγου, όπου ζει, 4143 Λεωφόρος Μάντισον, αυτομάτως αποκλείουμε όλα τα άλλα σπίτια του κόσμου. Και δίνοντάς του **το ένα** και

σωστό όνομα Λέστερ Β. Σμιθ, όχι μόνο τον ξεχωρίζουμε από άλλα άτομα που μπορεί να ζουν στο ίδιο σπίτι, αποκλείουμε, επί πλέον, όλα τα άλλα πρόσωπα στον κόσμο!

Με παρεμφερή τρόπο, με το να δώσει στην Π.Δ. έναν επαρκή αριθμό από «λεπτομερή χαρακτηριστικά» που αφορούν τον ερχόμενο Μεσσία, ο Θεός μας έδωσε την ικανότητα να διαλέξουμε έναν Άνθρωπο απ' όλη την ιστορία, από όλα τα έθνη, απ' όλους τους λαούς και να είμαστε απόλυτα σίγουροι ότι αυτός, ο ένας Άνθρωπος, είναι ο Μεσσίας. Ας εξετάσουμε προσεκτικά τα «πιστοποιητικά» Του, την «διευθύνσή» Του, εάν θέλετε. Αυτές οι λεπτομέρειες, αυτά τα χαρακτηριστικά, αυτά τα στοιχεία της «διευθύνσεώς» Του, εδόθησαν για να μπορούν όλοι να ξέρουν ποιος είναι ο αληθινός Μεσσίας.

Καθώς προχωρούμε με την καταγραφή και την εξήγηση αυτών των προφητειών και το τελικό τους αποτέλεσμα γίνει αδιάψευστο, θα είναι σύντομα φανερό ότι κανένα άλλο πρόσωπο στην ιστορία του κόσμου δεν θα μπορούσε να εκπληρώσει όλες τις Μεσσιανικές προφητείες, ακόμη και έναν μικρό αριθμό απ' αυτές, εκτός από τον ΙΗΣΟΥ ΤΟΝ ΝΑΖΩΡΑΙΟ.

(1) Εν πρώτοις, ο Θεός απέκλεισε **ολόκληρο** τον αρσενικό πληθυσμό του κόσμου από το να μπορεί να γίνει ο άμεσος γεννήτορας του Μεσσία, ενώ συγχρόνως το έκανε φανερό ότι ο Μεσσίας θα' ρχόταν σαν ένας Άνθρωπος και όχι σαν άγγελος, όταν έδωσε την υπόσχεση ότι ο ερχόμενος Λυτρωτής θα ήταν «το Σπέρμα της γυναίκας». «Και έχθραν θέλω στήσει ανάμεσον σου και της γυναικός, και ανάμεσον του σπέρματός σου και του σπέρματος αυτής [το Σπέρμα που θα της έδινε ο Θεός για να μείνει έγκυος με τον Μεσσία, τον Υιό του Θεού], αυτό θέλει σου συντρίψει την κεφαλήν, και συ θέλεις κεντήσῃ την πτέρναν Αυτού» (Γένεσις 3:15).

Αυτή, η πρώτη από τις άμεσες Μεσσιανικές προφητείες της Βίβλου, είναι «η Βίβλος σε εμβρυακή κατάσταση, το σύνολο όλης της ιστορίας και προφητείας σ' ένα σπέρμα». Διότι στο σημείο αυτό οι προφύτες του Θεού προείπαν όχι μόνο την παρθενική γέννηση του Χριστού, αλλά και τα αναπληρωτικά Του πάθη. Ο

Θεός είπε «Εσύ θα συντρίψεις την πτέρνα Του» και «αυτό [ο Μεσσίας] θα συντρίψει την κεφαλή σου» – Η ολοκληρωτική μελλοντική νίκη πάνω στο Σατανά και τα έργα του.

Ο Θεός έδωσε αξιοσημείωτη μαρτυρία στη Γένεση 4:1 ότι αυτή η υπόσχεση στη Γένεση 3:15 έγινε απόλυτα καταληπτή από τον Αδάμ και την Εύα, γιατί, από την γέννηση του πρώτου της γιου, η Εύα φώναξε εκστατικά: «Απέκτησα άνθρωπον δια του Κυρίου!» (Γένεσις 4:1). Όταν ήρθε ο πρωτότοκός της, η Εύα νόμισε ότι είχε έρθει ο υποσχόμενος Λυτρωτής. Είχε κάνει λάθος όμως ως προς τον χρόνο, τον τόπο και πολλές άλλες λεπτομέρειες που ακόμη δεν είχαν δοθεί. Πολλοί αιώνες έπρεπε να περάσουν για να πραγματοποιηθεί ο ερχομός του Μεσσία. «Ότε όμως ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού, όστις εγεννήθη εκ γυναικός... δια να εξαγόραση τους υπό νόμον, δια να λάβωμεν την υιοθεσίαν» (Γαλάτες 4:4-5).

(2) Μετά ο Θεός απέκλεισε τα δύο τρίτα των Εθνών, με το να ορίσει ότι ο Μεσσίας πρέπει να 'ρθει από τον Σημ – όχι τον Χαμ ή τον Ιάφεθ – γιους του Νώε. Από την αρχή της ιστορίας των Εθνών, ο Θεός, δια του προφήτη Του Νώε, ταύτισε τον Εαυτό Του με τον Σημ με ξεχωριστό τρόπο: «Ευλογητός Κύριος ο Θεός του Σημ... ο Θεός θέλει πλατύνει τον Ιάφεθ, και θέλει κατοικήσει εν ταις σκηναίς του Σημ» (Γένεσις 9:26-27).

Η τελική εκπλήρωση της προφητείας στη Γένεση 9:27 ήρθε όταν ο Αιώνιος Λόγος, που ήταν με τον Θεό και ήταν Θεός (Ιωάννης 1:2), «έγεινε σαρξ και κατώκησε μεταξύ ημών, και είδωμεν την δόξαν Αυτού, δόξαν ως μονογενοῦς παρά του Πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας» (Ιωάννης 1:14). Ήρθε στο λαό του Ισραήλ, που είναι απόγονοι του Σημ δια του Αβραάμ (Γένεσις 11:10-27).

(3) Αργότερα έγινε μία άλλη εκλογή. Μόνο ένα έθνος από τις εκατοντάδες των εθνών επιλέχτηκε, το νέο έθνος που δημιούργησε ο ίδιος ο Θεός, όταν κάλεσε τον Αβραάμ. Έτσι ο Θεός της ιστορίας χωρίζει τα έθνη σε δύο ομάδες, στους Ιουδαίους και στους μη-Ιουδαίους, (εκείνους που πιστεύουν

κι εκείνους που δεν πιστεύουν στον Θεό), και συγκεντρώνει ένα μικρό έθνος, τους Ιουδαίους, διότι από αυτούς θα ερχόταν ο Μεσσίας. «Ο δε Κύριος είπε προς τον Αβραάμ: Έξελθε εκ της γης σου... εις την γην την οποίαν θέλω σοι δείξει· και θέλω σε κάμει εις έθνος μέγα· και θέλω σε ευλογήσει· και θέλεις είσθαι εις ευλογίαν... και θέλουσιν ευλογηθή εν σοι πάσαι αι φυλαί της γης... Εις το σπέρμα σου θέλω δώσει την γην ταύτην» (Γένεσις 12:1-3, 7, 17:1-8, 15-19).

«Λέγων κατ' εμαυτού ώμοσα λέγει κύριος... ότι ευλογών θέλω σε ευλογήσει... και εν τω σπέρματί σου θέλουσιν ευλογηθή πάντα τα έθνη της γης (Ιουδαίοι και μη Ιουδαίοι που πιστεύουν στον Υίο του Θεού, τον Ιησού Χριστό και τηρούν τις εντολές Του)» (Γένεσις 22:16-18).

Εδώ έχουμε ένα φαινόμενο πρώτου μεγέθους, μια καταγραφή που έγινε 1500 χρόνια πριν το Χριστό, **στην οποία ο συγγραφέας διακινδυνεύει πολλαπλές προφητείες:** ότι ο Θεός θα ευλογούσε τον Αβραάμ, κάνοντάς τον ευλογία τον ίδιο, πως θα του έδινε την γη της Χαναάν, **και ότι θα ευλογούσε τον κόσμο μέσω αυτού και του «Σπέρματός» του.** Ένα σπουδαίο έθνος δημιουργήθηκε και του δόθηκε δική του γη για ένα σκοπό: ώστε ο Μεσσίας να 'ρχόταν σ' αυτό και μέσω αυτού να ευλογήσει όλους τους ανθρώπους που θα πίστευαν σ' Εκείνον. Η προφητεία είναι γεγονός καταγραμμένο. Βρίσκεται στο βιβλίο της Γενέσεως απαράλλακτο για χιλιάδες χρόνια. Η εκπλήρωσή του είναι ένα μακροχρόνιο θαύμα και είναι εξ ίσου οριστική και πλήρης όσο και η αρχική προφητεία. Διότι όχι μόνο ο Θεός δημιούργησε από τον Αβραάμ ένα μεγάλο έθνος, δίνοντας τη γη της Χαναάν στους Ιουδαίους με την κατάκτησή της από τον Ιησού του Ναυή (στα Εβραϊκά, Τζόσουα Μπεν Νουν – Τζόσουα υιός του Νουν), αλλά στον κανονισμένο χρόνο ήρθε και ο Μεσσίας σ' αυτούς. Και από τότε ο κόσμος έχει λάβει αμέτρητη ευλογία μέσω του Σπέρματος του Αβραάμ, το οποίο είναι ο Χριστός (Προς Γαλάτας 3:8, 16). «Προϊδούσα δέ η γραφή ότι εκ πίστεως δικαιώνει τα έθνη ο Θεός, προήγγειλεν εις τον

Αβραάμ ότι θέλουσιν ευλογηθή εν σοι πάντα τα έθνη» (Προς Γαλάτας 3:16).

«Προς δέ τον Αβραάμ ελαλήθησαν αι επαγγελίαι και προς το σπέρμα αυτού· δεν λέγει, και προς τα σπέρματα, ως περί πολλών, αλλ' ως περί ενός, και προς το σπέρμα σου, **όστις είναι ο Χριστός**» (Προς Γαλάτας 3:16).

«Βίβλος της γενεαλογίας του Ιησού Χριστού, υιού του Δαβίδ, ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ» (Ματθαίος 1:1).

Έτσι, η Μεσσιανική ιστορία σιγά-σιγά ξετυλίγεται μέσα στην Π.Δ. Ο Μεσσίας πρέπει να είναι ο «Σπόρος της γυναίκας» από τη γενεά του Σημ και να είναι το «Σπέρμα του Αβραάμ». Αυτό στενεύει την έρευνά μας για τον Μεσσία. Τώρα ξέρουμε ότι πρέπει να ψάξουμε γι' Αυτόν στη φυλή των Ιουδαίων, ως απόγονο του Αβραάμ.

(4) Αλλά ο Αβραάμ είχε αρκετούς γιους, συμπεριλαμβανομένων και των πρωτότοκων Ισμαήλ και Ισαάκ. Έτσι, μια άλλη εκλογή έπρεπε να γίνει. Πληροφορούμεθα τώρα, ότι ο Μεσσίας επρόκειτο να έλθει μέσω **του Ισαάκ** (Γένεσις 17:19, 21:12, Προς Ρωμαίους 9:7, Προς Εβραίους 11:18, «αλλ' εν τω Ισαάκ θέλει κληθή εις σε σπέρμα») και όχι μέσω του Ισμαήλ, του προπάτορα των σύγχρονων Αράβων. Αυτό περιορίζει τη γενεά ακόμα περισσότερο.

«Εφάνη δε εις αυτόν [τον Ισαάκ] ο Κύριος και είπε,... εις σε και εις το σπέρμα σου θέλω δώσει πάντας τους τόπους τούτους [τη γη της επαγγελίας]... και θέλω εκπληρώσει τον όρκον, τον οποίον ώμοσα προς Αβραάμ τον πατέρα σου... και θέλουσιν ευλογηθή εν τω σπέρματί σου πάντα τα έθνη της γης» (Γένεσις 26:2-4).

Το ότι ο Μεσσίας και η επαγγελθείσα ευλογία έπρεπε να έρθει μέσω του Ισαάκ και της Ιουδαϊκής φυλής, όχι από τους Άραβες, τονίζεται επιπλέον στο Δευτερονόμιο 18:18, όπου δηλώνεται καθαρά ότι ο Μεσσίας, ο ερχόμενος μεγάλος Προφήτης, θα υψωθεί «εκ μέσου των αδελφών αυτών (π.χ. το Ισραήλ)... ως σε».

Αυτό το γεγονός αναφέρεται επίσης καθαρά στην Κ.Δ. «οίτινες είναι Ισραηλίται, των οποίων είναι η υιοθεσία και η δόξα

και αι διαθήκαι και η νομοθεσία και η λατρεία και αι επαγγελίαι, των οποίων είναι οι πατέρες, **και εκ των οποίων εγεννήθη ο Χριστός το κατά σάρκα**, ο ων επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας» (Προς Ρωμαίους 9:4-5).

(5) Αφού ο Ισαάκ είχε δύο γιους, η Μεσσιανική γενεά πρέπει να περιοριστεί ακόμα περισσότερο. Η προφητεία λέει καθαρά ότι ο Χριστός πρέπει να έρθει από τον **Ιακώβ**, όχι από τον Ησαύ. Δηλαδή ο Μεσσίας δεν θα μπορούσε να είναι Εδωμίτης (απόγονος του Ησαύ).

«Και ιδού, ο Κύριος... είπε: Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός του Αβραάμ του πατρός σου, και ο Θεός του Ισαάκ. Την γην, επί της οποίας κοιμάσαι, εις σε θέλω δώσει αυτήν και εις το σπέρμα σου... και θέλουσιν ευλογηθή εν σοι, και εν τω σπέρματί σου πάσαι αι φυλαί της γης» (Γένεσις 28:13-14).

«Θέλω ιδεί αυτόν, αλλ' ουχί τώρα· θέλω θεωρήσει αυτόν, αλλ' ουχί εκ του πλησίον· θέλει ανατείλει άστρον εξ Ιακώβ, και θέλει αναστηθεί σκήπτρον εκ του Ισραήλ... και θέλει εξέλθει εξ Ιακώβ ο εξουσιάζων» (Αριθμοί 24:17, 19).

(6) Αλλά ο Ιακώβ είχε δώδεκα γιους, γι' αυτό τον λόγο μια άλλη εκλογή έπρεπε να γίνει από τον Παντοδύναμο. Ένας από τους δώδεκα, ο ΙΟΥΔΑΣ, επιλέχτηκε. Έτσι ο Μεσσίας δεν μπορεί να προέλθει από έντεκα από τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ, πρέπει να έλθει από τον Ιούδα (Γένεσις 49:8-10).

«Και απέρριψε την σκηνήν Ιωσήφ, και την φυλήν Εφραΐμ δεν εξέλεξεν. **Αλλ' εξέλεξεν την φυλήν Ιούδα**» (Ψαλμός 78:67-68).

«Διότι ο Ιούδας υπερίσχυσε υπέρ τους αδελφούς αυτού, ώστε εξ αυτού να εξέλθη ο ηγούμενος [ηγέτης]» (Χρονικών Α' 5:2).

«Δεν θέλει εκλείψει το σκήπτρον εκ του ΙΟΥΔΑ ουδέ νομοθέτης εκ μέσου των ποδών αυτού, εωσού έλθη ο ΣΗΛΩ· και εις Αυτόν θέλει είσθαι η υπακοή των λαών» (Γένεσις 49:10).

Γυρίζοντας στην Κ.Δ., διαβάζουμε ότι ο Ιησούς ο Κύριός μας «εξ Ιούδα ανέτειλεν» (Προς Εβραίους 7:14, Αποκάλυψις 5:5).

(7) Ύστερα, από τις χιλιάδες οικογένειες στη φυλή του Ιούδα, μια άλλη εκλογή έπρεπε να γίνει. Ο Μεσσίας έπρεπε να έλθει από ΜΙΑ οικογενειακή γραμμή, την οικογένεια του

Ιεσσαί, του πατέρα του Δαβίδ. «Και θέλει εξέλθει ράβδος εκ του κορμού του Ιεσσαί, και κλάδος θέλει αναβή εκ των ριζών αυτού· και το πνεύμα του Κυρίου θέλει αναπαυθή επ’ ΑΥΤΟΝ» (Ησαΐας 11:1-2).

Η λέξη «ράβδος» εμφανίζεται σε ένα μόνο άλλο εδάφιο της Π.Δ. (Παροιμίες 14:3), και έχει την σημασία του «κλωναριού, του βλαστού, έτσι όπως ανεβαίνει από τις ρίζες του κομμένου κούτσουρου».

Το εδάφιο στον Ησαΐα 11:1-2 είναι μια καθαρή δήλωση ότι ο Θεός θα πάρει έναν ταπεινό άνθρωπο, ένα απλό «κούτσουρο» ενός κομμένου δέντρου, και θα εμβολιάσει μέσα του νέα ζωή. Ο Ιεσσαί δεν ήταν κεφαλή κάποιας βασιλικής οικογένειας μέχρι που ο Θεός τον έκανε πατέρα ενός Βασιλέα (του Δαβίδ) και τον τοποθέτησε στη Μεσσιανική γενεά!

(8) Επειδή ο Ιεσσαί είχε οχτώ γιους, μια άλλη θεϊκή εκλογή έπρεπε να γίνει. Ο Μεσσίας πρέπει να είναι απόγονος του ΔΑΒΙΔ, του μικρότερου γιου του Ιεσσαί. «Θέλω αναστήσει μετά σε το σπέρμα σου, το οποίον θέλει εξέλθει εκ των σπλάγχχνων σου, και θέλω στερεώσει την βασιλείαν Αυτού. Αυτός θέλει οικοδομήσει οίκον εις το όνομά Μου· και θέλω στερεώσει τον θρόνον της βασιλείας Αυτού έως αιώνος» (Σαμουήλ Β΄ 7:12-13, Χρονικά Α΄ 17:11-14, Ψαλμός 89:35-37, Ιερεμίας 23:5-6).

«Ώμοσεν ο Κύριος αλήθειαν προς τον Δαβίδ, δεν θέλει αθετήσει αυτήν, Εκ του καρπού του σώματός σου θέλω θέσει επί τον θρόνον σου» (Ψαλμός 132:11). Από αυτό το τελευταίο εδάφιο που παρατέθηκε, βλέπουμε ότι ο Κύριος όχι μόνο έκανε μια υπόσχεση στον Δαβίδ, αλλά επιβεβαίωσε την υπόσχεσή Του με όρκο. Το ίδιο είχε κάνει ο θεός και για τον Αβραάμ (Προς Εβραίους 6:13-18).

Στρεφόμενοι προς την Κ.Δ., διαβάζουμε: «Βίβλος της γενεαλογίας του Ιησού Χριστού, ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΒΙΔ» (Ματθαίος 1:1).

«Περί του Υιού Αυτού, όστις εγεννήθη εκ σπέρματος Δαβίδ κατά σάρκα» (Προς Ρωμαίους 1:3, Λουκάς 1:30-33, Πράξεις 2:30-32, Προς Τιμόθεον Β΄ 2:7-8, Αποκάλυψις 5:5, 22:16).

«Και ενώ ανεχώρει εκείθεν ο Ιησούς, ηκολούθησαν αυτόν

δύο τυφλοί, κρίζοντες και λέγοντες· Ελέησον ημάς, υιέ του Δαβίδ» (Ματθαίος 9:27).

«Γυνή Χανααναία... εκραύγασε προς Αυτόν λέγουσα· Ελέησον με, Κύριε, υιέ του Δαβίδ» (Ματθαίος 15:22).

Το κοινό γνώριζε τον Ιησού ως τον «Υιό Του Δαβίδ» και έτσι Τον αποκαλούσε (Ματθαίος 9:27, 12:22-23, 15:22, 20:30-31, 21:9, 15, Μάρκος 10:47-48, Λουκάς 18:38-39).

Οι Φαρισαίοι ήξεραν πολύ καλά ότι ο Μεσσίας έπρεπε να είναι ο Υιός του Δαβίδ. Όταν ο Ιησούς τους ρώτησε: «Τι σας φαίνεται περί του Χριστού [τον Μεσσία]; τίνας Υιός είναι;» Αυτοί του απαντούν «Του Δαβίδ» (Ματθαίος 22:41-46).

Είναι προφανές ότι ο Μεσσίας έπρεπε να είναι γιος του Δαβίδ, κατά σάρκα, και ο Ιησούς ήταν.

Τα γενεαλογικά αρχεία

Κατά τους βιβλικούς χρόνους, κάθε Ιουδαίος μπορούσε να εξιχνιάσει την γενεαλογία του. Έτσι, ολόκληρος ο πληθυσμός του Ισραήλ υπολογιζόταν κατά γενεαλογίες (Χρονικά Α' 9:1). Αυτά τα αρχεία φυλάγονταν στις πόλεις (Νεεμία 7:5-6, Έσδρας 2:1) και ήταν δημόσιο κτήμα. Κάθε Ισραηλίτης είχε χρηματικό συμφέρον να διασώσει το γενεαλογικό αρχείο της οικογένειάς του, καθώς με αυτό προσδιοριζόταν ο τίτλος του κτήματος ή του σπιτιού του. Γι' αυτό τον λόγο, αυτά τα γενεαλογικά αρχεία φυλάγονταν πολύ προσεκτικά **μέχρι την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, και του Ναού και της Ιουδαϊκής πολιτείας** το 70 μ.Χ. Κατά τη διάρκεια της ζωής του Ιησού κανένας δεν αμφισβήτησε το γνωστό γεγονός ότι Αυτός καταγόταν από τον οίκο και τη γενεά του Δαβίδ, διότι βρισκόταν στο δημόσιο αρχείο που ήταν προσιτό σε όλους.

Από το 70 μ.Χ., όταν τα γενεαλογικά αρχεία του Ισραήλ, εκτός από εκείνα της Βίβλου, κατεστράφηκαν ή μπερδεύτηκαν, **κανένας προφασιζόμενος Μεσσίας δεν μπορεί να αποδείξει ότι είναι Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΔΑΥΙΔ** όπως απαιτεί η προφητεία. Με άλλα λόγια, ο Μεσσίας **έπρεπε** να έλθει πριν από το 70 μ.Χ.

(9) Επιπλέον, απ' όλους «τους πολλούς γιους» του Δαβίδ,

ο Μεσσίας έπρεπε να λάβει το δικαίωμά Του στον θρόνο του Δαβίδ μέσω της βασιλικής γενεάς του Σολομώντα.

«Και εκ πάντων των υιών μου, διότι ο Κύριος πολλούς υιούς έδωκεν εις εμέ, **εξέλεξε Σολομώντα τον υιόν μου**, δια να καθίση επί τον θρόνον της βασιλείας του Κυρίου, επί τον Ισραήλ» (Χρονικά Α' 28:5, επίσης, Χρονικά Α' 29:24).

Στην Καινή Διαθήκη ο Σολομών είναι στη βασιλική γενεά από τον Δαβίδ ως τον Ιωσήφ (Βλέπε Ματθαίον 1:6).

(10) Δίδεται ακόμα ένα άλλο πολύ σπουδαίο «χαρακτηριστικό» σχετικά με τη γενεαλογία του Μεσσία. **Έπρεπε να γεννηθεί από παρθένο**. Και αφού ο Μεσσίας πρέπει να είναι καρπός από το σώμα του Δαβίδ (Ψαλμός 132:11) **αυτή η παρθένος έπρεπε να είναι απ' ευθείας απόγονος του βασιλέα Δαβίδ**.

«Ακούσατε τώρα, οίκος Δαβίδ... ο Κύριος αυτός θέλει σας δώσει σημείον [«σημείο» στη Βίβλο σημαίνει «θαύμα»]' ιδού η παρθένος θέλει συλλάβει και γεννήσει υιόν, και θέλει καλεσθή το όνομα αυτού Εμμανουήλ [ο Θεός μεθ' ημών]» (Ησαΐας 7:13-14).⁷

Είναι αξιοσημείωτο ότι, οποτεδήποτε αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη η γέννηση του Μεσσία, η αναφορά γίνεται στη μητέρα Του – ή στην κοιλία – ουδέποτε σε έναν ανθρώπινο πατέρα. Βλέπε:

Ησαΐα 49:1: «Ο Κύριος Με εκάλεσεν εκ κοιλίας».

Ησαΐα 49:5: «Τώρα λοιπόν λέγει Κύριος, ο πλάσας Με εκ κοιλίας δούλον Αυτού».

Ιερεμία 31:22: «Ο Κύριος εποίησε νέον πράγμα εν τη γη· Γυνή θέλει περικυκλώσει άνδρα».

Ψαλμό 22:9: «Αλλά συ είσαι ο εκσπάσας Με εκ της κοιλίας».

Μιχαΐα 5:3: «Έως του καιρού καθ' ον η τίκτουσα θέλει γεννήσει».

Διαβάζοντας την Καινή Διαθήκη, βλέπουμε ότι ο Ιησούς πράγματι γεννήθηκε από Παρθένο, μια Παρθένο που ήταν απ' ευθείας

7. Η νέα Αναθεωρημένη Κανονική Μετάφραση της Βίβλου στην Αγγλική κάνει χονδροειδές λάθος, μεταφράζοντας την Εβραϊκή λέξη «αλμάχ» στο 7:14 του Ησαΐα ως «νεαρή γυναίκα». «Αλμάχ» σημαίνει παρθένος σε κάθε περίπτωση που χρησιμοποιείται στην Π.Δ. (μία περίπτωση είναι στην Έξοδο 2:8, όπου χρησιμοποιείται για μία κόρη, νεαρό κορίτσι, την αδελφή του βρέφους – Μωυσή). Στους Εβδομήκοντα, η λέξη «αλμάχ» μεταφράζεται σωστά ως «παρθένος».

απόγονος του βασιλέα Δαβίδ. Μετά την ταξινόμηση του γενεαλογικού αρχείου από τον Αβραάμ ως τον Χριστό, χρησιμοποιώντας την συχνά επαναλαμβανόμενη φράση «Ο Αβραάμ **γέννησε** τον Ισαάκ, ο Ισαάκ **γέννησε** τον Ιακώβ...» που δείχνουν καταγωγή κατά φυσική γενεά, τελικά ερχόμαστε στο εξής εκπληκτικό: «Του δέ Ιησού Χριστού η γέννησις ΟΥΤΩΣ ήτο. Αφού ηρραβωνίσθη η μήτηρ αυτού Μαρία μετά του Ιωσήφ, πριν συνέλθωσιν, **ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου...** διότι το εν αυτή γεννηθέν είναι εκ Πνεύματος Αγίου. Θέλει δέ γεννήσει υιόν και θέλεις καλέσει το όνομα Αυτού ΙΗΣΟΥΝ· διότι Αυτός θέλει σώσει τον λαόν Αυτού από των αμαρτιών αυτών. Τούτο δε όλον έγεινε διὰ να πληρωθή το ρηθέν υπό του Κυρίου διὰ του προφήτου, λέγοντος: Ιδού, η παρθένος θέλει συλλάβει και θέλει γεννήσει υιόν, και θέλουσι καλέσει το όνομα Αυτού Εμμανουήλ, το οποίον μεθερμηνεύμενον είναι, Μεθ' ημών ο Θεός» (Ματθαίος 1:18, 20-23).

Βασιζόμαστε λοιπόν σε μια καλή γυναίκα, την Μαρία, σε έναν καλό άνδρα, τον Ιωσήφ, σε έναν καλό γιατρό, τον Λουκά, και σε έναν πιστό αρχαιοφύλακα, τον Ματθαίο. Επίσης βασιζόμαστε στο λόγο ενός αγγέλου και στο Λόγο του Θεού που έδωσε και τα δύο, την προφητεία αλλά και την ολοκληρωτική εκπλήρωσή της, τα οποία συμβάλλουν σε μια ειλικρινή, ακριβή εξιστόρηση της γέννησης του Ιησού (Ματθαίος 1:16-23, Λουκάς 1:26-38, 2:1-20).

Εδώ πράγματι είναι ένα σημείο – ένα ΘΑΥΜΑ – που μόνο ο Θεός μπορεί να εκπληρώσει. Προφανώς, κανένας προσποιούμενος μεσσίας δεν μπορεί να κάνει τον εαυτό του να γεννηθεί από παρθένα. Και αφού «κάθε αλήθεια είναι συνεπής με κάθε άλλη αλήθεια στην οικουμένη», δεν θα ήταν μόνο δύσκολο, θα ήταν **αδύνατο** για κάποιον που προσποιείται, να βρει πέντε μάρτυρες τόσο καλούς όσο η Μαρία, ο Ιωσήφ, ο Λουκάς, ο Ματθαίος, και ο άγγελος του Κυρίου να ψευθούν γι' αυτόν χωρίς η απάτη να αποκαλυφθεί αργά ή γρήγορα. Επομένως, μπορούμε να βασιστούμε στη μαρτυρία των πέντε αυτών μαρτύρων.⁸

8. Μια φιλολογική απάτη είναι σχεδόν αδύνατη, γιατί κάθε ψέμα εκτίθεται, αργά ή γρήγορα, με το να ΜΗΝ είναι «συνεπές με άλλες γνωστές αλήθειες στην οικουμένη». Οι λόγοι, με το να ξέρουν την ιστορία, τη γεωγραφία, τη φιλολογία και τα ήθη και έθιμα της εποχής, μπορούν εύκολα να διακρίνουν μία φιλολογική απάτη, γιατί δεν προσαρμόζεται με τα γνωστά γεγονότα σ' αυτούς τους κλάδους.

Είναι φανερό το εξής: οποιονδήποτε έστειλε ο Παντοδύναμος στη γη μέσω της παρθενικής γεννήσεως, είναι ο Μεσσίας, γιατί εδώ είναι ένα αληθινό «σημείο», ένα θαύμα ουράνιας προελεύσεως, που δεν μπορεί να απομιμηθεί. Ο Θεός που έδωσε αυτή την ακριβή προφητεία στον Ησαΐα 7:14, την εκπλήρωσε με την παρθενική γέννηση του Ιησού. «Και είπε Κύριος προς εμέ... εγώ θέλω ταχύνει να εκπληρώσω τον Λόγον Μου» (Ιερεμίας 1:12).

Λάβετε υπ' όψιν ότι αυτή η Μεσσιανική αλυσίδα που δίνει την γενεαλογία του Μεσσία, μορφοποιήθηκε διαμέσου των αιώνων, από την Εύα στον Δαβίδ, στον Ησαΐα, μέχρι την εποχή του προφήτη Μιχαΐα. Επιπλέον, προφητείες δόθηκαν σε πολλούς προφήτες που μίλησαν με διάφορους τρόπους σε διάφορες εποχές και τόπους. Κάθε φορά που η προφητεία έκανε μια ειδική επιλογή, υπήρχε καινούριος κίνδυνος, ανθρώπινα μιλώντας, να επιλεχθεί η λάθος γενεαλογική διακλάδωση, ενώ, αφού ο Θεός είχε μιλήσει μέσω των προφητών, τίποτα λιγότερο από την **απόλυτη ακρίβεια** δεν θα μπορούσε να γίνει αποδεκτό.

Η προφητεία εκπληρώθηκε με «απόλυτη ακρίβεια» γιατί όταν ο Μεσσίας ήλθε, εκπλήρωσε ακριβώς ΟΛΕΣ τις λεπτομέρειες της γενεαλογίας Του και ήταν πράγματι «το Σπέρμα της γυναίκας», «υιού του Δαβίδ, υιού του Αβραάμ» (Ματθαίος 1:1). Κανένα άλλο πρόσωπο στον κόσμο, εκτός από τον Ιησού τον Ναζωραίο, δεν μπορούσε να επαληθεύσει όλες, ή ακόμη και ένα μικρό μέρος απ' αυτές τις ακριβείς ιδιαιτερότητες.

Ας διευκρινίσουμε. Ξέρετε ότι δεν υπάρχουν δύο πρόσωπα ακριβώς όμοια σ' όλον τον κόσμο, ούτε και τα δίδυμα ακόμη. Ας υποθέσουμε ότι λέγεσαι «Τζώρτζ Μάρτον». Μένεις στη διεύθυνση 113 Smith Drive, Detroit, Michigan. Έχεις 1'60 ύψος και ζυγίζεις 75 κιλά. Είσαι παντρεμένος και έχεις πέντε παιδιά, τρία αγόρια και δύο κορίτσια. Πουλάς ασφάλειες ζωής για το μεροκάματό σου και έχεις 5.124,16 Ευρώ στην τράπεζα. Προφανώς, **κανένας άλλος σ' ολόκληρο τον κόσμο δεν έχει ΟΛΕΣ σου τις «ιδιαιτερότητες»**. Είναι εύκολο να δούμε ότι, αν δοθούν αρκετές χαρακτηριστικές λεπτομέρειες, η αναγνώριση της ταυτότητας είναι θετική. Το ίδιο αληθεύει και με την προφητεία διότι

εάν δοθεί ένας επαρκής αριθμός πληροφοριών, **η αναγνώριση είναι θετική**. Έτσι δίνονται τόσες πολλές λεπτομέρειες για τον Μεσσία και κάθε μία εκπληρώνεται ακριβώς στο πρόσωπο του Ιησού του Ναζωραίου, έτσι που η αναγνώριση είναι θετική.

(11) Περαιτέρω, για να βοηθήσουν όλους να ξέρουν τον Μεσσία όταν θα 'ρχόταν, **δίνεται η τοποθεσία της γεννήσεώς Του**. Η προφητεία μας έχει δώσει τη «διεύθυνση» του όσον αφορά την πόλη όπου επρόκειτο να γεννηθεί.

«Και συ, ΒΗΘΛΕΕΜ Εφραθά, η μικρά ώστε να ήσαι μεταξύ των χιλιάδων του Ιούδα, εκ σου θέλει εξέλθει εις Εμέ Ανήρ δια να ήναι Ηγέτης εν τω Ισραήλ· του οποίου αι έξοδοι είναι απ' αρχής, από ημερών αιώνος» (Μιχαΐας 5:2).

Απ' όλες τις ηπείρους μία επιλέγεται, η Ασία, απ' όλες τις πολιτείες μία, το Ισραήλ. Όλες οι επαρχίες του Ισραήλ εξαιρούνται, εκτός από μία, η Ιουδαία. Όλες οι πόλεις της Ιουδαίας εξαιρούνται, εκτός από μία, η Βηθλεέμ Εφραθά, που εκείνο τον καιρό ήταν ένα μικρό χωριό με λιγότερους από χίλιους κατοίκους. Ο προφήτης επιδεικνύει ένα ασήμαντο χωριό πάνω στον χάρτη του κόσμου αλλά μιλάει αλάνθαστα, γιατί ο παντογνώστης Θεός ήταν πίσω από τον λόγο του. Ο προφήτης επίσης, μίλησε **καθαρά**, με σαφή βεβαιότητα, γιατί όταν ο βασιλέας Ηρώδης ρώτησε τους αρχιερείς και τους γραμματείς του λαού πού ήταν να γεννηθεί ο Χριστός, του είπαν: «Εν Βηθλεέμ της Ιουδαίας· διότι ούτως είναι γεγραμμένον δια του προφήτου» (Ματθαίος 2:4-6, Ιωάννης 7:42).

Το δράμα της εκπληρωμένης προφητείας

Ο Ιησούς γεννήθηκε στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας (Ματθαίος 2:1) με έναν τρόπο ολοκληρωτικά θαυματουργικό. Αν το παιδί της Μαρίας έμελλε να είναι ο Ιησούς, η αλήθεια είναι ότι η Μαρία, μέχρι λίγο πριν από την γέννησή Του, ζούσε σε λάθος μέρος. Προσέξτε τώρα τις περιπλοκές στην Πρόνοια του Θεού για την εκπλήρωση του Λόγου Του. Το 1923, στην Άγκυρα της Τουρκίας βρέθηκε η επιγραφή ενός Ρωμαϊκού ναού (η αναφορά έγινε από τον Sir William Ramsay, αξιόλογο Βρεττανό χημικό

και αρχαιολόγο) η οποία, όταν αποκρυπτογραφήθηκε, έλεγε ότι στα χρόνια του Καίσαρα Αυγούστου έγιναν τρεις μεγάλες εισπράξεις φόρων. Η δεύτερη διατάχτηκε **τέσσερα χρόνια πριν από τη γέννηση του Χριστού**. Και η τρίτη, μερικά χρόνια μετά τη γέννησή Του. Αλλά, είναι αυτή η δεύτερη η οποία μας απασχολεί.

Οι περήφανοι Ιουδαίοι δυσανεστήθηκαν με την ιδέα ενός ειδικού φόρου, γι' αυτό έστειλαν μια επιτροπή στη Ρώμη να διαμαρτυρηθούν. Ο Κυρίνιος, ο τοπικός κυβερνήτης της Συρίας, δεν είχε την εξουσία να διευθετήσει το πρόβλημα. Ήταν τότε καιρός αργών επικοινωνιών και ακόμα αργότερων ταξιδιών. Η επιτροπή τελικά απέτυχε και οι Ιουδαίοι έπρεπε να υποβληθούν στην καταγραφή και στη φορολόγηση. Αλλά μέχρι οι επίσημοι φοροσυλλέκτες να φθάσουν προς τα ανατολικά, περνώντας από πόλη σε πόλη και από επαρχία σε επαρχία και μετά από τις χρονοβόρες καθυστερήσεις που προκάλεσαν οι Εβραϊκές διαμαρτυρίες, είχε προκληθεί μία ακριβής καθυστέρηση, πάντα όλα μέσα στη φυσική ροή των πραγμάτων, έτσι ώστε, όταν η καταγραφή ετέθη εις ενέργεια στην Ιουδαία, **ο ακριβής χρόνος είχε έλθει για τη Μαρία να γεννήσει το βρέφος Ιησού!**

Ούτε η Μαρία, ούτε ο Καίσαρας, ούτε οι Ρωμαίοι φοροσυλλέκτες κανόνισαν το χρόνο, ούτε ήταν υπεύθυνοι των καταστάσεων, αλλ' ο Θεός που κυβερνά τον κόσμο πίσω από τα φαινόμενα, είχε το χέρι Του στα ινία και κυριολεκτικά «εκκίνησε τους λαούς του κόσμου» και προετοίμασε τα πάντα μέχρι ακόμη και την ίδια την ημέρα, ούτως ώστε η Μαρία και ο Ιωσήφ έφθασαν στη Βηθλεέμ **στο παρά πέντε**, για να γεννηθεί ο Ιησούς, ο εκλεγμένος Μεσσίας, στο σωστό τόπο, τον τόπο που είχε προδιαγραφεί από τον αλάνθαστο δάκτυλο της προφητείας!

Τυφλός πραγματικά είναι ο άνθρωπος που δεν μπορεί να δει ή δεν θέλει να δει τον Νου του Απείρου να σχεδιάζει αυτές τις λεπτομέρειες και το Χέρι του Παντοδύναμου να εκτελεί το τέλει σχέδιό Του.

(12) Τελικά, για να εστιάσουμε την προσοχή μας στον Μεσσία, ο ΧΡΟΝΟΣ του ερχομού Του, όπως και ο τόπος εί-

ναι δεδομένα. Απ' όλες τις γενεές μέσα στη γήινη ιστορία, ο Μεσσίας ήταν να 'ρθει, όταν γεννήθηκε ο Ιησούς. Όλοι, πριν από τον καιρό του Ιησού, εξαιρούνται. Όλοι οι μετέπειτα Αυτού κρίνονται ακατάλληλοι. Κι εφ' όσον ο Ιησούς ο Ναζωραίος δεν είχε κανέναν αξιόλογο «ανταγωνιστή» στη δική Του γενεά, ο δάκτυλος της προφητείας δείχνει αλάνθαστα ΕΚΕΙΝΟΝ!

Υπάρχουν τρεις γενικές προφητείες, ως προς τον χρόνο του ερχομού του Μεσσία και μία συγκεκριμένη.

(Α) Ο Μεσσίας έπρεπε να 'ρθεί **προτού η φυλή του Ιούδα να χάσει τη φυλετική της ταυτότητα.**

«Δεν θέλει εκλείψει το σκήπτρον εκ του Ιούδα ουδέ νομοθέτης εκ μέσου των ποδών αυτού εωσού έλθη ο Σηλῶ' και εις Αυτόν θέλει είσθαι η υπακοή των λαών» (Γένεσις 49:10).⁹

Η φυλετική ταυτότητα του Ιούδα δεν θα παρέλθει – όπως συνέβη με τις άλλες δέκα φυλές του Ισραήλ – ώσπου να 'ρθει ο Σηλῶ.

Για πολλούς αιώνες και οι Ιουδαίοι και οι Χριστιανοί σχολιαστές έχουν εκλάβει τη λέξη «Σηλῶ» σαν ένα όνομα για τον Μεσσία. Η λέξη, κατ' ακρίβειαν, σημαίνει «Ειρήνη» ή «ο Απεσταλμένος».

Αν και οι Ιουδαίοι, κατά την διάρκεια των εβδομήντα ετών της αιχμαλωσίας τους στη Βαβυλώνα, είχαν στερηθεί την εθνική τους κυριαρχία, **ποτέ δεν έχασαν την «φυλετική τους ράβδο», την εθνική τους ταυτότητα.** Επίσης, ακόμη και στην αιχμαλωσία, είχαν πάντοτε τους δικούς τους νομοθέτες (δικαστές) (Εσδρας 1:5, 8).

Στα χρόνια του Χριστού, αν και οι Ρωμαίοι ήταν κυρίαρχοι των Ιουδαίων, οι Ιουδαίοι είχαν στη γη τους βασιλέα. Επί πλέον, εκυβερνούντο, κατά μεγάλο μέρος, με τους δικούς τους νόμους και το Εθνικό Συμβούλιο εξασκούσε ακόμα την εξουσία του. Αλλά μετά από λίγα χρόνια, στη διάρκεια του έτους που ο Ιησούς δωδεκαετής εμφανίστηκε δημόσια στο Ναό (Λουκάς 2:

⁹. Η Εβραϊκή λέξη «σέβετ» η οποία μεταφράζεται ως «σκήπτρο» στην Αγγλική μετάφραση του Βασιλέα Τζέιμς, υποδηλώνει ράβδο, ιδιαίτερα τη ράβδο που ανήκε στην κάθε φυλή του Ισραήλ, σαν σύμβολο της εξουσίας τους. Κάθε φυλή είχε τη δική της ιδιόρρυθμη «ράβδο» με τ' όνομά της χαραγμένο επάνω εκεί. Έτσι, το «σκήπτρο» δηλώνει την ταυτότητά τους ως φυλή.

41-52), ο **Αρχέλαος, ο βασιλέας των Ιουδαίων εκθρονίστηκε και εξορίστηκε**. Ο Κοπόνιος διορίστηκε Ρωμαίος Διοικητής και το βασίλειο του Ιούδα, το τελευταίο απομεινάρει του περασμένου μεγαλείου του Ισραήλ, υποτιμήθηκε επίσημα με το να γίνει μέρος της επαρχίας της Συρίας. Για ακόμη μισό, σχεδόν, αιώνα, οι Ιουδαίοι κράτησαν το πρόσχημα μιας επαρχιακής κυβερνητικής υπόστασης, αλλά το 70 μ.Χ. και η πόλη και ο ναός τους κατεστράφηκαν από τον στρατό του Ρωμαίου στρατηγού Τίτου, και κάθε στοιχείο Ιουδαϊκής εθνικής υπόστασης εξαφανίστηκε. Αλλά το αξιοσημείωτο πράγμα είναι αυτό, ότι ο Μεσσίας (Σηλώ) ήλθε **προτού** η φυλή του Ιούδα να χάσει την φυλετική της ταυτότητα, ακριβώς όπως αναφέρεται στη Γένεση 49:10!

(B) Ο Μεσσίας έπρεπε να 'ρθεί **ενώσω ο δεύτερος ναός έστεκε ακόμη**. «Και θέλω σείσει πάντα τα έθνη, και θέλω έλθει ο εκλεκτός πάντων των εθνών, και θέλω εμπλήσει τον οίκον τούτον δόξης, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων. Η δόξα του εσχάτου τούτου οίκου θέλει είσθαι μεγαλυτέρα της του πρώτου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων και εν τω τόπω τούτω θέλω δώσει ειρήνην, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων» (Αγγαίος 2:7, 9).

Ο Μαλαχίας επιβεβαιώνει την προφητεία του Αγγαίου 2:7, 9: «Και ο Κύριος τον οποίο σεις ζητείτε εξαίφνης θέλει **έλθει εις τον ναόν Αυτού**, ναι, ο άγγελος της διαθήκης, τον οποίον σεις θέλετε» (Μαλαχίας 3:1). Αυτή η προφητεία στο Μαλαχία, όπως και εκείνη στον Αγγαίο, δεν θα μπορούσαν να επαληθευτούν μετά την καταστροφή του Ναού το 70 μ.Χ. Έτσι, αν ήταν να 'ρθεί ποτέ ο Μεσσίας, θα έπρεπε να 'ρθεί πριν ο Ναός καταστραφεί. Στον Ζαχαρία 11:13, επίσης, απαιτείται ο ερχομός του Μεσσία πριν την καταστροφή του Ιουδαϊκού Ναού, γιατί αυτή η προφητεία μιλάει για «τα τριάκοντα αργύρια» που ο Ιούδας έριξε **«εν τω Οίκω του Κυρίου** εις τον κεραμέα» (Ζαχαρίας 11:13). Στον Ψαλμό 118:26 η προφητική γραφή μας πληροφορεί ότι ο λαός, που θα καλωσόριζε τον Μεσσία, θα έλεγε, όχι μόνο «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου», αλλ' επίσης «σας ευλογήσαμεν **εκ του Οίκου του Κυρίου**» (Ψαλμός 118:26). Δηλαδή, από τον Οίκο του Κυρίου (το Ναό) ο λαός θα Τον ευλογήσει, όταν έλθει.

Αυτό εκπληρώθηκε πολύ όμορφα στη ζωή του Ιησού. Όταν πλησίασε την Ιερουσαλήμ για τη θριαμβευτική Του είσοδο, ο λαός είπε: «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· Ωσαννά εν τοις υψίστοις» (Ματθαίος 21:9). Επί πλέον, διαβάζουμε ότι ο Ιησούς θεράπευσε πολλούς που ήταν τυφλοί και χωλοί, **μέσα στο Ναό** (Ματθαίος 21:14). Το 21:15 του Ματθαίου μας λέγει ότι τα παιδιά φώναζαν **στο Ναό**, λέγοντας, «Ωσαννά τω Υιώ Δαβίδ». Αληθώς, «Εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων ητοιμάσας αινέσιν» (Ψαλμός 8:2, Ματθαίος 21:16). Έτσι ο Θεός χρησιμοποίησε **παιδιά** για να εκπληρώσει την προφητεία που δίνεται στον Ψαλμό 118:26 πως ο Μεσσίας πρέπει να ευλογηθεί μέσα στον Οίκο του Κυρίου!

Υπάρχουν τουλάχιστον πέντε Βιβλικές προφητείες για τον ερχομό του Μεσσία, οι οποίες **απαιτούν ο ερχομός Του να γινόταν ενόσω ο Ναός των Ιεροσολύμων έστεκε ακόμη**. Αυτό είναι ένα γεγονός μεγάλης σημασίας, εφόσον ο Ναός **δεν** έχει ξαναχτιστεί από το 70 μ.Χ. όπου καταστράφηκε. Αυτές οι πέντε προφητείες είναι: Αγγαίος 2:7, 9, Μαλαχίας 3:1, Ζαχαρίας 11:13, Δανιήλ 9:26, και Ψαλμοί 118:26.

Επομένως, η δημόσια είσοδος του **Ιησού στα Ιεροσόλυμα και στο Ναό**, όπως είχε γραφτεί, ήταν προκαθορισμένη και προειπωμένη και είναι μέρος του τέλει σχεδίου που προμήνυσε το Μεσσία, τις πράξεις Του, και τον χρόνο του ερχομού του, γεγονός τα οποία στη συνέχεια εκπληρώθηκαν τέλεια από τις κινήσεις του Ιησού του Ναζωραίου, όταν Αυτός ήλθε (Ματθαίος 21:1-16, Μάρκος 11:1-10, Λουκάς 19:29-40).

«Και είσηλθεν ο Ιησούς εις το **ιερόν του Θεού**... Και προσήλθον προς αυτόν τυφλοί και χωλοί **εν τω ιερώ** και εθεράπευσεν αυτούς... και οι παίδες έκραζαν **εν τω ιερώ** λέγοντας, Ωσαννά τω Υιώ Δαβίδ» (Ματθαίος 21:12-15).

Δύο άλλα, πολύ ενδιαφέροντα σημεία των Γραφών, υποστηρίζουν τα εξής: Το ένα μιλάει για τον καιρό που ο Ιησούς παιδί οδηγήθηκε **μέσα στο Ναό** από τους γονείς Του, όπως αναφέρεται στο Λουκά 2:25-32, και το άλλο δηλώνει ότι ο Ιησούς δωδεκαετής ήταν «εν τω ιερώ καθημένο[ς] εν μέσω των διδασκά-

λων... εξίσταντο δέ πάντες οι ακούοντες Αυτόν δια την σύνεσιν και τας αποκρίσεις Αυτού» (Λουκάς 2:46-47).

Μετά από χρόνια, ή μάλλον, αιώνες αναμονής, ο Μεσσίας ξαφνικά ήρθε στο Ναό Του! (Μαλαχίας 3:1). Λίγα χρόνια αργότερα, ο Θεός, με μια δραματική χειρονομία **κατέστρεψε το Ναό** και την πόλη της Ιερουσαλήμ, ακριβώς όπως ο Ιησούς είχε πει στο λαό. Στην παλιά τοποθεσία του Ναού στέκεται τώρα ένα ειδωλολατρικό μνημείο, ο Θόλος του Βράχου.¹⁰ Με όλα αυτά τα σπουδαία γεγονότα, η θεία Πρόνοια λέγει σε όλους τους Εβραίους και σε όλους τους ανθρώπους παντού, ότι ο Μεσσίας έχει ήδη έλθει! **Ο Μεσσίας έπρεπε να 'ρθει 2. 000 χρόνια πριν και προτού ο Θεός να φέρει την καταστροφή του Ναού**, μέσω του Ρωμαίου στρατηγού Τίτου το 70 μ.Χ.

Ή ο Ιησούς ο Ναζωραίος είναι ο αληθινός Μεσσίας, ή δεν υπάρχει Μεσσίας, ούτε προφητεία, ούτε Λόγος του Θεού, ούτε Θεός, ούτε αντικειμενική αλήθεια. Και στην περίπτωση αυτή, όλη η ιστορία, όπως και όλο το μέλλον, είναι εξ ίσου ανόητα όσο και η φλυαρία ενός ηλίθιου και εξ ίσου άσκοπα όσο και ένα ξυλαράκι που παρασύρεται μέσα στη δίνη του αφρισμένου νερού.

(Γ) Με την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος, ο προφήτης Δανιήλ προφήτεψε τον ακριβή χρόνο, μέρα, και μήνα στον οποίο ο Μεσσίας θα γεννιόταν και θα πέθαινε. Έτσι, οποιοσδήποτε παρουσίασε τον εαυτό του ως Μεσσία αλλά είχε γεννηθεί ή πεθάνει πριν ή μετά από τις ημερομηνίες που προφήτεψε ο Δανιήλ είναι απατεώνας, γιατί ο Μεσσίας έπρεπε να γεννηθεί και να πεθάνει σ' αυτές τις ακριβείς ημερομηνίες. Δίνοντας το χρονοδιάγραμμα από τη δική του εποχή μέχρι τον ερχομό του Μεσσία, ο Δανιήλ ξεκαθαρίζει εντελώς πως ο Μεσσίας θα έλθει και θα «εκκοπή [θα πεθάνει σαν υποκατάστατο για την συγχώρεση των προηγούμενων αμαρτιών μας]» **προτού** «ο λαός του Ηγέτη, όστις θέλει έλθει, αφανίσει την πόλιν [την Ιερουσαλήμ] και το αγιαστήριον [το Ναό]» (Δανιήλ 9:26). Αυτό είναι μία επι-

¹⁰ Ο Ιησούς τους είπε ότι ο ναός, η καρδιά της λατρείας τους, ναι, η καρδιά και η ψυχή της ίδιας της εθνικής τους ύπαρξης, θα κατεδαφίζεται και «δεν θέλει αφεθί εδώ λίθος επί λίθον» (Ματθαίος 24:2). Όπως είπε ο Ιησούς, ο αληθινός Προφήτης, έτσι και έγινε – αναμφιβόλως, πιο γρήγορα απ' ό, τι οι μαθητές περίμεναν.

πρόσθετη απόδειξη ως προς τις παραπάνω αναφερόμενες προφητείες για τον χρόνο του ερχομού του Θεού στην γη μέσω του Αγίου Πνεύματος το οποίο ζει σε ανθρώπινο σώμα. Το επόμενο στοιχείο είναι σχετικό με τον χρόνο του ερχομού του Μεσσία.

(Δ) Ο Μεσσίας πρέπει να έλθει **483 χρόνια μετά από μια ορισμένη ημερομηνία στην εποχή του Δανιήλ** αυτή η οριστική προφητεία, όσον αφορά τον ακριβή ΧΡΟΝΟ του ερχομού του Μεσσία, είναι μία απ' τις πιο υπέροχες προφητείες σε ολόκληρη τη Βίβλο. Καθιερώνει την ημερομηνία της αφίξεως του Μεσσία σχεδόν πεντακόσια χρόνια πριν από τον ερχομό Του. Να ποια είναι η προφητεία:

«Γνώρισον λοιπόν και κατάλαβε ότι από της εξελεύσεως της προσταγής του να ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ έως της αφίξεως του ΧΡΙΣΤΟΥ του Ηγέτη θέλουσιν εισθαι εβδομάδες επτά και εβδομάδες εξήκοντα δύο· θέλει οικοδομηθή πάλιν η πλατεία και το τείχος, μάλιστα εν καιροίς στενοχωρίας. Και μετά τας εξήκοντα δύο εβδομάδας θέλει εκκοπή [θανατωθεί] ο Χριστός, πλην ουχί δι' εαυτόν· και ο λαός του ηγέτη [Ρωμαίου στρατηγού Τίτου], όστις θέλει έλθει, θέλει αφανίσει την πόλιν και το αγιαστήριον [Ναό]» (Δανιήλ 9:25-26).

Η ημερομηνία της «διαταγής να αποκαταστήσουν και να χτίσουν την Ιερουσαλήμ» ήταν το διάταγμα του Αρταξέρξη, το 444 π.Χ., που επέτρεψε στους Ιουδαίους να επιστρέψουν στο Ισραήλ και να ξαναχτίσουν την πόλη της Ιερουσαλήμ (Νεεμίας 2:1-8).

Η Εβραϊκή λέξη που μεταφράστηκε ως «εβδομάδες» στο εδάφιο που παρατέθηκε πιο πάνω (Δανιήλ 9:25-26) σημαίνει «επτάδες» και **εννοεί επτά έτη**. Όπως για παράδειγμα όταν ο Ιακώβ υπηρέτησε τις «εβδομάδες» για τις συζύγους του, μία «εβδομάδα» για την Λία εννοεί επτά χρόνια και μία «εβδομάδα» για την Ραχήλ εννοεί άλλα επτά χρόνια¹¹ (Γένεσις 29:27-28, Λευιτικόν 25:8). Με άλλα λόγια, οι «εβδομήντα επτάδες» που υπολογίζονται προφητικά για το Ισραήλ και την Ιερουσαλήμ, με καθορισμένα συμβάντα (στίχος 24), **είναι μία περίοδος 490 χρόνων**.

Αυτή η περίοδος χωρίζεται σε τρία τμήματα. Το πρώτο μέρος

11. Γένεσις 29:20-28.

είναι οι επτά «εβδομάδες» ή επτά επτάδες ετών – τα 49 χρόνια που ο προφήτης όρισε για το ξαναχτίσιμο της Ιερουσαλήμ υπό την αρχηγία του Νεεμέα και του Έσδρα και των συνεργατών τους (Βλέπε τα βιβλία του Νεεμέα και του Έδρα). Η ιστορία πιστοποιεί ότι χρειάστηκαν 49 χρόνια για τη δουλειά αυτής της ανοικοδόμησης. Το δεύτερο μέρος είναι μια περίοδος 62 «εβδομάδων», ή 434 χρόνων, που μας φέρνει στην εποχή του ΜΕΣΣΙΑ. Το τρίτο μέρος είναι η 70ή «εβδομάδα», μια περίοδος επτά ετών, λίγο μετά τον ερχομό του Μεσσία.

Τώρα μας ενδιαφέρει ειδικά η περίοδος από «την έκδοση της διαταγής για την επανόρθωση και την ανοικοδόμηση της Ιερουσαλήμ» μέχρι «του Χριστού του ηγουμένου [ηγέτη]», που είναι συνολικά μία περίοδος 483 ετών. Ο Σερ Ρόμπερτ Άντερσον, στο βιβλίο του «Ο Ερχόμενος Πρίγκηπας», έκανε τους υπολογισμούς και έδωσε στον κόσμο τα ευρήματά του.

Ο Άντερσον αρχίζει από τις 14 Μαρτίου, 444 π.Χ. την ημερομηνία της διαταγής για την επανόρθωση και την ανοικοδόμηση της Ιερουσαλήμ και τελειώνει την περίοδο με τη θριαμβευτική είσοδο του Ιησού στα Ιεροσόλυμα (η οποία πιστεύει ήταν η στιγμή που το Ισραήλ συνειδητοποίησε ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας και επί πλέον, πως ήταν η επίσημη εμφάνιση του Μεσσία στο Ισραήλ ως «Ηγέτης» (Ματθαίος 21:1-9 και Ζαχαρίας 9:9). Μετά από προσεκτική έρευνα και συμβούλιο με αξιόλογους αστρονόμους, παρουσιάζει τα εξής καταπληκτικά στοιχεία: «Από το 444 π.Χ. μέχρι το 32 μ.Χ. είναι 476 χρόνια. 476×365 είναι 173.740 ημέρες. Από τις 14 Μαρτίου έως τις 6 Απριλίου (την ημέρα της θριαμβευτικής εισόδου του Χριστού) είναι 24 μέρες τις οποίες προσθέτουμε στο πιο πάνω υπόλοιπο και έχουμε 173.764 ημέρες. Τώρα, πρόσθεσε 116 ημέρες για τα δέκα χρόνια (για να είναι ένας χρόνος δέκατος, πρέπει να διαιρείται ακριβώς με το τέσσερα, εκτός εάν ο χρόνος τελειώσει σε δύο μηδενικά, οπότε πρέπει να διαιρεθεί με το 400) κι έχεις ένα σύνολο 173.880 ημέρες. Επειδή το προφητικό έτος της Βίβλου είναι πάντοτε 360 ημέρες, οι 69 «επτάδες» αυτής της προφητείας στο Δανιήλ ($69 \times 7 \times 360$) είναι 173.880 ημέρες! Κι έτσι, ο χρόνος που δίνεται

από τον Δανιήλ από την προσταγή του να ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ μέχρι του Χριστού του ηγουμένου βγαίνει τέλεια, μέχρι την ακριβή ημέρα!» (Άντερσον).

Αυτή είναι μια αυθεντική προφητεία, λεπτομερής όσο και ένας οδικός χάρτης, χωρίς ίχνος ανακρίβειας και είναι μια προφητεία που έχει επαληθευθεί. Είναι μια πινακίδα που κατευθύνει αλάνθαστα προς τον ΙΗΣΟΥ ΤΟΝ ΝΑΖΩΡΑΙΟ που ήταν ο «Χριστός ο ηγούμενος» που «εκκόπη [θανατώθηκε]» όχι για τον εαυτόν Του, αλλά για μας. Όταν ο Ιησούς άρχισε την δημόσια διακονία Του, είπε σημαντικά: «Επληρώθη ο ΚΑΙΡΟΣ και επλησίασεν η βασιλεία του Θεού» (Μάρκος 1:15). Ο Μεσσίας έπρεπε να γεννηθεί κάποια στιγμή. Μπορούσε να είναι σε οποιονδήποτε αιώνα, οποιονδήποτε χρόνο, όμως με απόλυτη βεβαιότητα, ο ακριβής χρόνος και μήνας αυτού του σπουδαίου συμβάντος στη ζωή Του είχε προειπωθεί.

Αυτή η υπέροχη προφητεία δόθηκε στα προφητικά Λόγια της Βίβλου έτσι ώστε όλοι να μπορούν να Τον αναγνωρίσουν όταν έλθει. Η ακρίβεια της προφητείας είναι λεπτομερής και η εκπλήρωση ακριβής. Οποιοδήποτε λάθος θα ήταν καταστροφικό, αλλά όλα συγκλίνουν τέλεια. **Ο Ιησούς ο Ναζωραίος εκπληρώνει** ΟΛΕΣ τις λεπτομέρειες ως προς την γενεαλογία Του, τον τόπο αλλά και τον χρόνο γεννήσεώς Του. Και δεν είναι εξαιρετικά αξιοσημείωτο ότι στην περίοδο μιας γενεάς από τα Σταυρικά Πάθη του Χριστού, ο Ναός καταστράφηκε, η κληροδοσία των Λευιτών Ιερέων σταμάτησε, θυσίες δεν προσφέρονταν πια, τα γενεαλογικά αρχεία των Ιουδαίων καταστράφηκαν, η πόλη τους καταστράφηκε και ο λαός του Ισραήλ εκδιώχτηκε από τη γη του, πουλήθηκε στη δουλεία, και σκορπίστηκε στις τέσσερις γωνιές της γης! Εφόσον τέτοιες τρομερές κρίσεις έχουν επιπέσει στο έθνος του Ισραήλ, έχει γίνει απολύτως αδύνατο να 'ρθει κάποιος «Μεσσίας» με τα αναμενόμενα «πιστοποιητικά», τέτοια που η Παλαιά Διαθήκη απαιτεί και τέτοια που ο Ιησούς ο Ναζωραίος παρουσίασε.

II. ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ

(1) Η Θεία Φύση και Τελειότητα του Μεσσία απεικονίζονται καθαρά από τους προφήτες σε εκατοντάδες προφητείες: θα είναι ο Αναμάρτητος – εξ ίσου άγιος με τον Θεό.¹² Αυτός είναι πράγματι ο Θεός σε ανθρώπινο σώμα.

Ο Μεσσίας πρέπει να είναι τόσο δίκαιος όσο και ο ίδιος ο Θεός (διότι είναι Θεός), γιατί θα είναι «ο Βλαστός ο δίκαιος... και τούτο είναι το όνομα Αυτού, με το οποίον θέλει ονομασθή, Ο ΚΥΡΙΟΣ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΗΜΩΝ» (Ιερεμίας 23:5-6). Ο Μεσσίας θα πρέπει να είναι ο εκλεκτός του Θεού από τον οποίον ο Θεός θα χαίρεται (Ησαΐας 42:1). Στο τρίτο Κεφάλαιο του Ματθαίου στίχος 17, διαβάζουμε ότι ο Πατέρας είπε για τον Ιησού: «Ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήθην». Ο Μεσσίας, από την άλλη πλευρά, θα είναι ο υπάκουος δούλος του Κυρίου, ο οποίος πάντα θα «χαίρεται» να κάνει το θέλημα του Θεού (Ψαλμός 40:8). Ο Κύριος Ιησούς βεβαίωσε ότι: «Το εμόν φαγητόν είναι να πράττω το θέλημα του πέμψαντος με και να τελειώσω το έργον Αυτού» (Ιωάννης 4:34, επίσης, Ιωάννης 6:38).

Ο Μεσσίας θα χρισθεί από το Άγιο Πνεύμα μ' έναν τρόπο και βαθμό πολύ πέρα από κάθε άνθρωπο ή ανθρώπους (υπέρανω όλων των άλλων μέχρι την ήμερα της Πεντηκοστής, Ψαλμοί 45:7, Προς Εβραίους 1:9). Διάβασε το υπέροχο κείμενο από τον Ησαΐα 11:2-5 που μας λέει:

«Και το Πνεύμα του Κυρίου θέλει αναπαυθή επ' Αυτόν [στο πρωτότυπο κείμενο «μέσα σε Αυτόν»], Πνεύμα σοφίας και συνέσεως, Πνεύμα βουλής και δυνάμεως, Πνεύμα γνώσεως και φόβου του Κυρίου· και θέλει κάμει Αυτόν οξύνουν εις τον φόβον του Κυρίου, ώστε δεν θέλει κρίνει κατά την θεωρίαν των οφθαλμών Αυτού ουδέ θέλει ελέγχει κατά την ακρόασιν των ωτίων Αυτού· αλλ' εν δικαιοσύνη θέλει κρίνει τους πτωχούς...

¹². Για ένα ευχάριστο Βιβλικό διάβασμα, πάνω στην κατανόηση του Μεσσία, δες τα εδάφια: Ψαλμός 40:6-10, 45:1-8, Ησαΐας 11:2-5, 42:1-7, 53:7-9, 63:1-3.

Και δικαιοσύνη θέλει είσθαι η ζώνη της οσφύος Αυτού και πίσις η ζώνη των πλευρών Αυτού».

Στην Κ.Δ. διαβάζουμε για το χρίσμα του Ιησού από το Άγιο Πνεύμα την ώρα που βαφτιζόταν, όταν το Άγιο Πνεύμα, ως περιστερί, κατέβηκε και στάθηκε από πάνω Του [στο πρωτότυπο κείμενο λέει «μέσα Του»] (Ματθαίος 3:16). Ο Ιησούς έδωσε μαρτυρία ότι το «Πνεύμα Κυρίου» ήταν πάνω Του – «μέσα Του» (Λουκάς 4:18) – και μ' αυτό εκπληρωνόταν μια προφητεία σχετικά με την αυθεντικότητα και τη διακονία του Μεσσία στο 61: 1-3 του Ησαΐα. «Και πάντες εμαρτύρουν εις αυτόν (τον Ιησού) και θαύμαζον δια τους λόγους της χάριτος τους εξερχομένους εκ του στόματος Αυτού» (Λουκάς 4:22).

Ο Μεσσίας πρέπει να είναι ένας άνθρωπος κάτω από τον ολικό έλεγχο του Αγίου Πνεύματος του Θεού – Πατέρα: «Ουδέ θέλει κάμει την φωνήν αυτού να ακουσθή εν ταις οδοίς» (Ησαΐας 42:2). Όταν ο Ιησούς μιλούσε, ήταν ο Πατέρας που μιλούσε μέσω Αυτού. Ανθρώπινα λόγια και η ανθρώπινη φωνή Του ποτέ δεν ακούστηκαν από Αυτόν δημόσια. Εμείς πρέπει να είμαστε σαν Αυτόν. «Τους Λόγους, τους οποίους εγώ λαλώ προς υμάς, απ' Εμαυτού δεν λαλώ· αλλ' ο Πατήρ ο μένων εν Εμοί Αυτός εκτελεί τα έργα» (Ιωάννης 14:10). «Πάτερ, εάν θέλης να απομακρύνης το ποτήριον τούτο απ' Εμού· πλην ουχί το θέλημά Μου, αλλά το Σον ας γεινή» (Λουκάς 22:42). «Εν δε τω μεταξύ οι μαθηταί παρεκάλουν Αυτόν λέγοντες· Ραββί, φάγε. Ο δέ είπε προς αυτούς: «Εγώ έχω φαγητόν να φάγω, το οποίον σεις δεν εξεύρετε»... Λέγει προς αυτούς ο Ιησούς: «Το Εμόν φαγητόν είναι να πράττω το θέλημα Του πέμψαντος Με και να τελειώσω το έργον Αυτού» (Ιωάννης 4:31-32, 34). Έτσι, δεν είναι η φωνή Του που ακούγεται στον δρόμο, αλλά του Πατέρα η φωνή, οδηγημένη από το Άγιο Πνεύμα. Ήταν η φωνή του Πατέρα είτε με θυμό, είτε αλλοιώς. Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι Ένα. Επειδή οι άνθρωποι είναι αδύναμοι τους υποσχέθηκε τη δύναμή Του, την ίδια δύναμη που Εκείνος κατείχε και Τον έκανε δυνατό στο βαθμό που μπορούσε να τηρεί όλες τις εντολές του Θεού, χωρίς ποτέ να αμαρτήσσει (και τώρα εμείς, επίσης, μπορούμε να

τηρήσουμε τις εντολές Του χωρίς αμαρτία, με την βοήθεια του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος μέσα μας).¹³

Θα επιτρέψει στους ανθρώπους να κάνουν ελεύθερες επιλογές αν και τα μηνύματά Του είναι αυστηρά και αμετάθετα, τα ίδια χθες, τα ίδια σήμερα και για πάντα. Θα επιτρέψει στους ανθρώπους να διαλέξουν το καλό ή το κακό, έτσι ώστε ο άνθρωπος να διαλέγει τις δικές του συνέπειες και την δική του μοίρα: «Κάλαμον συντεθλασμένον δεν θέλει συντρίψει και λινάριον καπνίζον δεν θέλει σβύσει» (Ησαΐας 42:3). Θα κηρύξει το αληθινό μήνυμα, με την ελπίδα ότι θα γίνει δεκτό, για να μην καταλήξει η ψυχή στην αιώνια κόλαση. Αλλά, εάν κάποιος θέλει να πάει στην κόλαση, έχοντας ήδη ακούσει το μήνυμα της αλήθειας, Αυτός δεν θα τους απαγάγει, για να τους πιέσει να αλλάξουν την απόφασή τους, όπως για παράδειγμα πολλοί κακοήθεις άνθρωποι κάνουν σήμερα προσπαθώντας να αποτρέψουν πολλούς Χριστιανούς από Χριστιανικές σκέψεις και πράξεις. Οι άνθρωποι, ή θα κάνουν το θέλημα του Πατέρα και θα κερδίσουν τα Επουράνια ή θα ακολουθήσουν τη δική τους θέληση, οπότε θα περάσουν την αιωνιότητα σε μια τρομερή, παντοτινή Κόλαση. Ο Μεσσίας θα έχει επιμονή στην εκτέλεση του καλού, του θελήματος του Πατέρα Του· θα έχει θάρρος και επιτυχία σ' αυτόν το σκοπό, καθώς και σταθερότητα: «Δεν θέλει εκλίπει ουδέ θέλει μικροψυχήσει» (Ησαΐας 42:4). Ο Ματθαίος, περιγράφοντας το έργο του Ιησού, λέγει, ότι ο Ιησούς εκπλήρωσε αυτά που ο Ησαΐας είπε γι' Αυτόν:

«Δια να πληρωθή το ρηθέν δια Ησαΐου του προφήτου [μέσω του Αγίου Πνεύματος του Πατρός], λέγοντος· Ιδού, ο Δούλος Μου, Τον οποίον εξέλεξα, ο αγαπητός Μου, εις τον Οποίον η ψυχή Μου ευηρεστήθη· θέλω θέσει το Πνεύμα Μου επ' Αυτόν, και θέλει εξαγγείλει κρίσιν εις τα έθνη· δεν θέλει αντιλογήσει ουδέ κραυγάσει, ουδέ θέλει ακούσει τις την φωνήν Αυτού εν ταις πλατείαις. Κάλαμον συντετριμμένον δεν θέλει θλάσει και λινάριον καπνίζον δεν θέλει σβέσει, εωσού εκφέρη εις νίκην

13. Λουκάς 24:49, Πράξεις 1:8, Προς Ρωμαίους 8:1-10, 37, Προς Γαλάτες 5:16, Προς Φιλιππησίους 4:13, Ιωάννης Α' 4:4

την κρίσιν· Και εν τω ονόματι Αυτού θέλουσιν ελπίσει τα έθνη» (Ματθαίος 12:17-21).

Η συμπόνια και η τρυφερότητα του Μεσσία αποκαλύπτονται σε μια εξαίρετη μορφή συγκινητικής γλυκύτητας: «Θέλει βοσκήσει το ποίμνιον Αυτού ως ποιμήν θέλει συνάξει τα αρνιά δια του βραχίονος Αυτού και βαστάσει εν τω κόλπω Αυτού και θέλει οδηγή τα θηλάζοντα» (Ησαΐας 40:11). Στην Κ.Δ., στον Ματθαίο 9:36, 14:14, 15:32 και σε πολλά άλλα σημεία, διαβάζουμε για την ευσπλαχνία του Ιησού. Στο δέκατο κεφάλαιο του Ιωάννη ο Χριστός παρουσιάζεται ως «ο Ποιμήν ο Καλός» που αγαπά και φροντίζει το ποίμνιόν Του, δίνοντας ακόμη και τη ζωή Του γι' αυτό (Ιωάννης 10:1-18). Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μισεί τον Σατανά, τους δαίμονες και αυτούς που τους ακολουθούν και δεν μετανοούν.

Ο Μεσσίας θα είναι «δίκαιος» και «πραύς» [ταπεινός και πράος] (Ζαχαρίας 9:9). «Συ είσαι ωραιότερος των υιών» (Ψαλμός 45:2). Δεν θα είναι βίαιος (όχι βία προς τον Λόγο του Θεού, μόνο επίπληξη και επιτίμηση εναντίον του κακού), θα έχει μια άμεμπτη, εξωτερική ζωή, χωρίς δόλο και μια αθώα εσωτερική ζωή (Ησαΐας 53:9, Πέτρος Α' 2:22). Θα υποστεί μεγάλη προσωπική αδικία (Ησαΐας 50:6, 53:7, Ματθαίος 26:67-68, 27:28-44, Λουκάς 23:11, 35-37, Ιωάννης 19:1-3 και 16-18). Ερχόμενοι στην Κ.Δ., μαθαίνουμε ότι ο Ιησούς είναι «πράος... και ταπεινός [με θέληση ν' ακολουθήσει όλες τις εντολές του Πατέρα] την καρδιάν» (Ματθαίος 11:29). Και ο Πατέρας είπε γι' Αυτόν: «Ηγάπησας δικαιοσύνην [κάνοντας όλη τη θέληση του Θεού] και ΕΜΙΣΗΣΑΣ ανομίαν· δια τούτο έχρισε Σε, ο Θεός, ο Θεός σου, έλαιον αγαλλιάσεως υπέρ [υπεράνω] τους μετόχους σου» (Προς Εβραίους 1:9). Όταν ο Κύριος Ιησούς σταυρώθηκε, με πραότητα (με υπακοή στο Θεό) υπέφερε όλες τις προσβολές, τις βλασφημίες, τις ύβρεις, την πνευματική βάσανο, την φυσική βία που του επισωρεύθη και προσευχήθηκε για τους Αποστόλους Του οι οποίοι έφυγαν (Λουκάς 23:34, Ματθαίος 27:12-14), επειδή δεν είχαν ακόμα βαπτισθεί στο Πνεύμα της διακονίας «στο βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος» το οποίο

δέχτηκαν την ημέρα της Πεντηκοστής, όπως αναφέρεται στο βιβλίο των Πράξεων 2:1-4.

Ως διδάσκαλος, ο Μεσσίας «Δεν θέλει εκλίπει [δεν θα παραιτηθεί], εωσού βάλη κρίσιν εν τη γη» και τα έθνη «θέλουσι προσμένει τον νόμον Αυτού» (Ησαΐας 42:4). Ο Μεσσίας, ο Σωτήρας, με το να επιτύχει την εκπλήρωση όλων των προφητειών της Π.Δ. αποδείχτηκε να είναι ο Μεσσίας και ο Κριτής όλων, κάτι το οποίο αποδείχτηκε, επίσης, με την καταπάτηση του θανάτου, της Κολάσεως και του τάφου απ' Αυτόν, όπως και με την ανάστασή Του από τους νεκρούς και την ανάληψή Του στους ουρανούς. Το ίδιο αποδεικνύεται και από την ικανότητά Του να δίνει δύναμη σ' αυτούς που πιστεύουν τα λόγια Του και τα εκτελούν, δύναμη την οποία επιτυχώς παίρνουν γιατί ο Μεσσίας ζει και ενεργεί μέσα τους. Η ζωή τους είναι μία συνέχεια της ζωής και της εργασίας του Χριστού στην γη, «η συνέχεια της ενσάρκώσεως του Λόγου». Οι κρίσεις Του είναι δίκαιες και μέσα απ' τη μελέτη της ζωής Του, τα έθνη μπορούν να δουν ότι οι κρίσεις Του είναι αληθινές και δίκαιες για όλους, άνδρες, γυναίκες και παιδιά.

Ήταν γραμμένο από πριν για τον Μεσσία ότι θα μιλούσε με «παραβολή». Θα «προφέρει πράγματα αξιομνημόνευτα, τα απ' αρχής» (Ψαλμός 78:2). Όταν ο Ιησούς ο Μεγάλος Διδάσκαλος ήλθε, δίδαξε «ως έχων εξουσίαν, και ουχί ως οι γραμματείς» (Ματθαίος 7:29). Οι γραμματείς δίδασκαν αναφερόμενοι στο τι είχε πει ο τάδε ή ο δείνα Ραββίνος, αλλά όταν ο Ιησούς δίδασκε, έδινε τα λόγια του Θεού διά του Αγίου Πνεύματος και μιλούσε με οριστικότητα και βεβαιότητα: **«Αληθώς, αληθώς σας λέγω»** (βλέπε Ιωάννη 5:24, 6:47). Επί πλέον, η χαρακτηριστική μέθοδος διδασκαλίας του Χριστού ήταν με τη χρήση παραβολών – **«χωρίς παραβολής δεν ελάλει προς αυτούς, δια να πληρωθή το ρηθέν δια του προφήτου, λέγοντος: Θέλω ανοίξει εν παραβολαίς το στόμα μου»** (Ματθαίος 13:34-35).

Είναι φανερό από τη μελέτη της Π.Δ. ότι όταν έλθει ο Μεσσίας, θα είναι αγιότερος και σοφότερος από τους ανθρώπους, ακόμη τόσο δίκαιος και ενάρετος όσο ο ίδιος ο Θεός. Για ποιον, σε όλη την ιστορία του κόσμου, θα μπορούσε να μιλάει

αυτό, εκτός από τον Ιησού Χριστό, ο οποίος ήταν «όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών και υψηλότερος των ουρανών γενόμενος»; (Προς Εβραίους 7:26).

Το θαύμα όλης της φιλολογίας: η απεικόνιση του τέλειου Θεανθρώπου

Τώρα ερχόμαστε στο θαύμα όλης της φιλολογίας, την απεικόνιση του τέλειου Θεανθρώπου, του Ιησού Χριστού, στην Κ.Δ. Η απεικόνιση της έλευσης του τέλειου Μεσσία που δίνεται με αφηρημένο τρόπο στην Π.Δ., γίνεται μία συγκεκριμένη πραγματικότητα ενσαρκωμένη στο Πρόσωπο του Ιησού Χριστού στην Κ.Δ. Στον Κύριο Ιησού βλέπουμε Εκείνον που είναι εξ ολοκλήρου αγαπητός, η κορυφή μέσα σε δέκα χιλιάδες, η ευχαρίστηση του Ουράνιου Πατέρα.¹⁴

Η τέλεια ισορροπημένη θεϊκότητα του Χριστού δεν είχε ανισορροπιθεί από εκκεντρικότητες ή ανθρώπινα λάθη. Οι τελειότητές Του δεν είχαν μιανθεί από υπερηφάνεια, ούτε η σοφία του είχε αμαυρωθεί από κάποια ανοησία. Η δικαιοσύνη Του δεν ήταν διεστραμμένη από προκατάληψη, ούτε ήταν νοθευμένη από εγωϊστικές φαντασιοπληξίες. Είχε την πρόπουσα αξιοπρέπεια, που ήταν τέλεια συγχωνευμένη με την ευγενική ταπεινότητα του Θεού, να κάνει το θέλημα του Θεού. Είχε ενδιαφέρον για τους άλλους, ζήλο, υπομονή, λεπτότητα χωρίς ατιμία, και ειλικρίνεια χωρίς αμαρτία. Η εξουσία Του ήταν ισορροπημένη και συγχωνευμένη με ευγένεια, υπομονή, παρατήρηση, επιτίμηση και μεγάλη δύναμη, αλλά επίσης, με μίσος και αυστηρότητα κατά του Σατανά.

Ποτέ δεν νικήθηκε, ποτέ δεν αναγκάστηκε ν' ανακαλέσει μία δήλωση, να ζητήσει συγγνώμη, ν' αλλάξει τα διδάγματά Του, να ομολογήσει μια αμαρτία ή ένα λάθος, ή να ζητήσει συμβουλή απ' τους ανθρώπους. Είχε πάντα τη σωστή απάντηση, τη θέληση και τον Λόγο του Θεού.

14. Κάνε σύγκριση μεταξύ του Χριστού και του πανούργου Μωάμεθ, ο οποίος προσποιόταν ότι λαμβάνει θεϊκή εξουσιοδότηση να επικυρώνει τις βρωμίες του παρελθόντος του και να πάρει άδεια για τα εγκλήματά του στο μέλλον. Πόσο διαφορετικός ήταν ο Κύριος Ιησούς! Αυτός είπε: «Εάν δεν κάμνω τα έργα του Πατρός Μου, μη πιστεύετε εις Εμέ» (Ιωάννης 10:37).

Έκανε παντού το καλό, προσευχόταν πάντα και έδινε στο Θεό δόξα και ευχαριστία για τα πάντα. Δεν ενδιαφερόταν να συσσωρεύσει υλικά αγαθά, έζησε και πέθανε στη φτώχεια και εν τούτοις, ποτέ δεν στερήθηκε μέχρι τα πάθη Του πάνω στον σταυρό.

Τα θαύματά Του ήταν αποτέλεσμα καθαρής αγαθοεργίας, όχι ματαιοδοξίας. Ήταν ο τέλειος Δάσκαλος που ζούσε αυτά που δίδασκε. Ήταν, στην κυριολεξία, ένας από μας: «Ο Υιός του ανθρώπου» εν τούτοις, **δεν** ήταν σαν εμάς, γιατί ποτέ δεν αμάρτησε. Ήταν εκ των Άνω και όχι από τη γη και ήταν ο μοναδικός Υιός του Θεού. «Ουδέποτε ελάλησεν άνθρωπος ούτω, καθώς ούτος ο άνθρωπος» (Ιωάννης 7:46). Ήταν η απόδειξη πως ένας άνθρωπος θα μπορούσε να γίνει τέλειος μόνο αν ξαναγεννιόταν πνευματικά, γιατί τότε θα είχε την παρουσία του Ιησού, του Πατέρα και του Αγίου Πνεύματος μέσα του και σαν αποτέλεσμα θα μπορούσαν να ζουν και να εργάζονται μέσω Αυτού.

Αυτός που είπε, «είμαι το Φως του κόσμου» (Ιωάννης 9:5), ήταν επίσης εκείνος που άνοιξε τα μάτια πολλών που είχαν γεννηθεί τυφλοί, έτσι ώστε όλοι ν' αντιληφθούν το δικαίωμα της διεκδίκησής Του και να Τον αναγνωρίσουν ως τον Μεσσία. Αυτός που είπε, «Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή» (Ιωάννης 11:25), ανέδειξε ότι αυτά ήταν λόγια σοβαρά κι αληθινά με το να αναστήσει τον Λάζαρο από τους νεκρούς (Ιωάννης 11:43-44)! Αυτός που είπε, «Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής [το οποίο σημαίνει ο Λόγος του Θεού]» (Ιωάννης 6:35), έδωσε πλήρη απόδειξη ότι ήταν όντως Αυτός που έλεγε ότι ήταν, όταν με το συμβολικό θαύμα τάισε πέντε χιλιάδες ανθρώπους με λίγα ψωμιά κι ακόμη λιγότερα ψάρια (Ιωάννης 6:5-14). Εάν ο Ιησούς δεν ήταν ο πραγματικός Μεσσίας, ο Σωτήρας του κόσμου, πόσο μεγάλο θα ήταν το έγκλημα ενάντια της ανθρωπότητας, πόσο αυθάδης η μωρία, πόσο ασυγχώρητος ο εγωϊσμός εκ μέρους Του να κάνει όλες τις υποσχέσεις που έκανε και να ξεγελάσει τον κόσμο για πάντα. Βέβαια, ένα τέτοιο κακό δεν θα μπορούσε να βγει από κάποιον που δείχνει τόση αγάπη και καλοσύνη στους ανθρώπους όσο έδειξε ο Ιησούς. Πιστεύουμε

και είμαστε βέβαιοι ότι Αυτός είναι πράγματι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, Εκείνος που ήρθε στον κόσμο να γίνει ο Λυτρωτής του κόσμου.

Τόμοι έχουν γραφεί και περισσότεροι ακόμη θα γραφούν για τη δόξα του Κυρίου Ιησού Χριστού. Εν ολίγοις, αρκεί να πούμε ότι ο Ιησούς είναι η εκφραστική απεικόνιση του αόρατου Θεού (Προς Εβραίους 1:3), το σύνολο και η ουσία όλου του καλού, Εκείνος στον οποίον κατοικεί σωματικώς το πλήρωμα της θεότητας (Προς Κολοσσαείς 2:9). Η αγιότητά Του έλαμψε με άθαμπη και ασκίαστη λάμψη· η ωραιότητά Του ήταν αγνή και γνήσια όπως η δόξα του Θεού. Η αγάπη Του ήταν άδολη και τέλεια σαν την αγάπη του Θεού, γιατί σε ολόκληρη την Ιστορία του κόσμου, η ανθρωπότητα ποτέ δεν έχει δει, παρά μόνο στον θάνατο του Χριστού, έναν τέλειο θεάνθρωπο να πεθαίνει κάτω από το βάρος μιας πρωτοφανούς και ανάρμοστης αγωνίας. Ο δυνατός και συνάμα ταπεινός Βασιλέας, σήκωσε, χωρίς παράπονο, το βάρος της ανθρώπινης αμαρτίας με την εξιλαστική Του θυσία πάνω στον σταυρό.

(2) Τα υπερφυσικά «θαύματα» του Μεσσία έχουν καθαρά προλεχθεί. Πρέπει να δείξει σαν σημάδια Του έργα υπερφυσικά που Τον αποδεικνύουν ως τον διορισμένο και απεσταλμένο από το Θεό, Λυτρωτή. Και σαν «ιδιαίτερο» έργο, ο Μεσσίας θα προσφέρει τον Εαυτόν Του σαν αναπληρωματική θυσία για να λυτρώσει τη ανθρωπότητα.

Ολόκληρη η διδασκαλία και τα έργα του Μεσσία πρέπει να ΕΥΛΟΓΗΣΟΥΝ τον λαό όπως προείπε ο Ησαΐας:

«Πνεύμα Κυρίου του Θεού είναι επ' Εμέ· διότι ο Κύριος Με έχρισε δια να ευαγγελίζωμαι εις τους πτωχούς. Με απέστειλε δια να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω ελευθερίαν εις τους αιχμαλώτους και άνοιξιν δεσμοτηρίου εις τους δεσμίους· δια να κηρύξω ενιαυτόν ευπρόσδεκτον του Κυρίου... να δώσω εις αυτούς ωραιότητα αντί της στάκτης, έλαιον ευφροσύνης αντί του πένθους, στολήν αινέσεως αντί του πνεύματος της ακηδίας· δια να ονομάζονται δένδρα δικαιοσύνης, φύτευμα του Κυρίου, εις δόξαν Αυτού» (Ησαΐας 61:1-3).

Ο Μεσσίας, ως ο Θεός Κύριος ανάμεσα στους ανθρώπους Του, πρέπει να είναι, κατ' εξοχήν, θαυματουργός:

«Ιδού, ο Θεός σας θέλει έλθει... και σώσει υμάς. Τότε οι οφθαλμοί των τυφλών θέλουν ανοιχθή και τα ώτα των κωφών θέλουν ακούσει. Τότε ο χωλός θέλει περδά ως έλαφος και η γλώσσα του μογιάλου θέλει ψάλλει διότι εν τη ερήμω θέλουν αναβλύσει ύδατα και ρεύματα εν τη ερημία» (Ησαΐας 35:4-6).

«Εγώ ο Κύριος Σε εκάλεσα εν δικαιοσύνη... και θέλω Σε καταστήσει διαθήκην του λαού, Φως των εθνών· δια να ανοίξης τους οφθαλμούς των τυφλών [να καταργήσεις την πνευματική τυφλότητα], να εκβάλης τους δεσμίους εκ των δεσμών, τους καθημένους εν σκότει εκ του οίκου της φυλακής» (Ησαΐας 42: 6-7). Η δύναμη του Σατανά σπάζει με την πίστη και την υπακοή μας στον Θεό και με την δύναμη του Θεού που ζει και εργάζεται μέσα μας.

Ο Μεσσίας θα είναι ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ: «Η σωτηρία... έως εσχάτου της γης» (Ησαΐας 49:6), «Φως των εθνών» (Ησαΐας 42:6, Ησαΐας 11:10) και «ο Αυτρωτής του Ισραήλ» (Ησαΐας 49:7, επίσης, Ησαΐας 42:6).

Στην Κ.Δ., ο Χριστός είναι ο Σωτήρας του κόσμου:

«Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον ΚΟΣΜΟΝ, ώστε έδωκε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή, δια να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις Αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάννης 3:16).

Ο προφήτης Συμεών, στο Ναό, όταν είδε το Παιδί, Ιησού, ήξερε πως Αυτός ήταν ο Χριστός. Είπε: «Κύριε,... είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν Σου, το οποίον ητοίμασας ενώπιον πάντων των λαών, Φως εις φωτισμόν των εθνών και δόξα του λαού Σου Ισραήλ» (Λουκάς 2:29-32. Βλέπε, επίσης, Λουκά 1:68-79, Προς Ρωμαίους 3:29).

Το **ξεχωριστό και μοναδικό** έργο του Μεσσία θα είναι να προσφέρει μία μόνο φορά τον εαυτό Του, την ψυχή Του, και το σώμα Του σαν λύτρα, σαν προσφορά και σαν θυσία, έτσι ώστε οι αμαρτωλοί να μπορούν να συγχωρεθούν για τις προηγούμενες αμαρτίες τους, όπως επίσης για τις αμαρτίες τους που προκλήθηκαν από άγνοια εφόσον δεν επαναληφθούν ξανά. Αυτό συμβαίνει

γιατί αν κάποιος, αφού συνειδητοποιήσει ότι έχει διαπράξει αμαρτία από άγνοια και αφού μετανοήσει διαπράξει την ίδια αμαρτία ξανά, δεν θεωρείται αμαρτία λόγω αγνοίας πια, αλλά εσκεμμένη. Αν μια τέτοια αμαρτία που οδηγεί στον θάνατο διαπραχθεί μετά την σωτηρία, δεν συγχωρείται πια.¹⁵ Με αυτή την ύψιστη θυσία του εαυτού Του, θα «συντρίψει» την κεφαλή του Σατανά (Γένεσις 3:15, Προς Εβραίους 2:14, Ιωάννης Α΄3:8). και με το σπουδαίο έργο της απολύτρωσης θα εγκαθιδρύσει μία βασιλεία που θα δι-
αρκέσει για πάντα (Δανιήλ 7:14, Ησαΐας 9:7, Λουκάς 1:32-33).

Στρεφόμενοι πάλι στην Κ.Δ., βλέπουμε την ταύτιση του Μεσσία της Π.Δ. με τον Χριστό της Κ.Δ. να είναι τέλεια, όσον αφορά την αγία Του τελειότητα, τα «έργα» Του και το ξεχωριστό και μοναδικό «έργο» Του πάνω στον σταυρό.

Τα θαύματα που ο Ιησούς κατεργάστηκε, τα έργα Του, **ήταν πολύ γνωστά στους συγχρόνους Του**. Ο Πέτρος, στο κήρυγμά του την ημέρα της Πεντηκοστής χρησιμοποιεί τα γεγονότα των θαυματουργών έργων του Χριστού σαν ΑΠΟΔΕΙΞΗ της Μεσσιανικής Του υπόστασης.

«Άνδρες Ισραηλίται, ακούσατε τους λόγους τούτους· τον Ιησούν τον Ναζωραίο, άνδρα αποδεδειγμένον προς εσάς από του Θεού ΔΙΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ, τα οποία ο Θεός έκαμε δι' Αυτού εν μέσω υμών, **καθώς και σεις εξεύρετε**,... Βεβαίως λοιπόν ας εξεύρη πας ο οίκος του Ισραήλ ότι ο Θεός ΚΥΡΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΝ έκαμεν Αυτόν Τούτον τον Ιησούν, τον οποίον σεις εσταυρώσατε (τον οποίον ο Θεός ανέστησε)» (Πράξεις 2:22, 36, 24).

Στα Ευαγγέλια διαβάζουμε ότι ο Ιησούς ευλόγησε, έσωσε και βοήθησε όλους εκείνους που Τον ζήτησαν και Τον πλησίασαν, θεράπευσε τους ασθενείς, εκκαθάρισε τους λεπρούς, άνοιξε τα μάτια των τυφλών, ανέστησε τους νεκρούς, τάϊσε τους πεινασμένους, περπάτησε στη θάλασσα της Γαλιλαίας και έκανε πολλά άλλα θαύματα.¹⁶

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, μετά την φυλάκισή του από τον

15. Προς Εβραίους 6:4-8, 10:26-29, Ιωάννης Α΄ 5:16-17

16. Βλέπε Μάρκον 1:32, 34, 40-42, Ιωάννη 6:6-13, 19-21, 9:6-7 και 11:43-44.

Βασιλέα Ηρώδη, έστειλε δύο από τους μαθητές του στον Ιησού να Τον ρωτήσουν: «Συ είσαι ο ερχόμενος [Μεσσίας], η άλλον προσδοκώμεν;» (Ματθαίος 11:2-3), θέτοντας έτσι απ' ευθείας το ερώτημα στον Ιησού: «Είσαι ο Μεσσίας ή δεν είσαι;» Ο Ιησούς έδωσε την απάντησή Του υπενθυμίζοντας στον Ιωάννη και στους μαθητές Του τα ΘΑΥΜΑΤΑ Του, βεβαιώνοντάς τους με αυτό τον τρόπο, ότι Αυτός ήταν ο Μεσσίας, γιατί **μόνο ο Μεσσίας μπορούσε να κάνει τέτοια έργα:**

«Και απαγγείλατε προς τον Ιωάννην **ΞΑΝΑ** όσα ακούετε και βλέπετε· τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται και κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται και πτωχοί ευαγγελίζονται» (Ματθαίος 11:4-5) και **ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ ΠΟΥ ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ Π.Δ.!**

Τελικά, μετά από τα ευεργετικά Του έργα, την θεραπεία και την ευλογία του λαού, ο Χριστός εξετέλεσε το μεγάλο έργο για το οποίο ήλθε στον κόσμο, το έργο για το οποίο είχε προορισθεί από καταβολής κόσμου (Πέτρο Α' 1:18-20). Πέθανε πάνω στον σταυρό, δίνοντας τον Εαυτό Του σαν αναπληρωτική θυσία για τη λύτρωση του κόσμου.

«Ιησούς Χριστός, όστις έδωκεν Εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων» (Προς Τιμόθεον Α' 2:5-6).

«Ιησούν βλέπομεν... δια να γευθή θάνατον υπέρ παντός ανθρώπου δια της χάριτος του Θεού» (Προς Εβραίους 2:9).

Ο Χριστός «τώρα δε άπαξ εις το τέλος των αιώνων εφανερώθη, δια να αθετήση την αμαρτίαν δια της θυσίας Εαυτού» (Εβραίους 9:26).

Ο Ιησούς, ο ίδιος, είπε στους ανθρώπους να πιστεύουν εις Αυτόν «διά τα έργα αυτά». «Δεν πιστεύεις ότι Εγώ είμαι εν τω Πατρί και ο Πατήρ είναι εν Εμοί; τους λόγους, τους οποίους Εγώ λαλώ προς υμάς, απ' Εμαυτού δεν λαλώ· αλλ' ο Πατήρ ο μένων εν Εμοί Αυτός εκτελεί τα έργα. Πιστεύετε Μοι ότι Εγώ είμαι εν τω Πατρί και ο Πατήρ είναι εν Εμοί; ει δέ μή, δια τα έργα αυτά πιστεύετε Μοι» (Ιωάννης 14:10-11).

Ένας απλός ψευτο-μεσσίας δεν μπορεί να έχει την ΕΠΤΑΔΙΠΛΗ αυτή απόδειξη γνησιότητας:

- (1) Να γεννηθεί από παρθένο.
- (2) Να είναι τέλειος σαν Θεός, γιατί ο Θεός ήταν μέσα Του.
- (3) Να κάνει «θαύματα».
- (4) Να προσφέρει τον Εαυτό Του σαν θυσία για την λύτρωση των ανθρώπων.
- (5) Ν' αναστηθεί απ' τους νεκρούς.
- (6) Ν' αναληφθεί στους Ουρανοί ενώπιον εκατοντάδων μαρτύρων.
- (7) Να πάρει τη θέση που Του ανήκε στα δεξιά του Θεού.

Αυτές οι επτά προϋποθέσεις, όχι μόνο απορρίπτουν όλους τους ψεύτικους «μεσσίες», αλλά καθαρά αποδεικνύουν το γεγονός ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος είναι ο αληθινός Μεσσίας, καθ' ότι εκπλήρωσε και τις επτά!

Στη διάρκεια των τελευταίων είκοσι αιώνων, το Ευαγγέλιό Του έχει κηρυχθεί κυριολεκτικά σ' όλον τον κόσμο και εκατομμύρια επί εκατομμυρίων μη Εβραίων, όπως και πλήθη Εβραίων, έχουν εμπιστευθεί και εμπιστεύονται Αυτόν. Ο Ιησούς είναι πράγματι ο παγκόσμιος Σωτήρας, «ο Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου» (Ιωάννης 1:29). Η αγάπη Του τυλίγει τον κόσμο (Ιωάννης 3:16)· το Ευαγγέλιό Του είναι για κάθε πλάσμα (Μάρκος 16:15). Το Όνομά Του είναι το μόνο Όνομα «υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθώμεν» (Πράξεις 4:12).

Το καταπληκτικό, συσσωρευτικό αποτέλεσμα επιπρόσθετων σημείων

Έχουμε ιχνηλατήσει τη Μεσσιανική γραμμή από τον Σημ, μέσω του Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ, Ιούδα, Ιεσσαί, Δαβίδ, μέχρι τη παρθενική γέννηση, το «Σπέρμα της γυναίκας», το οποίο συνέβει στον προκαθορισμένο χρόνο και τόπο και βρήκαμε τα πάντα τέλεια εκπληρωμένα στον Ιησού το Ναζωραίο, χωρίς καμμία αποτυχία! Επίσης είδαμε ότι επειδή όλα τα γενεαλογικά αρχεία καταστράφηκαν το 70 μ.Χ., κανένας Μεσσιανικός διεκδικητής δεν μπορεί να αποδείξει από τότε, ότι είναι ο Μεσσίας.

Έχουμε δείξει ότι η Π.Δ. προλέγει για τον Μεσσία πως θα ήταν ένας τέλειος Θεάνθρωπος (Εμμανουήλ, ο Θεός μεθ' ημών), με φιλάγαθη διακονία χαρακτηρισμένη από θαύματα θεραπείας και ότι το μεγάλο Του έργο θα είναι να προσφέρει τον εαυτό Του σαν θυσία για την λύτρωση της ανθρωπότητας (η οποία πιστεύει σ' Αυτόν). Ο Ιησούς ο Ναζωραίος, ο Χριστός των τεσσάρων Ευαγγελίων, εκπλήρωσε τέλεια όλα αυτά. Το συσσωρευτικό αποτέλεσμα της μιας εκπλήρωσης μετά την άλλη, χωρίς καμμία αποτυχία, είναι καταπληκτικό.

Παρουσιάζουμε μια επεξήγηση για να δείξουμε ότι, σχετικά, λίγα διακριτικά «σημεία» είναι αρκετά για να αναγνωρίσουμε ένα πρόσωπο μέσα από δισεκατομμύρια.

Αναγνώριση ταυτότητας του Δαβίδ Γκρήνγκλας

Όταν οι αρχές των Η.Π.Α. βρήκαν τα ίχνη του προδότη Δαβίδ Γκρήνγκλας, ο οποίος είχε δώσει τα μυστικά της ατομικής ενέργειας στους Ρώσους μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, αυτός το 'σκασε στο Μεξικό. Οι συνεργάτες του κανόνισαν να συναντηθεί με τον γραμματέα του Ρώssου πρόξενου στην Πόλη του Μεξικού και να συστηθεί με τα εξής προκαθορισμένα σημεία (οι ίδιες οδηγίες είχαν δοθεί και στον Γκρήνγκλας και στον γραμματέα): (1) Έπρεπε να γράψει μία σημείωση στον γραμματέα και να υπογράψει τ' όνομά του ως «Ι. Τζάκσον». (2) Μετά τρεις μέρες έπρεπε να πάει στην Πλάζα ντε Κολόν, στην Πόλη του Μεξικού, και (3) να σταθεί μπροστά στο άγαλμα του Κολόμβου με (4) το μεσαίο του δάχτυλο μέσα στον τουριστικό οδηγό. (5) Όταν ο γραμματέας θα πλησίαζε, ο Γκρήνγκλας έπρεπε να πει πως αυτό ήταν ένα θαυμάσιο άγαλμα, και ότι ο ίδιος ήταν απ' την Οκλαχόμα. (6) Ο γραμματέας, τότε, θα του έδινε ένα διαβατήριο. Δεν χρειάζεται να πούμε ότι το σχέδιο πέτυχε.¹⁷

Ήξεραν – όλοι ξέρουν – ότι και με έξι μόνο αναγνωριστικά σημεία, θα ήταν αδύνατο για έναν απατεώνα να ξεγελάσει τον γραμματέα, εκτός αν μάθαινε ποια ήταν αυτά τα σημεία. Ο Θεός

¹⁷ Αυτά τα στοιχεία είναι παρμένα από το *New Leader* (Νέος Αρχηγός), έκδοση 1951, 2 Απριλίου.

θεώρησε κατάλληλο να μας δώσει όχι έξι, αλλά εκατοντάδες σημεία αναγνωρίσεως του Μεσσία και να κάνει τέτοιας φύσεως τα σημεία αυτά (όπως την παρθενική γέννηση ή την ανάσταση του Μεσσία), που κανένας ψεύτικος μεσσίας να μην μπορεί να τα απομιμηθεί! Όλοι όσοι πάρουν τον χρόνο να ερευνήσουν τα γεγονότα, όπως τα παρουσιάζουμε εδώ, θα καταλήξουν να ξέρουν θετικά πως ο Μεσσίας είχε προφητευθεί και ότι, ο μόνος που θα μπορούσε να είναι αυτός ο Μεσσίας, είναι ο Ιησούς Χριστός της Κ.Δ.

Μιας στιγμής σκέψη αρκεί για να πείσει όλους τους λογικά διατεθειμένους ανθρώπους, πρώτον ότι ο Ιησούς Χριστός της Κ.Δ., που επαλήθευσε ΟΛΕΣ τις εκατοντάδες των προφητειών που σχετίζονται με τον πρώτο ερχομό Του, είναι ο μόνος άνθρωπος (Θεός) σ' όλη την ιστορία, που έχει τα προσόντα του προφητευμένου Μεσσία και δεύτερον, ότι δεν υπάρχει άλλο βιβλίο, εκτός από τη Βίβλο, που να έχει ο,τιδήποτε παρεμφερή με τις Μεσσιανικές προφητείες.

III. ΠΡΟΦΗΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΣΤΙΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Η Παλαιά Διαθήκη παρουσιάζει έναν μυστηριώδη, προφητικό γρίφο από παράξενους συνδυασμούς προφητειών, σε σχέση με τον ερχόμενο Μεσσία, προφητείες που μερικές φορές παρουσιάζονται τόσο αντιφατικές, ώστε η εκπλήρωσή τους να φαίνεται αδύνατον. Ονομάζουμε αυτές τις προφητείες που είναι φαινομενικά αντίθετες και προφανώς ασυμφιλίωτες **«προφητικά παράδοξα»**. Έτσι, ορίζουμε σαν «προφητικό παράδοξο» την περίπτωση που δύο ή περισσότερες προφητείες περιέχουν μία **φαινομενική** αντίφαση, χωρίς την εμπλοκή καμμίας πραγματικής παραλογίας και παρουσιάζουν ένα αίνιγμα, το οποίο χωρίς τα σχετικά στοιχεία ή την εκπλήρωσή του, φαίνεται αδύνατο να λυθεί. Η Π.Δ. έχει πλήθος από τέτοια προφητικά παράδοξα που αφορούν τον Χριστό, τα οποία ήταν και είναι ακόμη τελείως μυστηριώδη, με την εξαίρεση ότι η Κ.Δ. τα λύνει στο πρόσωπο του Χριστού. Αυτά τα παράδοξα στις προφητείες έχουν ένα στοιχείο αδιαφάνειας, δηλαδή σύγχισης και δυσδιάκρισης κι παρουσιάζονται σαν μια ΚΛΕΙΔΑΡΙΑ, για την οποία μόνο η Κ.Δ. έχει το ΚΛΕΙΔΙ¹⁸ – και αυτό το κλειδί είναι ο Ιησούς Χριστός.

Αυτό το καταπληκτικό χαρακτηριστικό πολλών Μεσσιανικών προφητειών εμποδίζει, επίσης, τους κακοήθης ανθρώπους και τους υπερενηθουσιώδεις μαθητές από το να τις εκπληρώσουν σκοπίμως – εάν αυτοί μπορούσαν. Διότι οι προφητείες, τουλάχιστον

18. Ο Χάρρυ Χουντίνι, ο μεγαλύτερος, ίσως, ταχυδακτυλουργός, που έζησε ποτέ, έκανε μια φορά στο Παρίσι επίδειξη της ικανότητάς του να ξεκλειδώνει κλειδαριές. Ένας ντόπιος ταχυδακτυλουργός, ισχυρίστηκε ότι μπορεί να κάνει όλα, όσα έκανε ο Χουντίνι. Δήλωσε, μάλιστα, δημοσίως, ότι θα έβγαζε τον εαυτόν του την επόμενη μέρα από ένα κλουβί, κλειδωμένο με την ειδική κλειδαριά του Χουντίνι. Ο πανούργος Γάλλος ταχυδακτυλουργός είχε έναν συνένοχο, άγνωστο στον Χουντίνι, ο οποίος κατόρθωσε να αποσπάσει το συνδυασμό της κλειδαριάς από τον Αμερικανό ταχυδακτυλουργό. Αλλά ο Χουντίνι υποψιάστηκε το κόλπο – έτσι, εκείνη τη νύχτα άλλαξε το συνδυασμό. Την επόμενη μέρα, ο φαντασμένος ταχυδακτυλουργός κλειδώθηκε στο κλουβί. Προς ντροπή του, δεν μπορούσε να ξεκλειδώσει την κλειδαριά. Μάταια προσπάθησε να βρει το νέο συνδυασμό, ανάμεσα στα γιουχαίσματα του πλήθους. Τελικά, αναγκάστηκε να παρακαλέσει τον Χουντίνι, να τον ελευθερώσει, πράγμα που έκανε, ύστερα από λίγο θεατρνισμό. Μετά, ο Χουντίνι έδειξε σ' αυτόν και στο ακροατήριο, ποιός ήταν ο πενταγράμματος συνδυασμός: Α-Π-Α-Τ-Η. Αυτός που επεξεργάστηκε το συνδυασμό, είναι εκείνος που μπορούσε να τον ξεκλειδώσει. Αυτός, ο οποίος έδωσε αυτές τις μυστηριώδεις προφητείες της Π.Δ., σαν μια ΚΛΕΙΔΑΡΙΑ, ξέρει τον συνδυασμό που ξεκλειδώνει τα μυστήρια και μόνο Εκείνος τον ξέρει. Ο Ιησούς είχε το «κλειδί» που μπορούσε να τα ξεκλειδώσει, στον Εαυτό του καθεαυτό, όπως επίσης και στο έργο Του! Όλοι οι ψεύτικοι «Μεσσίες» είναι απατεώνες!

χιστον σε ορισμένες περιπτώσεις, δεν είχαν πλήρως κατανοηθεί έως ότου η εκπλήρωση τις εξήγησε και τις έκανε κατανοητές (βλέπε Πέτρου Α' 1:10-11). Τέτοιες μοναδικές προφητείες αποδεικνύουν απόλυτα ότι ο Θεός της Προφητείας που τις σχεδίασε και ο Θεός της Πρόνοιας που τις εκπλήρωσε είναι Ένα και το αυτό.

Ένα άλλο καταπληκτικό στοιχείο αυτών των προφητικών παραδόξων είναι ο τέλεια φυσικός και απλοϊκός τρόπος με τον οποίο έχουν εκπληρωθεί από πρόνοια ή ακόμη από θαύμα στην ζωή του Ιησού Χριστού, όπως παρουσιάζεται στην Κ.Δ. Δεν είναι ανάγκη να πιέσουμε διά της βίας και με το ζόρι τα γεγονότα ή τις προφητείες για να τα κάνουμε όλα να ταιριάζουν.

Σκέψου για λίγο μερικές από αυτές τις «αδύνατες» αντιθέσεις: Ο Θεός θα 'ρθεί στη γη – να γεννηθεί σαν παιδί. Ο Μεσσίας θα γεννηθεί από τον Θεό – αλλά θα είναι Θεός. Θα είναι «Υιός» στη χρονική διάσταση – αλλά είναι ο «Πατήρ του μέλλοντος αιώνος» (Ησαΐας 9:6). Διαλεγμένος από τον Θεό, εκλεκτός, πολύτιμος – εν τούτοις, μισημένος και περιφρονημένος απ' τους ανθρώπους, είναι «άνθρωπος θλίψεων». Ήλθε στους Ιουδαίους που, σαν έθνος, Τον περιφρόνησαν – θα Τον ζητήσουν όμως, οι μη Ιουδαίοι και θα γίνει «φως εις τα έθνη» (Ισαΐας 49:6). Θα είναι ένας άνθρωπος που είναι Θεός – και Θεός που είναι άνθρωπος αναμάρτητος, με ολοκληρωτικά φιλόανθρωπη διακονία. Θα «μισηθεί» – όμως θα υμνηθεί και θα εξυψωθεί. Θα «αποκοπεί» – όμως οι μέρες Του θα προεκταθούν. Θλίψη και δόξα, ωδίνη και θρίαμβος, προσβολή και εξύψωση, σταυρός και στέμμα είναι τόσο δυνατά αλληλένδετα, που οι αρχαίοι Εβραίοι ερμηνευτές δεν μπορούσαν να συμβιβάσουν αυτές τις προφητείες. Η όλη προφητική εικόνα του ερχομένου Μεσσία και η εκπλήρωσή της είναι τόσο ολοκληρωτικά πρωτοφανής, τόσο μυστηριώδης, τόσο απλοϊκή και εν τούτοις τόσο περίπλοκη, που ήταν, είναι και θα παραμείνει το θαύμα όλης της λογοτεχνίας.

Ας εξετάσουμε πιο λεπτομερειακά μερικά από τα πολλά προφητικά παράδοξα στις προφητείες του ερχομένου Μεσσία.

(1) Για τη Γέννησή του:

Στις επόμενες προφητείες, πρόσεξε τα προφανή ασυμβίβαστα: Μια παρθένος θα γεννήσει Υιό, κάτι άγνωστο στην ανθρώπινη εμπειρία. Και Αυτός, το ανθρώπινο παιδί, θα είναι ΘΕΟΣ – «Ο Θεός μεθ' ημών» – Θεογέννητος, αλλά Θεός ενσαρκωμένος!

«Ο Κύριος Αυτός θέλει σας δώσει σημείον· ιδού, η παρθένος θέλει συλλάβει και γεννήσει Υιόν, και θέλει καλεσθή το όνομα Αυτού ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ» (Ησαΐας 7:14).

«Διότι παιδίον εγεννήθη εις ημάς, Υιός εδόθη εις ημάς· και η εξουσία θέλει είσθαι επί τον ώμον Αυτού· και το όνομα Αυτού θέλει καλεσθή Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός Ισχυρός, Πατήρ του Μέλλοντος Αιώνος, Άρχων Ειρήνης» (Ησαΐας 9:6).

Για να εκπληρώσει αυτές τις καταπληκτικές προφητείες, ο Θεός έκανε ένα «βιολογικό θαύμα» και ο Χριστός συνελήφθη από το Άγιο Πνεύμα (Λουκάς 1:35) και γεννήθηκε από την Παρθένο Μαρία, όπως έχει γραφτεί στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου 1:16-25. Για να εκπληρώσει αυτές τις δύο προφητείες που αναφέρονται πιο πάνω, και που ειπώθηκαν 700 χρόνια πριν την εκπλήρωσή τους, ο Θεός, στο Πρόσωπό του Υιού Του, ήλθε στη γη και η ενανθρώπιση έγινε πραγματικότητα. Ο «Υιός Υψίστου» έγινε γιος της Μαρίας. Ο Θεός φανερωμένος στη σάρκα (Λουκάς 1:31-33, Ιωάννης 1:1-3, 14, Προς Τιμόθεον Α' 3:16) – και όλο αυτό, παρόλο που η Μαρία δεν είχε επαφή με άνδρα (Λουκάς 1:34).

Ο Μεσσίας ήταν να γίνει, όχι μόνο ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΟΣ, γεννημένος από παρθένο (Ησαΐας 7:14, Ησαΐας 9:6), αλλά ήταν να είναι, επίσης, με κάποιο τρόπο μυστηριώδη, όλα τα παρακάτω: «Ο Σπόρος της γυναίκας» (Γένεσις 3:15)· «Υιός ανθρώπου» (Δανιήλ 7:13)· «ο Υιός του Θεού» (Ψαλμός 2:7)· «το Σπέρμα του Αβραάμ» (Γένεσις 22:18) και «ο καρπός» του σώματος του Δαβίδ (Ψαλμός 132:11). Αλλά πώς μπορεί ο Θεός να είναι άνθρωπος και ο άνθρωπος Θεός, και συγχρόνως να είναι ο υιός του ανθρώπου και ο Υιός του Θεού; Και πώς μπορεί ένα πρόσωπο να είναι Θεός και να είναι γεννημένος από τον Θεό; Και πώς μπορεί κάποιος να είναι «Υιός ανθρώπου» αλλά να μην έχει ανθρώπινο πατέρα;

Και πώς μπορεί να είναι το «Σπέρμα της γυναίκας», όταν η γυναίκα «άνδρα δεν γνωρίζει»; Πώς στο καλό – συγγνώμη για την έκφραση – μπορούσε ένα πρόσωπο να είναι ΟΛΑ αυτά; Θαύμα θαυμάτων, ήταν ο Ιησούς! Ο Κύριος Ιησούς ήταν και είναι και πάντοτε θα είναι Θεός (Ιωάννης 1:1)· ήταν άνθρωπος (Ιωάννης 1:14)· ήταν «το Σπέρμα της γυναίκας» (Προς Γαλάτας 4:4)· ήταν «ο Υιός ανθρώπου» – ο αντιπροσωπευτικός άνθρωπος (Λουκάς 19:10)· ήταν «ο Υιός του Θεού» (Ιωάννης 3:16)· ήταν «το Σπέρμα του Αβραάμ» και «το Σπέρμα του Δαβίδ» (Ματθαίος 1:1). Ιδού, το θαύμα των αιώνων: Ιησούς Χριστός, τέλειος άνθρωπος, αλλά αληθινά Θεός, Θεογέννητος, αλλά Θεός ενσαρκωμένος σε μία αζεχώριστη, ευσπλαχνική, ασύγκριτη προσωπικότητα! Ο ευαγγελιστής Ιωάννης εξηγεί το υπέρτατο μυστήριο που λέγεται «μυστήριον του Θεού... και του Χριστού» (Προς Κολοσσαείς 2: 2, 4:3), με αυτά τα λόγια:

«Και ο Λόγος [που ήταν ο Θεός και ήταν με το Θεό, στην αγκαλιά του Πατέρα] έγινε σαρξ και κατώκησε μεταξύ ημών, και είδομεν την δόξαν Αυτού, δόξαν ως μονογενούς παρά του Πατρός, πλήρης χάριτος και αλήθειας» (βλέπε Ιωάννη 1:1-2, 18, 14).

(2) Το μέρος της καταγωγής Του. Από πού ήλθε: Απ' τη Βηθλεέμ; Την Αίγυπτο; Ή τη Ναζαρέτ;

Να μια άλλη σειρά από τις περίπλοκες προφητείες. Μία προφητεία είπε: «Και συ, Βηθλεέμ... εκ σου θέλει εξέλθει εις εμέ Ανήρ δια να ήναι Ηγούμενος εν τω Ισραήλ» (Μιχαίας 5:2). Μία άλλη Γραφή όμως, είπε: «Εξ Αιγύπτου εκάλεσα τον Υιόν μου» (Ωσηέ 11:1 με Ματθαίο 2:15). Υπήρχε επίσης μια προφορική προφητεία κοινά γνωστή στον λαό του Ισραήλ σαν μία από τις προφητείες των προφητών: «Ναζωραίος θέλει ονομασθή» (Ματθαίος 2:23), βασισμένη στο 11:1 του Ησαΐα. Εκεί ο Μεσσίας ονομάζεται ο Κλάδος (**νε-τζερ** στα Εβραϊκά), που σημαίνει ο ξεχωρισμένος ή «ο Ναζωραίος».

Είναι αυτά αντιφατικά; Καθόλου, όταν ήλθε το Πρόσωπο το οποίο έλυσε το αίνιγμα με τη ροή των γεγονότων στη θεϊκά σχεδιασμένη ζωή Του. **Γεννήθηκε** στη Βηθλεέμ, όπως είπε ο Μιχαίος, αμέσως μετά, ο Ιωσήφ και η Μαρία τον πήγαν στην

Αίγυπτο, απ' όπου ο Θεός τον «κάλεσε» πίσω στους Αγίους Τόπους, μετά τον θάνατο του εγκληματία βασιλέα Ηρώδη (Ματθαίος 2:13-21). Και όταν ο Ιωσήφ και η Μαρία επέστρεψαν στο Ισραήλ με τον Ιησού παιδί, έμειναν στη Ναζαρέτ, την πόλη όπου ο Κύριος μεγάλωσε.¹⁹ Γι' αυτό, στη διάρκεια της διδασκαλίας και του έργου Του, ονομαζόταν «Ιησούς ο Ναζωραίος» (Λουκάς 18:37 και Πράξεις 2:22). Δεν είναι παράξενο ότι, ενώ γεννήθηκε στη Βηθλεέμ, κανένας ποτέ δεν τον αποκαλεί «ο Ιησούς από τη Βηθλεέμ» και, παρόλο που ονομάζεται «Ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ», όλοι ξέρουν ότι γεννήθηκε στη Βηθλεέμ και όχι στη Ναζαρέτ;

Καθώς προερχόταν από τη φυλή του Ιούδα, και ήταν γεννημένος στη Βηθλεέμ, ήταν, όντως, ένας αληθινός «Ναζωραίος», κάποιος «ξεχωρισμένος» που ζει στη Γαλιλαία, αντί να ζει με τους Ιουδαίους αδελφούς Του στην Ιουδαία! Έτσι, όπως ο Ιωσήφ (υιός του Ιακώβ) από παλαιότερους καιρούς ήταν επίσης χωρισμένος («ναζήρ» στα Εβραϊκά) από τους αδελφούς του με την πολύχρονη εξορία του στην Αίγυπτο (βλέπε Γένεσις 49:26, όπου η λέξη «χωρισμένος» προέρχεται από την Εβραϊκή ρίζα **ναζάρ**).

Το ιστορικό αρχείο της ζωής του Ιησού ξεκαθαρίζει αυτές τις τρεις φαινομενικά αντιφατικές προφητείες.

(3) Πώς μπορούσε ο Μεσσίας να είναι και Υιός του Δαβίδ... και ο Κύριος του Δαβίδ;

19. Υπάρχει ένα καταπληκτικό, ιστορικό υπόφω, που προσθέτει τρομακτική οξύτητα στην κατανόηση της προφητείας και της εκπλήρωσής της. Όταν ο Ιωσήφ και η Μαρία επέστρεψαν από την Αίγυπτο στους Αγίους Τόπους, ο Ιωσήφ ήταν, προφανώς, έτοιμος να εγκατασταθεί στην Ιουδαία, κοντά στη Βηθλεέμ. «Ακουσας δε ότι ο Αρχέλαος βασιλεύει επί της Ιουδαίας αντί Ηρώδου του πατρός αυτού, εφοβήθη να υπάγῃ εκεί... ανεχώρησεν εις τα μέρη της Γαλιλαίας και ελθὼν κατώκησεν εις πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ, δια να πληρωθῇ το ρηθὲν δια των προφητῶν ὅτι Ναζωραίος θέλει ονομασθῇ» (Ματθαίος 2:22-23). Σ' ένα ξέσπασμα οργής, μόλις πριν πεθάνει, ο Βασιλέας Ηρώδης άλλαξε τη διαθήκη του και έβαλε τον Αρχέλαο, τον χειρότερο από τους ζωντανούς γιους του, να κυβερνήσει, αντί για τον Αντύπα. Ήταν ο φόβος του Αρχελάου, που οδήγησε τον Ιωσήφ να κοιτάξει για άλλη κατοικία: τότε ο Θεός τον οδήγησε στη Ναζαρέτ! Έτσι ο Θεός, που χρησιμοποιεί την οργή του ανθρώπου, προς εξύμνησή Του, επέτρεψε στην οργή ενός νευρικού βασιλέα να επιφέρει την εκπλήρωση του Λόγου Του! (Βλέπε τον Ψαλμό 76:10). Αυτή η στροφή των γεγονότων που έφερε τον Ιωσήφ, τη Μαρία και τον Ιησού στη Ναζαρέτ, είχε προειπωθεί από τον Θεό, εκατοντάδες χρόνια πριν, δείχνοντας πως ο Θεός ξέρει κάθε κίνησή μας και ότι ξέρει το τέλος όλων των πραγμάτων πριν απ' την αρχή του χρόνου (Ησαΐας 46:10). Έτσι είναι και το πώς θα μας κρίνει ο Θεός για κάθε κακοήθη σκέψη και πρόθεση της καρδιάς μας και για τις κακοήθειες πράξεις για τις οποίες δεν μετανοήσαμε, την ημέρα της κρίσεως (Προς Ρωμαίους 2:16, Ματθαίος 12:36-37, Προς Εβραίους 4:12-13).

Ο Χριστός ο ίδιος έκανε αυτή την ενδιαφέρουσα ερώτηση στους Φαρισαίους, όταν τους ρώτησε ευθέως:

«Τί σας φαίνεται περί του Χριστού; τίνος Υιός είναι; Λέγουνσι προς Αυτόν· «Του Δαβίδ». Τότε λέγει προς αυτούς· «Πώς λοιπόν ο Δαβίδ δια Πνεύματος ονομάζει Αυτόν Κύριον, λέγων, «Είπεν ο Κύριος προς τον Κύριόν μου, «Κάθου εκ δεξιών μου εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών Σου;» Εάν λοιπόν ο Δαβίδ ονομάξη Αυτόν Κύριον, πώς είναι Υιός Αυτού;» (Ματθαίος 22:41-45· ο Χριστός αναφέρθηκε στον Ψαλμό 110:1).

Είναι δύσκολο να δει κανείς πώς ο Χριστός μπορούσε να είναι και γιος και Κύριος του Δαβίδ; Όχι, καθόλου, όταν έχει κανείς το κλειδί του προβλήματος στα γεγονότα, όπως παρουσιάζονται στην Κ.Δ. Ο Χριστός ήταν γιος του Δαβίδ, επειδή ήταν απόγονος του Δαβίδ κατά σάρκαν (Λουκάς 1:32, Προς Ρωμαίους 1:3). και ήταν και Κύριος του Δαβίδ, διότι ο Μεσσίας είναι Θεός, Βασιλεύς Βασιλέων και Κύριος των πάντων (Αποκάλυψις 19:16). Ο Μεσσίας αποκαλείται «Ο ΚΥΡΙΟΣ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΗΜΩΝ» στον Ιερεμία 23:6, και ονομάζεται ο Κύριος (Χα-αντόν) στο Μαλαχία 3:1 και (Αντονί) στον ψαλμό 110:1. Βλέπε Ησαΐα 9:6, Ματθαίο 1:23, Ιωάννη 14:8-10. Αυτά είναι μερικά από τα ονόματα και τους τίτλους της Θεότητας στην Παλαιά και Καινή Διαθήκη. Είναι εμφανές, ότι ο Μεσσίας είναι όχι μόνο ο Κύριος του Δαβίδ, αλλά Ο ΚΥΡΙΟΣ ΟΛΩΝ.

(4) Το δικαίωμα του Χριστού στο θρόνο του Δαβίδ.

Εδώ είναι ένα πολύπλοκο, περίπλοκο αίνιγμα· τόσο περίπλοκο, που θα απαιτήσει κάποια αυτοσυγκέντρωση εκ μέρους του αναγνώστη για να παρακολουθήσει το πρόβλημα και τη λύση του, αλλά θ' αξίζει τον κόπο.

Ο Χριστός, το Σπέρμα του Δαβίδ, έπρεπε να είναι παρθενογέννητος και, εν τούτοις, να έχει νομικό δικαίωμα στον θρόνο του Δαβίδ, παρά το γεγονός ότι ένας από τους απογόνους του Σολομώντα ήταν ένας κακοήθης άνθρωπος ονομαζόμενος Ιεχονίας, για τον οποίον είχε γραφεί ότι κανένας από τους απογόνους του δεν θα εξουσίαζε ποτέ την περιοχή Ιούδα (Βλέπε Ιερεμία 22:28-30) και παρά το γεγονός ότι στο Ισραήλ το δικαί-

ωμα στον θρόνο διαβιβαζόταν μόνο από την ανδρική γενιά. Εδώ, όμως, ο Χριστός ήταν γεννημένος από παρθένο!

Είναι τελείως καθαρό ότι ο Μεσσίας θα κληρονομήσει «τον θρόνον του Δαβίδ» (Ησαΐας 9:7, Ιερემίας 33:15-17, Ψαλμός 132: 11, Χρονικά Α' 17:11, 14). Αλλά, αφού έπρεπε να γεννηθεί από παρθένο, **πώς μπορεί να πάρει το νομικό δικαίωμα για τον θρόνο του Δαβίδ;** Και πώς μπορεί το οδόφραγμα που ανύψωσε το αμάρτημα του Ιεχονία να παρακαμφθεί; Ποιός μπορεί να ξεμπερδέψει αυτές τις φαινομενικά συγκεχυμένες, δύσκολες προφητείες; Εναποθέστε το στον Κυρίαρχο Νού που σχεδίασε τις παράξενες αυτές προφητείες, αλλά και επεξεργάστηκε την εκπλήρωσή τους. Θυμήσου, ότι ο προφήτης Ησαΐας είπε: «Ο ζήλος του Κυρίου των Δυνάμεων θέλει εκτελέσει τούτο» (Ησαΐας 9:7). Όχι μόνο το φαινομενικά αδύνατο λύθηκε και ξεδιαλύθηκε στο πρόσωπο του ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, αλλά μας έδωσε ο Θεός την πλήρη κατάθεσή του πώς το έκανε μέσα στις γενεαλογίες της Κ.Δ. Στην γενεαλογία του ο Ματθαίος, δίνει τη γενεαλογία του Χριστού μέσω του **Ιωσήφ**. Αυτή η γενεαλογία δείχνει τον Χριστό να είναι «Υιός του Δαβίδ» – δίνοντάς Του έτσι δικαίωμα στο θρόνο του Δαβίδ – καθώς και «Υιός του Αβραάμ» – δίνοντάς Του έτσι δικαίωμα στη Γη της Επαγγελίας, τις εδαφικές κτήσεις που δόθηκαν στον Αβραάμ και στο σπέρμα του.²⁰

Στην γενεαλογία του Ματθαίου, ο Ιωσήφ παρουσιάζεται στη ΒΑΣΙΛΙΚΗ γενεά ως απόγονος του βασιλέα Δαβίδ μέσω του **Σολομώντα**. Αλλά ο Ιωσήφ ήταν επίσης απόγονος του Δαβίδ μέσω του Ιεχονία (επίσης αποκαλούμενου Χονία) – επομένως, η διαδοχή στον θρόνο, προσωπικά για τον Ιωσήφ, καθίσταται αδύνατον (αποκλείεται). Η γενεαλογική καταγραφή του Ματθαίου καταβάλλει προσοχή να δείξει ότι ο Ιησούς ΔΕΝ ήταν, μέσω του Ιωσήφ, «ο καρπός του σώματος του Δαβίδ», δηλαδή δεν ήταν απ' ευθείας απόγονος του Δαβίδ μέσω του Ιωσήφ.

20. Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε ότι στο 3:38, του Λουκά, η γενεαλογία του Χριστού βρίσκει τα ίχνη της μέσω του Ηλί (του πατέρα της Μαρίας), έτσι μέσω του ΑΔΑΜ και εν τέλει στον Θεό – δίνοντας έτσι στον Χριστό τον τίτλο – το συμβόλαιο ιδιοκτησίας για όλη τη γη, ως «Υιού του Αδάμ» (Γένεσις 1:27-30, Προς Εβραίους 2:6-9, Αποκάλυψις 5:1-10) και για των «ΠΑΝΤΩΝ (ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ)» ως «Υιός του Θεού» (Προς Εβραίους 1:2).

Στο 3:23-38 του Λουκά, η γενεαλογία του Χριστού δίνεται μέσω της **Μαρίας** (Ο Ηλί ήταν προφανώς ο πατέρας της Μαρίας, ο πεθερός του Ιωσήφ.²¹ Βλέπε Λουκά 3:23). Στην καταγραφή, ο Χριστός φέρεται να είναι ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ «καρπός του σώματος του Δαβίδ» μέσω της μητέρας Του Μαρίας. Αλλά, και αυτό είναι σημαντικό, ενώ η Μαρία ήταν σε **ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ** γενεά από το Δαβίδ, δεν ήταν **στην γενεά την οποία θα κληρονομούσε τον θρόνο**, γιατί ήταν απόγονος του Βασιλέα Δαβίδ **μέσω του Νάθαν**, ενώ τα δικαιώματα του θρόνου ήταν να μεταβιβαστούν **μέσω** της γενεάς **του Σολομώντα** (Χρονικά Α' 28:5-6). Επομένως, ο γάμος του Ιωσήφ με τη Μαρία, πριν να γεννηθεί ο Χριστός, ήταν απόλυτα αναγκαίος – και αυτό ακριβώς έγινε!

«Του δε Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ήτο. Αφού ηρραβωνίσθη η μήτηρ Αυτού Μαρία μετά του Ιωσήφ, πριν συνέλθωσιν, ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου... ιδού, άγγελος Κυρίου α κατ' όναρ εις αυτόν, λέγων· Ιωσήφ, ΥΙΕ ΤΟΥ ΔΑΒΙΔ, μη φοβηθής να παραλάβης Μαριάμ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΟΥ· διότι Το εν αυτή γεννηθέν είναι εκ Πνεύματος Αγίου» (Ματθαίος 1:18-20).²²

Έτσι, μέσω της Μαρίας, ο Ιησούς Χριστός απέκτησε την **πραγματική** Του καταγωγή από τον Βασιλέα Δαβίδ, ενώ από τον γάμο της Μαρίας με τον Ιωσήφ, που ήταν επίσης «Υιός του Δαβίδ», απέκτησε το **νομικό** Του δικαίωμα στον θρόνο του Δαβίδ, γιατί η Μαρία ήταν **γυναίκα** του Ιωσήφ πριν να γεννηθεί ο Ιησούς, κάνοντας έτσι τον Ιωσήφ τον νόμιμο πατέρα του Ιησού, παρόλο που δεν ήταν ο βιολογικός του πατέρας. Και, συν τοις άλλοις, η προφητεία που αφορά τον Ιεχονία εκπληρώθηκε επίσης, διότι ο Ιησούς Χριστός **ΔΕΝ** είναι το «σπέρμα» – απ'

21. Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι στο γενεαλογικό αρχείο του Ματθαίου είναι γραμμένο πως ο «Ιακώβ δε εγέννησε τον Ιωσήφ» (Ματθαίος 1:16), δηλαδή ότι ο Ιακώβ ήταν ο πραγματικός πατέρας του Ιωσήφ. Αλλά στο Λουκάν είναι γραμμένο ότι «υιός Ιωσήφ, του Ηλί» (Λουκάς 3:23)· ο «υιός» με τη σημασία ότι ήταν παντρεμένος με την κόρη του Ηλί. Αυτό συμφωνεί με το Ιουδαϊκό έθιμο (βλέπε Σαμουήλ Α' 24:16).

22. Είναι λάθος να υποτιμούμε τη σημασία των γενεαλογικών αρχείων της Βίβλου. Είναι πρωταρχικής σημασίας το ότι αποδεικνύουν πως ο Ιησούς ο Ναζωραίος είναι Ο ΜΕΣΣΙΑΣ και ότι έχει το δικαίωμα στον θρόνο του Δαβίδ. Περιστασιακά, η παρουσία των γενεαλογικών αρχείων στην Κ.Δ. δείχνει τη σπουδαιότητα που βάζει ο Θεός στην ΑΠΟΔΕΙΞΗ ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Δαβίδ και έμμεσα, δείχνει τη σπουδαιότητα του όλου επιχειρήματος με την επαληθευμένη προφητεία.

ευθείας απόγονος – του Ιεχονία. Μπορείς να σκεφθείς κάτι πιο περίπλοκο και μπερδεμένο, εν τούτοις επεξεργασμένο με τέτοια ακρίβεια;

Ο Ιωσήφ και η Μαρία **έπρεπε** να είναι οι γονείς (θετός πατέρας και μητέρα) του Ιησού Χριστού. Ήταν οι μόνοι δύο άνθρωποι εκείνης της γενεάς που μπορούσαν να είναι και να εκπληρώσουν την προφητεία για τον Μεσσία. Και ο Ιωσήφ έπρεπε να έχει παντρευτεί τη Μαρία πριν ο Ιησούς να γεννηθεί, ώστε να είχε το νόμιμο δικαίωμα στον θρόνο του Δαβίδ μέσω του Ιωσήφ. Συγχρόνως, ο Ιησούς δεν μπορούσε να είναι παιδί του Ιωσήφ εξ αιτίας του αποκλεισμού των απογόνων του Ιεχονία. Και, μολονότι ο Ιωσήφ έπρεπε να παντρευτεί τη Μαρία, εν τούτοις ο Ιωσήφ δεν μπορούσε «να ξέρει» τη Μαρία ως γυναίκα του μέχρι μετά την γέννηση του Ιησού, γιατί έπρεπε να γεννηθεί από παρθένο! Και η θεϊκά σχεδιασμένη εκπλήρωση ήταν τέλεια σε κάθε λεπτομέρεια!

(5) Ο Μεσσίας έπρεπε να είναι και τα δύο: «Ο Ακρογωνιαίος Λίθος» και «η Πέτρα Σκανδάλου».

«... θέλει εισθαι... δια Πέτραν Προσκόμματος και δια βράχον πτώσεως [Πέτρα Σκανδάλου] εις τους δύο οίκους του Ισραήλ [και όλου του κόσμου]» (Ησαΐας 8:14, Πέτρος Α΄2:8).

«Ο Λίθος, τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, Ούτος έγινε Κεφαλή Γωνίας [της Νέας Ιερουσαλήμ, της Αληθινής Εκκλησίας του Θεού, της Νύφης του Χριστού]» (Ψαλμός 118: 22, Ησαΐας 28:16).

Το κλειδί που ξεκλειδώνει αυτό το μυστήριο είναι απλό, **πίστη ή έλλειψη πίστεως** στον Χριστό. Σ' εκείνους που δεν πιστεύουν, ο Μεσσίας θα ήταν «η Πέτρα Σκανδάλου» και «Λίθος Προσκόμματος». Ο Πέτρος εξηγεί το μυστήριο δείχνοντας ότι όλα εξαρτώνται από την προσωπική άποψη καθενός προς τον Χριστό, από την πίστη του ή την απιστία του.

«Δια τούτο και περιέχεται εν τη Γραφή· Ιδού, θέτω εν Σιών Λίθον Ακρογωνιαίον, εκλεκτόν, έντιμον, και ο πιστεύων επ' Αυτόν δεν θέλει καταισχυνηθή. Εις εσάς λοιπόν τους πιστεύοντας είναι η τιμή, εις δε τους απειθούντας ο Λίθος, τον οποίον

απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, Ούτος έγεινε Κεφαλή Γωνίας και Λίθος Προσκόμματος και Πέτρα Σκανδάλου· οίτινες προσκόπτουσιν εις τον Λόγον, όντες απειθείς» (Πέτρου Α΄ 2:6-8, βλέπε, επίσης, Προς Ρωμαίους 9:32-33.)

Ο Κύριος Ιησούς πολύ συχνά επιστούσε προσοχή στην προφητεία της Π.Δ., φέρνοντας την εκπλήρωση αυτής της προφητείας μέσω του Εαυτού Του στην Κ.Δ.

«Λέγει προς αυτούς [στους Φαρισαίους] ο Ιησούς· Ποτέ δεν ανεγνώσατε εν ταις Γραφαίς, Ο Λίθος, τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος έγεινε Γεφαλή Γωνίας· παρά Κυρίου έγεινεν αυτή και είναι θαυμαστή εν οφθαλμοίς υμών;» (Ματθαίος 21:42). Ο Κύριος επίσης πρόσθεσε αυτή τη σημαντική φράση: «Όστις πέση επί τον Λίθον τούτον» – ζητώντας το έλεος και τη χάρη Του – «θέλει συντριφθή» – οι ελπίδες του για τον εαυτό του τελείως συντριμμένες. «Εις όντινα δέ [ο Λίθος] επιπέση εκείνον» – σε κρίση – «θέλει κατασυντρίψει» – θα τον καταστρέψει τελείως για πάντα (βλέπε Λουκά 20:18).

Για τον πιστό, ο Χριστός είναι ο ΑΚΡΟΓΩΝΙΑΙΟΣ ΛΙΘΟΣ, και είναι πολύτιμος. Για τον άπιστο, ο Χριστός είναι η ΠΕΤΡΑ ΠΡΟΣΚΟΜΜΑΤΟΣ ή η ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ. Στον ένα, ο Χριστός, ο Βράχος δίνει παντοτινή σωτηρία· στον άλλο, φέρνει καταδίκη. Αυτοί που σκοντάφτουν στην απιστία τους, απορρίπτουν τον Χριστό και πέφτουν στην αιώνια καταστροφή τους.

(6) Περιφρονημένος από το Ισραήλ (Ησαΐας 53:3), ο Μεσσίας θα γινόταν «Φως εις τα έθνη» για «την Σωτηρία... έως έσχατου της γης» (Ησαΐας 49:5-6).

Φυλετικά, ο Μεσσίας πρέπει και θα είναι Εβραίος (μία «ράβδος» από τον κορμό του Ιεσσαί, Ησαΐας 11:1, 10). Εν τούτοις, οι μη Ιουδαίοι θα Τον ζητήσουν (Ησαΐας 11:10) – κάτι ανάκουστο, γιατί υπάρχει και έχει υπάρξει για αιώνες μια φυσική έχθρα μεταξύ των Ιουδαίων και των μη Ιουδαίων. Αλλ' αυτή η έχθρα εκμηδενίζεται «στον Χριστό» (Προς Εφεσίους 2:13-15).

Το πέπλο της πνευματικής τύφλωσης πάνω στις καρδιές αμέτρητων μη Ιουδαίων θα καταστραφεί με την πίστη στον Λόγο του Θεού (Ησαΐας 25:7) κι' ένα πέπλο απιστίας θα καλύψει τις

καρδιές πολλών Εβραίων (όμως, όχι όλων). Ο Ησαΐας πρόβλεψε αυτή την καταδικαστική τύφλωση του Ισραήλ, αφού «περιφρόνησαν και απέρριψαν» τον Μεσσία τους. Αυτό θα συμβεί, επίσης, σε πολλούς μη Ιουδαίους, εξ αιτίας της περιφρόνησής τους προς τον Μεσσία στις έσχατες ημέρες, γιατί έστω κι αν ήξεραν τον Χριστό, μετέπειτα Τον περιφρόνησαν κι' αυτοί.

«Επαχύνθη η καρδιά του λαού τούτου [του Ισραήλ] και έγειναν βαρέα τα ότα αυτών, και έκλεισαν τους οφθαλμούς αυτών, δια να μη... επιστρέψωσι και θεραπεύθωσι» (Ησαΐας 6:10).

«Μικρόν είναι το να ήσαι δούλος Μου... διά να επαναφέρης το υπόλοιπον του Ισραήλ· θέλω προσέτι Σε δώσει φως εις τα έθνη, δια να ήσαι η σωτηρία Μου έως εσχάτου της γης» (Ησαΐας 49:6).

Είκοσι αιώνες ιστορίας μαρτυρούν την αλήθεια αυτών των λόγων. Όταν η Ρώμη σταύρωσε και το Ισραήλ περιφρόνησε τον Μεσσία τους, ένα πέπλο απιστίας απλώθηκε πάνω από το έθνος και από τότε έως και τώρα, μολονότι μερικοί πιστεύουν στον Ιησού και έχουν σωθεί, υπάρχει τύφλωση ακόμη, πάνω στις καρδιές και στο μυαλό των περισσοτέρων Ισραηλιτών (Προς Κορινθίους Β' 3:14-15). Το Ευαγγέλιο τότε δόθηκε στα Έθνη (βλέπε Πράξεις 28:28) και το ένδοξο μήνυμα στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 3:16 κηρύσσεται τώρα σ' όλο τον κόσμο, εξ ίσου σ' Εβραίους και μη. Ότι οι μη Ιουδαίοι θα εμπιστευόνταν έναν Ιουδαίο για τη σωτηρία τους είναι πολύ απίθανο αλλά, εν τούτοις, αληθινό. Ότι το ίδιο το έθνος το οποίο ήλθε να ευλογήσει Του γύρισε την πλάτη, φαίνεται πολύ απίθανο, αλλά συνέβη (Ιωάννης 1:11-12) και ότι οι μη Ιουδαίοι, που δεν ήταν οι άνθρωποι του Θεού, θα γίνονταν οι άνθρωποι του Θεού δια της πίστεως εις τον Ιουδαϊκό Μεσσία, φαίνεται παράλογο. Αυτός είναι ο τρόπος, όμως, με τον οποίον ο Θεός εργάζεται και έτσι γίνεται.

(7) Ο Μεσσίας ήταν να λάβει ΔΙΠΛΟ ΧΡΙΣΜΑ: διακονία ελέους ως Σωτήρας και Διακονία κρίσεως ως ο ερχόμενος Βασιλέας.

Αφού ο Χριστός, στον πρώτο Του ερχομό, ήρθε να υποφέρει και να πεθάνει για τις αμαρτίες των ανθρώπων που θα μετανοή-

ήσουν, ξέρουμε τώρα (αν και οι Εβραίοι της εποχής του Χριστού το βρήκαν δύσκολο να το αποδεχθούν), ότι ο ρόλος Του σαν ΔΙΚΑΣΤΗΣ και ΒΑΣΙΛΕΑΣ θα εκπληρωθεί στη **δεύτερη** παρουσία Του.

Ο Ησαΐας, ο οποίος περιγράφει με την ευγλωττία του Αγίου Πνεύματος τις δόξες του βασιλείου του ερχομένου Μεσσία, χαρακτηρίζει επίσης με την ακρίβεια ενός ιστορικού, την ταπείνωση, τις δοκιμασίες και την αγωνία που ήταν να προηγηθούν του θριάμβου του Σωτήρα του κόσμου. Αυτό το επιτυγχάνει παρουσιάζοντας από τη μια έναν ένδοξο και παντοδύναμο Βασιλέα, την ίδια την θεότητα, «Ο Θεός μεθ' ημών», αλλά, από την άλλη, κάποιον του οποίου η όψη ήταν αμαυρωμένη στον χειρίστο βαθμό, να πεθαίνει διψασμένος, με τα κόκκαλά Του εξαρθρωμένα (Ψαλμός 22). Πώς μπορεί να είναι και τα δύο; Ο μέγας Θεϊκός Μονάρχης που επανορθώνει τη δόξα του Σολομωνικού Ναού και, επίσης, η προσωποποίηση της θυσίας που επωμίζεται τις αμαρτίες των ανθρώπων που θα μετανοήσουν από τις προηγούμενες αμαρτίες τους; Προφανώς, προφητείες τόσο ολοκληρωτικά αντίθετες, **δεν θα μπορούσαν να επιτευχθούν συγχρόνως**. Υπάρχει μία μόνο πιθανή απάντηση, στο Θεϊκό προσχεδιάγραμμα, το μέγα σχέδιο της σωτηρίας, πρέπει να γίνει σε δύο χρονικές εποχές (την πρώτη Του έλευση και τη δεύτερη).

Ο «πάσχων» Μεσσίας και η διακονία του ελέους Του παρουσιάζεται συχνά στην ίδια Γραφή μαζί με το έργο Του ως Κριτής και Βασιλέας. Στο εδάφιο που ακολουθεί, γράφουμε με ΚΕΦΑΛΑΙΑ τη φράση που περιγράφει το έργο Του ως κριτής στη δεύτερη παρουσία Του. Το υπόλοιπο έχει να κάνει με τον πρώτο ερχομό Του.

«Πνεύμα Κυρίου του Θεού είναι επ' Εμέ· διότι ο Κύριος Με έχρισε δια να ευαγγελίζωμαι εις τους πτωχούς· Με απέστειλε δια να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδιάν, να κηρύξω ελευθερίαν εις τους αιχμαλώτους και άνοιξιν δεσμοτηρίου εις τους δεσμίους· δια να κηρύξω ενιαυτόν ευπρόσδεκτον του Κυρίου ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΝ ΕΝΔΙΚΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΗΜΩΝ» (Ησαΐας 61:1-2).

Το ίδιο μπέρδεμα προφητείας που περιγράφει το έργο του Μεσσία και στους δύο ερχομούς, δηλαδή την ταπείνωση και το Σωτήριο έργο Του στον πρώτο ερχομό Του ταυτοχρόνως με το έργο της εισαγωγής των τελικών σωσμένων στο εγκαθιδρυμένο Βασίλειό Του στον δεύτερο ερχομό, υπάρχει σε πολλά άλλα εδάφια, όπως π.χ. στον Ζαχαρία 9:9-10 στον Μιχαία 5:1-4 και στον Δανιήλ 9:24.

Όταν μελετάμε τη Μεσσιανική προφητεία, είναι σπουδαίο να προσδιορίσουμε κατά πόσον αναφέρεται ο πρώτος ή ο δεύτερος ερχομός, ή και οι δύο.

Όταν ο Χριστός στη συναγωγή της Ναζαρέτ εφάρμοσε αυτή τη γραφή του Ησαΐα (61:1-2) στον εαυτόν Του (βλέπε Λουκά 4: 17-21), σταμάτησε την ανάγνωσή Του με αυτές τις λέξεις, «δια να κηρύξω ευπρόσδεκτον Κυρίου ενιαυτόν». Γιατί; Επειδή ΔΕΝ θα κηρύξει την **ημέρα της εκδικήσεως του Θεού μας** μέχρι την δεύτερη παρουσία Του.

Οι αρχαίοι ραββίνοι, μελετώντας αυτές και άλλες παρόμοιες προφητείες σχετικά με τον ερχόμενο Μεσσία, έβγαλαν το συμπέρασμα ότι θα έπρεπε να υπάρχουν ΔΥΟ ΜΕΣΣΙΕΣ, ένας παθόντας κι ένας νικητής, ο Μεσσίας κριτής. Απέτυχαν να δουν αυτή τη μεγάλη αλήθεια, όπως και οι περισσότεροι Ισραηλίτες μέχρι σήμερα, έχουν αποτύχει να δουν ότι υπάρχει μόνο ΕΝΑΣ ΜΕΣΣΙΑΣ, ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ο οποίος έχει δύο ξεχωριστά έργα να επιτελέσει. Ένα στον πρώτο Του ερχομό, «να γίνει εξιλέωσις περί της ανομίας» και ένα στον δεύτερό Του ερχομό όταν ξανάρθει στη γη ως στιβαρός Βασιλέας για «να εισαχθή δικαιοσύνη αιώνιος» (Δανιήλ 9:24). Στον Χριστό, οι δεκάδες των φαινομενικά αντιφατικών Μεσσιανικών προφητειών που αναφέρονται στον πρώτον ή δεύτερο ερχομό Του, με τους διαφορετικούς σκοπούς τους, είναι πλήρως εναρμονισμένες. Αυτοί οι δύο ερχομοί του Χριστού βρίσκονται σε αντίθεση σε εδάφια όπως στο Ησαΐα 53 και Ησαΐα 11, στον Ψαλμό 22 και στον Ψαλμό 72, στον Ψαλμό 69 και στον Ψαλμό 89. Η ίδια αυτή αλήθεια διαφαίνεται καθαρά στην Κ.Δ., όπως στην Πέτρου Α΄ 1:11, που μιλάει για «τα πάθη του Χριστού» στον πρώτο ερχομό Του, και «τας

μετά ταύτα δόξας» στο δεύτερο ερχομό Του. Σύγκρινε, επίσης, Ιωάννη 3:16-17 με Αποκάλυψη 19:11-21, Λουκά 9:56 με Ιούδα 1:14-15 και Λουκά 19:10 με Προς Θεσσαλονικείς Β' 1:7-10.

(8) Ο Μεσσίας θα είναι «Ιερέυς επί του Θρόνου Αυτού».

«Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων... Ιδού, ο Ανήρ, Του οποίου το όνομα είναι Ο ΒΛΑΣΤΟΣ... και Αυτός θέλει οικοδομήσει τον ναό του Κυρίου [το οποίο είναι το Σώμα του Ιησού η εκκλησία της Νέας Ιερουσαλήμ] και θέλει είσθαι [ο Βασιλεύς και] Ιερέυς επί του θρόνου Αυτού» (Ζαχαρίας 6:12-13).

Στον Ψαλμό 110:4, ο Μεσσίας αποκαλείται «Ιερέυς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ». Αυτός είναι «ο Βασιλεύς των βασιλευόντων, και Κύριος των κυριευόντων» (Προς Τιμόθεον Α' 6:15, Αποκάλυψις 19:16). Επίσης, στον Ιερεμία 23:5, ο Μεσσίας ονομάζεται «Βλαστος Δίκαιος... Βασιλεύς».

Στην ιστορία του Ισραήλ, η διαλεχτή γραμμή των βασιλέων προερχόταν πάντα από τη φυλή του Ιούδα (με εξαίρεση την εποχή που το Ισραήλ ήταν χωρισμένο σε δύο βασιλεία). Οι ιερείς προέρχονταν από την φυλή του Λευϊ. Αφού ο Χριστός ήταν από τη φυλή του Ιούδα (Προς Εβραίους 7:14), πώς μπορούσε να είναι και Ιερέας, μια και δεν μπορούσε να είναι από δύο φυλές (Ιούδα και Λευϊ);

Πώς λύθηκε ο γρίφος; Ο Χριστός είναι Βασιλέας απ' τη φυλή του Ιούδα. Θα καθίσει επάνω στον γήινο θρόνο Του στη δεύτερη παρουσία Του. Ο Χριστός είναι, επίσης, Ιερέας σε ομοιότητα με την τάξη ιεροσύνης του Ααρών, κατά την οποία οι ιερείς πρόσφεραν θυσίες για τις αμαρτίες του λαού (και ο Χριστός πρόσφερε τον εαυτόν Του σαν μια για πάντα θυσία για τις προηγούμενες αμαρτίες των ανθρώπων, όπως φαίνεται στον Ψαλμό 22:16, στον Ησαΐα, κεφάλαιο 53 και στην Προς Εβραίους 9:26). Αλλά **έγινε** Ιερέας κατά την **τάξη** Μελχισεδέκ (Προς Εβραίους 5:6, Ψαλμός 110:4) ο οποίος ήταν και τα δύο, Βασιλέας και Ιερέας (Προς Εβραίους 7:1-2). Όλο αυτό το περίεργο θέμα της ιεροσύνης του Χριστού, εξηγείται πλήρως στην Προς Εβραίους Επιστολή 7-9. Έτσι το μυστήριο λύνεται εν Χριστώ!

(9) Ο Μεσσίας, ο Διαλεγμένος Δούλος του Κυρίου, θα

ήταν ένας δυνατός Θεάνθρωπος, πολύ αγαπητός, στον Παντοδύναμο Πατέρα, ο Εκλεκτός Του στον Οποίον η ψυχή Του έβρισκε ευχαρίστηση (Ησαΐας 42:1). Εν τούτοις, Αυτός «ο Αγιότατος Χριστός, ο ίδιος» θα μισείτο από το Ισραηλινό Έθνος (Ησαΐας 49:7).

Ο Ησαΐας στο 40:5 μας λέγει ότι στο πρόσωπο του Μεσσία, του Ερχομένου, «η δόξα του Κυρίου» θα φανερωθεί και κάθε σάρκα θα το δει. Μετά, σε πλήρη αντίθεση, ο Μεσσίας αναφέρεται ως «Καταπεφρονημένος και απερριμμένος υπό των ανθρώπων», Εκείνος στον οποίον το Έθνος δεν θα δει «ωραιότητα» ώστε να Τον επιθυμεί (Ησαΐας 53:1-3). Στην ιστορία του Χριστού, το παράδοξο εξηγείται: Ο Πατέρας είπε για τον Ιησού τον Αγαπητόν Του, «Ούτος είναι ο Υιός Μου ο Αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήτην» (Ματθαίος 17:5). Απ' την άλλη μεριά, ο περισσότερος κόσμος τον περιφρόνησε και δεν υπάρχουν προφητείες που να έχουν θλιβερότερα επαληθευθεί, από εκείνες που μιλούν για την απόρριψή Του. Το πάθος της απόρριψης του Μεσσία, εκφράζεται από τον ίδιο τον Ιησού:

«Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, η φονεύουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς σε· ποσάκις ηθέλησα να συνάξω τα τέκνα σου καθ' ον τρόπον συνάγει η όρνις τα ορνίθια εαυτής υπό τας πτέρυγας, και δεν ηθελήσατε!» (Ματθαίος 23:37).

Αυτοί που Τον μισούσαν χωρίς λόγο ήταν περισσότεροι από τα μαλλιά της κεφαλής Του (Ψαλμός 69:4, Ιωάννης 15:25). Η Κ.Δ. μας λέγει ότι «Εις τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι δεν εδέχθησαν Αυτόν» (Ιωάννης 1:11).

(10) «Τριάκτα Αργύρια» – η Τιμή του Χριστού ή η Τιμή του Αγρού του Κεραμέως;

«Και είπα προς αυτούς, Εάν σας φαίνεται καλόν, δότε Μοι τον μισθόν Μου· ει δέ μή, αρνηθήτε αυτόν. Και έστησαν τον μισθόν Μου τριάκοντα αργύρια. Και είπε Κύριος προς εμέ: Ρίψον αυτά εις τον κεραμέα, την έντιμον τιμήν, με την οποίαν ετιμήτην υπ' αυτών. Και έλαβον τα τριάκοντα αργύρια και έρριψα αυτά εν τω οίκω του Κυρίου εις τον κεραμέα» (Ζαχαρίας 11:12-13).

Παράξενα λόγια, πράγματι, που θα δυσκολευόταν κανείς να

καταλάβει ή να τα συμβιβάσει με κάποιο συγκεκριμένο συμβάν στην ιστορία, **εάν δεν ήταν για την εκπλήρωση, όπως δίδεται στην Κ.Δ.** όπου διαβάζουμε ότι ο Ιούδας συμφώνησε με τους αρχιερείς να προδώσει τον Χριστό και να τους Τον παραδώσει «και εκείνοι έδωκαν εις αυτόν τριάκοντα αργύρια» (Ματθαίος 26:15). Όταν ο Ιούδας κατάλαβε το αποτρόπαιο έγκλημά του, «επέστρεψε τα τριάκοντα αργύρια εις τους πρεσβυτέρους... Και ρίψας τα αργύρια εν τω ναώ, ανεχώρησε και απελθών εκρεμάσθη. Οι δέ αρχιερείς, λαβόντες τα αργύρια... Και συμβουλευθέντες ηγόρασαν με αυτά τον αγρόν του κεραμέως... Τότε επληρώθη το ρηθέν δια Ιερεμίου του προφήτου, λέγοντος· Και έλαβον τα τριάκοντα αργύρια, την τιμήν του εκτιμηθέντος, τον οποίον εξετίμησαν... και έδωκαν αυτά εις [για] τον αγρόν του κεραμέως» (Ματθαίος 27:3-10).

Όχι μόνο ο Ιούδας, αλλά το Έθνος του Ισραήλ πούλησε τον Χριστό και τον υποτίμησε θλιβερά – Τον πούλησαν για τριάντα αργυρά νομίσματα, την τιμή ενός νεκρού δούλου (Εξοδος 21: 32) και έτσι οι ηγέτες των Ιουδαίων έδειξαν το μίσος και την περιφρόνησή τους προς τον Αγιότατο Χριστό τον Ιδιο. Εδώ είναι το τέλειο παράδειγμα κάποιου βαθμού της αδιαφάνειας που υπάρχει σε μερικές προφητείες και που ξεκαθαρίζεται στην ώρα της εκπλήρωσής τους.

Κανείς δεν μπορεί να υποθέσει ότι η τέλεια συμφωνία της προφητείας της Π.Δ. με την εκπλήρωσή της στην Κ.Δ., με κέντρο το ακριβές ποσόν των χρημάτων (30 αργύρια) μπορεί να είναι τυχαία. Και ακόμη λιγότερο μπορεί να γίνει νοητό ότι η χρησιμοποίηση των χρημάτων για την αγορά του αγρού του κεραμέως μπορούσε να έχει γίνει χωρίς ένα υπέρτερο σχέδιο. Με την εκπλήρωση όλη η σκοτεινιά διαλύεται και η τέλεια αρμονία της επαλήθευσης της προφητείας είναι ορατή. Εκπληρώθηκε με τοση ακρίβεια, που ο καθένας μπορεί να δει ότι ο ίδιος Θεός, που μίλησε μέσω του προφήτη, είχε ρυθμίσει έτσι τα πράγματα με τις αόρατες ενέργειες της παντοδυναμίας Του, οι οποίες επεκτείνονται ακόμη και στους απίστους, που όταν ο Ιούδας τους πέταξε πίσω τα λεφτά και οι αρχιερείς

αγόρασαν τον αγρόν του κεραμέως, όχι μόνο εκπλήρωσαν την προφητεία, αλλά διαιώνισαν τη μνήμη του αμαρτήματός τους εναντίον του Μεσσία και προκάλεσαν την εκδίκηση του Θεού εναντίον Του έθνους τους.

(11) Τρομερά πάθη και θάνατος θα έρχονταν σε κείνον που υπάκουε τέλεια τον Θεό πάντοτε.

«Περί δε την εννάτην ώραν ανεβόησεν ο Ιησούς μετά φωνής μεγάλης, λέγων· Ηλί, Ηλί, λαμά σαβαχθανί, τουτέστι, Θεέ μου, Θεέ μου, γι' αυτόν τον σκοπόν εγεννήθηκα» (Ματθαίος 27:46, από το πρωτότυπο στην Αραμαϊκή). «Διότι Τον μή γνωρίσαντα αμαρτίαν [τον Χριστό] έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν [ο Θεός], δια να γείνωμεν ημείς δικαιοσύνη του Θεού εν Αυτόν» (Προς Κορινθίους Β' 5:21).

(12) «Πληγωμένος» και «Διατρυπημένος», αλλά «ούτε ένα κόκκαλο σπασμένο», είναι η καταπληκτική προφητική αναφορά για τον ερχόμενο Μεσσία.

Ήταν να πληγωθεί στο σπίτι των φίλων Του (Ζαχαρίας 13:6) με τα δυο Του χέρια και πόδια τρυπημένα (Ψαλμός 22:16), αλλά με κάποιο θαυματουργικό τρόπο, ούτε ένα κόκκαλο του πάσχοντος Μεσσία δεν επρόκειτο να σπάσει. Στους Ψαλμούς ο Θεός (στα Εβραϊκά «Ιεχωβάς») λέγει για τον Μεσσία, «Αυτός φυλάττει πάντα τα οστά Αυτού· ουδέν εκ τούτων θέλει συντριφθή» (Ψαλμός 34:20, Έξοδος 12:46).

Στην σταύρωση, όταν οι Ιουδαίοι φοβήθηκαν μήπως οι τρεις που είχαν σταυρωθεί θα κρατιούνταν ακόμη στη ζωή και θ' αργούσαν να πεθάνουν, για να κατεβάσουν τα σώματά τους από το σταυρό πριν το Σάββατο, ζήτησαν άδεια από τον Πιλάτο να «τους σπάσουν τα πόδια», μία πράξη που επιταχύνει το θάνατο.

«Ηλθον λοιπόν οι στρατιώται, και του μεν πρώτου συνέθλασαν τα σκέλη και του άλλου του συσταυρωθέντος μετ' Αυτού· εις δέ τον Ιησούν ελθόντες, ως είδον Αυτόν ήδη τεθηκότα, δεν συνέθλασαν Αυτού τα σκέλη, αλλ' εις των στρατιωτών εκέντησε με λόγχην την πλευράν Αυτού, και ευθύς εξήλθεν αίμα και ύδωρ. Και ο ιδών μαρτυρεί, και αληθινή είναι η μαρτυρία αυτού, και εκείνος εξεύρει ότι αλήθειαν λέγει... Διότι έγειναν ταύτα, δια

να πληρωθή η Γραφή, οστούν Αυτού δεν θέλει συντριφθή. Και πάλιν άλλη Γραφή λέγει: Θέλουσιν επιβλέψει εις Εκείνον, τον οποίον εξεκέντησαν» (Ιωάννης 19:32-37).

Καταπληκτικό θαύμα Θείας Πρόνοιας: έσπασαν τα πόδια δύο απ' αυτών που σταύρωσαν, αλλ' ΟΧΙ του τρίτου, γιατί η προφητεία είχε πει, ότι ούτε ένα Του κόκκαλο δεν θα σπάσει (Ψαλμός 34:20). Τρύπησαν τα χέρια Του, τα πόδια Του και την πλευρά Του, και κάθε φορά τα όπλα πέρασαν ανάμεσα απ' τα κόκκαλα και δεν τα έσπασαν.

(13) Ο Μεσσίας που ήταν να «εκκοπή [θανατωθεί, σταυρωθεί για τις αμαρτίες του κόσμου]» (Δανιήλ 9:26. Ησαΐας 53: 8) και που «παρέδωκε την ψυχήν Αυτού εις θάνατον» (Ησαΐας 53:12), ήταν επίσης, να «θέλει υψωθή και δοξασθή και αναβή υψηλά σφοδρά» (Ησαΐας 52:13). Και ο Θεός «θέλει μακρύνει τας ημέρας Αυτού, και το θέλημα του Κυρίου θέλει ευοδωθή εν τη χειρί Αυτού» (Ησαΐας 53:10) και ο Θεός είπε θα «θέλω δώσει εις Αυτόν μερίδα μετά των μεγάλων» (Ησαΐας 53:12).

Και έτσι τα ένδοξα γεγονότα του εξιλεωτικού θανάτου του Μεσσία και της ανάστασής Του είναι προφητικά δηλωμένα σε γλώσσα καθαρή, όταν εκπληρώνονται, αλλά σε γλώσσα σκοτεινή ώσπου να εκπληρωθούν, σ' ένα από τα πιο συγκινητικά προφητικά παράδοξα σ' ολόκληρο το περιεχόμενο της Γραφής.

Στην Κ.Δ. διαβάζουμε ότι ο Ιησούς «εταπείνωσεν Εαυτόν γένόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυρού. Διά τούτο και ο Θεός υπερύψωσεν Αυτόν και εχάρισεν εις Αυτόν όνομα το υπέρ παν όνομα, διά να κλίνη εις το όνομα του Ιησού παν γόνυ... και πάσα γλώσσα να ομολογήση ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ΚΥΡΙΟΣ, εις δόξαν Θεού Πατρός» (Προς Φιλιππησίους 2:8-11).

Καταφρονήθηκε και απορρίφθηκε από τους ανθρώπους (Ησαΐας 53:3), αλλά στον προορισμένο χρόνο ο Θεός θα Τον κάνει «Υψιστον επί τους βασιλείς της γης» (Ψαλμός 89:27). Και οι προφήτες της Π.Δ. και οι ερευνητές απόρησαν μ' αυτό το μυστήριο (βλέπε Πέτρου Α' 1:10-11), αλλά όλα ξεδιάλυναν όταν ο Ιησούς Χριστός στην Κ.Δ. πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε από τους νεκρούς την τρίτη ημέρα.

IV. ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΑ ΠΑΘΗ, ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ

Μία εξέταση (Α) Του Ψαλμού 22 και (Β) Ησαΐα 53

(Α) Ψαλμός 22

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΨΑΛΜΟΥ είναι το ότι η σταύρωση ήταν ένα Ρωμαϊκό ΚΑΙ Ελληνικό έθιμο, άγνωστο στους Ιουδαίους μέχρι τις ημέρες της αιχμαλωσίας τους (600 π.Χ.). Οι Εβραίοι εκτελούσαν τους εγκληματίες δια **λιθοβολισμού**. Κι' εν τούτοις, γραμμένος χίλια χρόνια πριν από την εποχή του Χριστού, από έναν άνθρωπο που δεν είχε δει ποτέ, ούτε ακούσει για τέτοια μέθοδο εκτελέσεως όπως η σταύρωση, ο Ψαλμός 22 δίνει μια παραστατική απεικόνιση του θανάτου δια της σταυρώσεως!

Η Μεσσιανική φύση αυτού του Ψαλμού είναι παγκοσμίως παραδεκτή από αφοσιωμένους μαθητές.

Ο Ψαλμός 22 αποκαλύπτει κάποιον, τον Μεσσία, να πεθαίνει έναν τρομερό θάνατο, κάτω από πολύ ασυνήθιστες συνθήκες. Η αρχαία γραφή λέγει, «Σύναξις πονηρευομένων Με περιέκλεισεν' ετρύπησαν τας χείρας Μου και τους πόδας Μου' Δύναμαι να αριθμήσω πάντα τα οστά Μου' ούτοι Με ενατενίζουνσι και Με παρατηρούσι» (στίχος 16-17). Η σταύρωση στα χρόνια του Δαβίδ ήταν άγνωστη στους Εβραίους, όμως το τρύπημα των χεριών και των ποδιών μαζί με την απογύμνωση έτσι ώστε να απαριθμούνται τα κόκκαλα, σημαίνει προφανώς σταύρωση διότι οι σταυρωμένοι τρυπιούνταν στα χέρια και στα πόδια και απογυμνώνονταν για αποντροπιασμό. ΕΝΑΣ ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΜΕΣΣΙΑΣ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕ ΝΑ ΕΚΠΛΗΡΩΣΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΔΑΦΙΟ; Ούτε στο ελάχιστο δεν έχει αποτύχει αυτός ο Ψαλμός. Ακριβώς όπως στη γέννησή Του, στα έργα Του και στα λόγια Του, η αρχαία γραφή είναι πανομοιότυπη του γεγονότος, επαληθευμένη με άψογη λεπτομέρεια.

Ο Ιησούς ποτέ δεν είπε: «Θεέ μου, Θεέ μου, δια τί με εγκατέλιπες».

Τα τέσσερα πρώτα Ευαγγέλια γράφτηκαν στα Αραμαϊκά και Εβραϊκά, όχι στα Ελληνικά. Ο Ιησούς και οι μαθητές Του μιλούσαν Αραμαϊκά και Εβραϊκά, όχι Ελληνικά. Η εξήγηση των πραγματικών λέξεων του Χριστού πάνω στο σταυρό είναι βασισμένη στο ότι ο Ιησούς αληθινά φώναξε: «Θεέ μου, Θεέ μου, γι' αυτό προορίστηκα».

«Από δε έκτης ώρας σκότος έγεινεν εφ' όλην την γην έως ώρας εννάτης· περί δε την εννάτην ώραν ανεβόησεν ο Ιησούς μετά φωνής μεγάλης, λέγων· Ηλί, Ηλι, λαμά σαβαχθανί; τουτέστι, Θεέ μου, Θεέ μου, δια τι με εγκατέλιπες τινές των εκεί εστώτων ακούσαντες, έλεγον ότι τον Ηλίαν φωνάζει Ούτος» (Ματθαίος 27:45-47, Πρωτότυπο Κείμενο στην Αραμαϊκή).

Όλες οι εκδοχές των Ευαγγελίων έχουν διασώσει αυτές τις λέξεις στην αρχική γλώσσα και τους έχουν δώσει διαφορετική σημασία. Ο Ματθαίος, σύμφωνα με την εκδοχή της Μέσης Ανατολής, δεν τις μεταφράζει, γιατί έγραψε για τον κόσμο που είχε δει τον Ιησού και Τον είχε ακούσει να κηρύττει. Είναι πιθανόν, επίσης, ότι οι μετέπειτα συγγραφείς δεν συμφωνούσαν στην ακριβή σημασία τους όταν τις μετέφρασαν στα Ελληνικά, γιατί η Αραμαϊκή είναι μια πολύ σπάνια γλώσσα και δεν την καταλάβαιναν όπως θα έπρεπε πριν την μεταφράσουν και την συμπεριλάβουν στις Γραφές. Αυτός όμως ο όρος, ακόμα και σήμερα, χρησιμοποιείται από τον λαό που μιλάει Αραμαϊκά στην Ασσυρία – την ίδια γλώσσα που μιλούσαν οι Γαλιλαίοι στα χρόνια του Κυρίου μας. Αυτή η φράση στα Αραμαϊκά σημαίνει: «Θεέ μου, Θεέ μου, γι' αυτό είχα προοριστεί [αυτό ήταν το πεπρωμένο Μου – γι' αυτό γεννήθηκα]».

Ο Δαβίδ δεν παράθεσε τον Ψαλμό 22:1 σαν προφητεία για τον Κύριο, αλλά μίλησε για τον εαυτό του (διότι είχε πολλούς εχθρούς). Ο Δαβίδ είπε με ανοησία ότι ο Θεός είχε εγκαταλείψει αυτόν και όχι τον Χριστό, την τέλεια ενσάρκωση της Αγίας Τριάδας πάνω στον σταυρό. Αυτό το τμήμα του Ψαλμού 22 δεν ήταν προφητεία για τον θάνατο του Χριστού. Ο Ιησούς δεν είπε

τα λόγια αυτού του Ψαλμού. Εάν το είχε κάνει, θα το είχε κάνει στα Εβραϊκά αντί για τα Αραμαϊκά και αν τα είχε μεταφράσει από τα Εβραϊκά, θα είχε χρησιμοποιήσει την Αραμαϊκή λέξη «νασατανί» που σημαίνει «με εγκατέλειψες», αντί για τη λέξη «σαβαχθανί», η οποία σ' αυτή την περίπτωση σημαίνει «με προ-όρισες». Ακόμη και οι στρατιώτες που στέκονταν κοντά στο σταυρό, δεν κατάλαβαν τι είπε ο Ιησούς την ώρα εκείνη της αγωνίας και του πάθους. Νόμισαν ότι καλούσε τον Ηλία, γιατί η λέξη «Ηλίας» στα Αραμαϊκά είναι «Ελία», που μοιάζει με τη λέξη «Ελί» που σημαίνει «ο Θεός μου».

Στα τελευταία εκείνα λεπτά του πάθους, ο Ιησούς κοίταζε το πλήθος το οποίο αποτελείτο από ραββίνους, ιερείς, άντρες και γυναίκες των Ιεροσολύμων, που είχαν έλθει να δουν το θάνατό Του. Μερικοί Τον εξύβριζαν. Άλλοι φτύνανε στο πρόσωπό Του, και άλλοι λέγοντας βρισιές Τον προκαλούσαν ν' αποδείξει ότι είναι ο Χριστός, ο πρώτος Θεάνθρωπος, ο πρώτος άνθρωπος μέσα στον οποίον ζει και ενεργεί ο Τριαδικός Θεός. Μερικοί πάλι τον κατηγορούσαν ότι ήταν κακοποιός και αμαρτωλός. Αλλά Εκείνος είχε γεννηθεί για 'κείνη την ώρα, για να φανερώσει την αλήθεια και ν' ανοίξει τον δρόμο για τους άλλους που θα βαπτίζονταν στον θάνατό Του γιατί αυτός ήταν ο προορισμός Του. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο που θα μπορούσε να δώσει τέτοια ένδοξη νίκη όπως ο σταυρός.

Οι Μαθητές Του και οι γυναίκες, που ήταν από τη Γαλιλαία, δεν θα μπορούσαν ούτε για μια στιγμή να σκεφθούν ότι ο Ιησούς είπε πως ο Θεός Τον είχε εγκαταλείψει. Πώς μπορούσε να το πει αυτό, όταν είχε πει στους μαθητές Του ότι όλος ο κόσμος θα Τον εγκατέλειπε, ακόμα και οι ίδιοι, αλλ' ότι ο Πατέρας θα ήταν συνεχώς μαζί Του, αφού, ο Τριαδικός Θεός ήταν μέσα Του; Όταν είπε στον Πέτρο: «'Η νομίζεις ότι δεν δύναμαι ήδη να παρακαλέσω τον Πατέρα μου, και θέλει στήσει πλησίον Μου περισσότερους παρά δώδεκα λεγεώνας αγγέλων;» (Ματθαίος 26:53). Και όταν είπε: «Πάτερ Μου, εάν δεν ήναι δυνατόν τούτο το ποτήριον να παρέλθῃ ἀπ' Εμοῦ χωρίς να πιω αυτό, γεννηθήτω το θέλημά Σου» (Ματθαίος 26:42).

Αυτές οι λέξεις: «Ηλί, Ηλί, λαμά σαβαχθανί» χρησιμοποιούνται ακόμη και σήμερα από τους Ασσυρίους όταν υποφέρουν και πεθαίνουν άδικα. Αντί για παράπονο και δυσaráσκεια, τ' αφήνουν όλα στο Θεό. Πιστεύουν ότι είναι θέληση Θεού να περάσουν όλες αυτές τις δοκιμασίες. Αυτός είναι ο λόγος που στην Μέση Ανατολή οι αληθινά θεοφοβούμενοι άνθρωποι δεν αυτοκτονούν.²³

Τον Κοροΐδεψαν

Οι στίχοι 6-8 στον Ψαλμό 22 μιλούν για κείνους που Τον αποδοκίμασαν και Τον κοροΐδεψαν: «Με εμυκτήρισαν πάντες οι βλέποντες Με· ανοίγουνσι τα χείλη, κινούσι την κεφαλήν, λέγοντες: Ἦλπισεν ἐπὶ τὸν Κύριον· ἀς ἐλευθερώσῃ Αὐτόν· ἀς σώσῃ Αὐτόν, ἐπειδὴ θέλει Αὐτόν» (Ψαλμός 22:7-8).

Ἡ Καινὴ Διαθήκη μας λέγει πῶς το πλήθος, περιγελοῦσε καὶ χλεύαζε τὸ Χριστὸ πάνω στον σταυρό (Ματθαίος 27:39-44) χρησιμοποιώντας σχεδόν τις ίδιες λέξεις που χρησιμοποίησε ὁ προφήτης: «Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων, ἔλεγον... πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν, ἀς σώσῃ τώρα Αὐτόν» (Ματθαίος 27:41, 43).

Ἡ ἀνθρωπιά Του, ἡ δίψα Του καὶ ἡ ἐκθέσή Του στο δημόσιο χλευασμό

Στο προφητικό κείμενο, δίνονται περισσότερες ἀκόμη καταπληκτικές λεπτομέρειες: «Ἦνοιξαν ἐπ' Ἐμέ τὸ στόμα αὐτῶν... Ἐξεχύθην ὡς ὕδωρ, καὶ ἐξηρθώθησαν πάντα τὰ ὀστά Μου· Ἡ καρδιά Μου ἐγένετο ὡς κηρίον, κατατῆκεται ἐν μέσῳ τῶν ἐντοσίων Μου. Ἡ δύναμίς Μου ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἐκολλήθη εἰς τὸν λάρυγγά μου· καὶ Σὺ Με κατεβίβασας εἰς τὸ χῶμα τοῦ θανάτου» (Ψαλμός 22:13-15).

Ἡ ἐκθεση τοῦ Μεσσία στὴ δημόσια περιφρόνηση – «Ἦνοιξαν ἐπ' Ἐμέ τὸ στόμα αὐτῶν» (Ψαλμός 22:13) – ἐκπληρώθηκε στὸν καιρὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, στὸν σταυρό, ὅταν τὸ πλήθος «Καὶ

23. Ἡ Ἁγία Γραφή ἀπὸ τὸ Ἀρχαῖο Ἀνατολικὸ Κείμενο, μετάφραση στὴν Ἀγγλικὴ ἀπὸ τὸν George M. Lamsa, Harper Collins Publishers, *Ἰδιωματισμοὶ τῆς Βίβλου Ἐπεξηγημένοι καὶ Κλειδί στα Ἀρχικά Ευαγγέλια*, μετάφραση στὴν Ἀγγλικὴ ἀπὸ τὸν George M. Lamsa, Harper Collins Publishers.

καθήμενοι εφύλαττον Αυτόν εκεί» (Ματθαίος 27:36). Η τρομερή αδυναμία Του, ο ιδρώτας και η δίψα, κάτω από το ανήλεο χτύπημα του καυτού ήλιου, προελέχθηκαν: «Εξεχύθην ως ύδωρ... Η δύναμίς μου εξηράνθη ως όστρακον, και η γλώσσα μου εκολλήθη εις τον λάρυγγά μου» (Ψαλμός 22:14-15).

Η Κ.Δ. εξέφρασε με μια απλή φράση την ανθρωπιά Του και τη δίψα Του:

«Μετά τούτο γινώσκων ο Ιησούς ότι πάντα ήδη ετελέσθησαν δια να πληρωθή η γραφή, λέγει· Διψώ!» (Ιωάννης 19:28).

Πέθανε από συγκοπή της καρδιάς

Κλαίει η καρδιά όποιου σκέφτεται τα τρομερά πάθη του Μεσσία, όπως την αγωνία από τα εξαρθρωμένα κόκκαλα που προκαλείται από το βάρος του σώματος που κρέμεται μόνο από τα καρφιά των χεριών και των ποδιών: «Εξηρθρώθησαν πάντα τα οστά Μου» (Ψαλμός 22:14). Πρόσθεσε σ' αυτό το νοητικό και πνευματικό μαρτύριο τέτοιου μεγέθους, που πραγματικά έσπασε την καρδιά Του: «Η καρδιά Μου... κατατίζεται εν μέσω των εντοσθίων Μου» (Ψαλμός 22:14). Επί τέλους, ο θάνατος έδωσε τέλος στα πάθη Του: «Συ Με κατεβίβασας εις το χώμα του θανάτου» (Ψαλμός 22:15).

Υπάρχουν στοιχεία από το κείμενο της Κ.Δ. ότι ο Χριστός πέθανε από ρήξη καρδιάς. Όταν ο Ρωμαίος στρατιώτης «εκέντησε με λόγχην την πλευράν Αυτού» τότε, «ευθύς εξήλθεν αίμα και ύδωρ» (Ιωάννης 19:34), που δείχνει ότι είχε ρήξη – άνοιγμα – του καρδιακού μυ πριν Τον τρυπήσει η Ρωμαϊκή λόγχη, πιθανόν εξ' αιτίας της μεγάλης ψυχικής φόρτισης στην οποία είχε βρεθεί. Το λυμφατικό υγρό είχε προφανώς ξεχωριστεί από το κόκκινο αίμα, παράγοντας «αίμα και ύδωρ». Η λέξη «λύμφη» ή «λέμφος» παράγεται από την Λατινική λέξη «λύμφα» που σημαίνει νερό (βλέπε, επίσης, Ιωάννη Α' 5:6).

Ο διαμερισμός των ιματίων Του, Ψαλμός 22:18:

«Διμερίσθησαν τα ιμάτιά Μου εις εαυτούς· και επί τον ιματισμόν Μου έβαλον κλήρον».

Αυτό είναι το κόσμημα όλης της προφητείας που εκπληρώθηκε δραματικά με εξαιρετη λεπτομέρεια. Ο θεϊκά εμπνευσμένος προφήτης έλαβε σημάδι από το Θεό για κείνο που οριστικά θα συνέβαινε σε χίλια χρόνια μαζί με τη σταύρωση, το οποίο φαίνεται τόσο τετριμμένο και ασήμαντο, που διερωτάται κανείς γιατί να αναφέρεται καθόλου. Αναφέρεται γιατί ο Θεός ήθελε να ξέρουμε ότι Αυτός έγραψε την προφητεία και ο ίδιος την εκπλήρωσε.

Στην αναφορά της Κ.Δ. για τη σταύρωση του Χριστού – όταν «ετρύπησαν τας χείρας Του και τους πόδας Του» – αναφέρεται αυτή η πρόσθεση, μια «ασήμαντη» λεπτομέρεια, σχετικά με το διαμερισμό των ενδυμάτων του Μεσσία. Ρωμαίοι στρατιώτες, με άγνοια και του Θεού και της προφητείας και μη ξέροντας τίποτα για την ιερή σημασία αυτού που έκαναν, εκπλήρωσαν απόλυτα τη λεπτομερή αυτή προφητεία του Θεού!

«Οι στρατιώται λοιπόν, αφού εσταύρωσαν τον Ιησού, έλαβον τα ιμάτια Αυτού και έκαμον τέσσαρα μερίδια, εις έκαστον στρατιώτην έν μερίδιον, και τον χιτώνα· ήτο δε ο χιτών άρραφος, από άνωθεν όλος υφαντός. Είπον λοιπόν προς αλλήλους: Ας μη σχίσωμεν αυτόν, αλλ' ας ρίψωμεν λαχρόν περί αυτού τίνος θέλει είσθαι· δια να πληρωθή η γραφή η λέγουσα: Διεμερίσθησαν τα ιμάτιά Μου εις εαυτούς, Και επί τον ιματισμόν Μου έβαλον κλήρον» (Ιωάννης 19:23-24).

Κι' έτσι μία αφανής προφητεία, κρυμμένη στην Π.Δ. για χίλια χρόνια, ξεπετιέται σαν μάρτυρας, σαν θαύμα ζωντανό, αποδεικνύοντας πάλι ό, τι Ο ΘΕΟΣ ΔΗΛΩΣΕ στην Π.Δ. και Ο ΘΕΟΣ ΕΚΠΛΗΡΩΣΕ στην Κ.Δ. Αυτή η προφητεία από μόνη της είναι ικανή να πείσει τον μεγαλύτερο σκεπτικιστή, αν έχει ειλικρινή καρδιά, ότι οι προφητείες που αφορούν τον Μεσσία στην Π.Δ. εκπληρώθηκαν στον Χριστό των Ευαγγελίων, δίνοντας έτσι μία ικανοποιητική απόδειξη της Θείας προέλευσης και των δύο Διαθηκών.

Η ανάσταση του Μεσσία

Ο Μεσσίας, τόσο βάνανσα θανατωμένος, θα βοηθηθεί

(Ψαλμός 22:19), θα ελευθερωθεί (Ψαλμός 22:20) και θα σωθεί από το στόμα του λιονταριού (Ψαλμός 22:21). Η προσευχή Του θα «εισακουσθεί» (Ψαλμός 22:21): «Με άκουσες» (από το Εβραϊκό πρωτότυπο). Ο στίχος 21 είναι το τέλος ενός τμήματος. Ο στίχος 22 αρχίζει ένα νέο τμήμα, και ο Μεσσίας, ένδοξα τώρα ελευθερωμένος, αναστημένος, λέγει:

«Θέλω διηγείσθαι το όνομά σου προς τους αδελφούς μου· εν μέσω συνάξεως θέλω σε επαινεί» (Ψαλμός 22:22).

Η Κ.Δ., βεβαίως, περιέχει άφθονες αποδείξεις ότι αν και ο Χριστός πέθανε, ο Θεός Τον ανάστησε από τους νεκρούς την τρίτη ημέρα.

«Τούτον λαβόντες [τον Χριστό]... δια χειρών ανόμων σταυρώσαντες εθανατώσατε· τον οποίον Ο ΘΕΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣΕ, λύσας τας ωδίνas του θανάτου, διότι δεν ήτο δυνατόν να κρατητάι υπ' αυτού [δηλ. τον θάνατο]» (Πράξεις 2:23-24).

Περίληψη

Οι προφητείες που αφορούν τον Χριστό σ' αυτό το κεφάλαιο, είναι τόσο πολυάριθμες και τόσο λεπτομερείς που δεν θα ήταν δυνατόν να έχουν υπαγορευθεί, παρά μόνο από Εκείνον, για τον οποίον όλα τα πράγματα είναι γυμνά και φανερά και ο οποίος επεξεργάζεται τα πάντα σύμφωνα με τη δική Του βούληση. Οι πιο ασήμαντες περιστάσεις που συνδέονται με τον θάνατο του Κυρίου μας, παρουσιάζονται με τόση ακρίβεια, όση και εκείνες που είναι οι πιο σημαντικές. Τί πιο απίθανο από τον σταυρικό θάνατο του Μεσσία, εφ' όσων η σταύρωση δεν ήταν Ιουδαϊκός αλλά Ρωμαϊκός τρόπος τιμωρίας; Αλλά, παρ' όλα αυτά, ο Δαβίδ σ' αυτό τον ψαλμό προείπε ότι με αυτό τον τρόπο θα πέθαινε ο Μεσσίας, αιώνες πριν η Ρώμη ιδρυθεί και δέκα αιώνες πριν η προφητεία εκπληρωθεί!

(B) Ησαΐας 53

ΑΥΤΗ Η ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ των παθών και της εξύψωσης του Μεσσία γράφτηκε 700 χρόνια πριν απ' την εποχή του Χριστού. Διαβάζεται περισσότερο σαν μια ιστορική

περίληψη της Ευαγγελικής περικοπής των παθών του Χριστού και της δόξας που ακολούθησε, παρά σαν προφητεία. Ένας άλλος σχολιαστής λέγει: «Διαβάζεται σαν να είχε γραφτεί κάτω απ' τον σταυρό του Γολγοθά. Είναι το βαθύτερο και υψηλότερο πράγμα που έχει ποτέ επιτύχει η προφητεία της Π.Δ., ξεπερνώντας τον εαυτόν της».

Το κεφάλαιο αυτό έχει ένα σωρό από παράδοξα πράγματα ή φαινομενικά αντικρουόμενα, τόσα όσοι και οι στίχοι του κεφαλαίου. Αληθινά, είχε ΣΧΕΔΙΑΣΤΕΙ ώστε να παρουσιάσει ένα προφητικό αίνιγμα, το οποίο μόνο το Πρόσωπο (και το έργο) του Χριστού της Κ.Δ. μπορεί να λύσει. Αυτός είναι μια ρίζα βγαλμένη από το ξερό έδαφος – που είναι, εν τούτοις, καρποφόρα. Δεν έχει μορφή, ούτε κάλλος – είναι όμως ο εκλεκτός Δούλος του Θεού. Μισήται και απορρίπτεται απ' τους ανθρώπους – είναι όμως ο διορισμένος Σωτήρας. Πάσχει μέχρι θανάτου – αλλά επιζεί. Δεν έχει φυσικούς απογόνους – αλλά οι πνευματικοί Του απόγονοι είναι αμέτρητοι όπως η άμμος της θάλασσας. Οι άνθρωποι θα του ετοιμάσουν τον τάφο με τους κακούς – αλλά θα θαφτεί με τους πλουσίους. Υποφέρει απίστευτη εχθρότητα – απολαμβάνει όμως ευημερία. Νικείται – αλλά θριαμβεύει. Καταδικάζεται – αλλά δικαιώνει τους καταδικασμένους. Αυτά τα παράδοξα παρέμειναν σαν πρόβλημα μέχρι που στήθηκε ο σταυρός, η ταφόπετρα έσπασε ανοίγοντας τον τάφο και ο Υιός του Θεού, που ήρθε για να πεθάνει, ανελήφθη για να βασιλέψει.

Η προφητεία αρχίζει με τις λέξεις: «ΙΔΟΥ Ο ΔΟΥΛΟΣ ΜΟΥ» και αυτό είναι το θέμα ολόκληρου αυτού του τμήματος, του Ησαΐα 52:13-53:12. Είναι μία παραστατική απεικόνιση των παρακάτω:

Ο υποφέρων Μεσσίας... «Του δούλου του Ιεχωβά [του Θεού]»

Η πρώτη προς απάντηση ερώτηση είναι: «Περί τίνος λέγει τούτο ο προφήτης; περί εαυτού περί άλλου τίνος;» (Πράξεις 8: 34). Η μόνη πιθανή ορθή απάντηση είναι ότι η προφητεία αυτή

μιλάει για ένα άτομο, τον ΜΕΣΣΙΑ,²⁴ και μόνο ένα Πρόσωπο στην ιστορία του κόσμου ταιριάζει στην περίπτωση αυτή: ο Χριστός της Κ.Δ.

Ας εμβαθύνει οποιοσδήποτε το μυαλό του στα περιεχόμενα αυτού του κεφαλαίου και μετά ας διαβάσει τί λένε τα Ευαγγέλια για τον Ιησού και καθώς στέκεται κάτω απ' τον Σταυρό ας ιδεί αν δεν είναι αυτή η πιο τέλεια αντιστοιχία μεταξύ των δύο. Στον Ιησού τον Ναζωραίο μόνο, σ' όλη την ιστορία και τέλεια μόνο σ' Αυτόν έχει βρει εκπλήρωση αυτή η προφητεία.

Η επιθυμία μας τώρα είναι να εστιάσουμε την προσοχή μας, πιο λεπτομερώς, σε μερικά από τα προφητικά θαυμάσια, όπως στις περιγραφές της ταπείνωσης, των παθών, του θανάτου, της ανάστασης και της εξύψωσης του Μεσσία σ' αυτό το κεφάλαιο. Καθώς προχωρούμε, ζητάμε επανειλημμένως να εστιαστεί η προσοχή σας σ' αυτό το συναρπαστικό φαινόμενο. Όταν ο Ιησούς ο Ναζωραίος ήρθε 700 χρόνια αργότερα και πέθανε πάνω στον σταυρό **αυτές οι προφητείες εκπληρώθηκαν τόσο κυριολεκτικά που καταπλήσσει με μια ακρίβεια παράλληλη με μαθηματική βεβαιότητα.**

(1) Η εκπληκτική ΕΞΥΨΩΣΗ του Μεσσία, Ησαΐας 52:13:

«Ιδού, ο δούλος μου θέλει ευοδωθεί· θέλει υψωθεί και δοξασθή και οποιουδήποτε υψηλά σφόδρα».

24. Μερικοί άπιστοι έχουν προσπαθήσει να διερμηνεύσουν αυτό το κεφάλαιο ως αναφερόμενο στο «Υποφέρον Ισραήλ», το έθνος, παρά στον «Υποφέροντα Μεσσία», αλλά αυτά τα πέντε στοιχεία αποδεικνύουν ότι το θέμα του Ησαΐα, 53, είναι ο ΜΕΣΣΙΑΣ, όχι ο Ιουδαϊκός λαός:

(1) Αυτή η προφητεία μιλάει για ένα ΑΤΟΜΟ απ' την αρχή ως το τέλος: «[Θέλει] ανέβη [θα μεγαλώσει]» (Ησαΐας 53:2). «Καταπεφρονημένος [μισημένος]... ΑΝΘΡΩΠΟΣ θλίψεων» (Ησαΐας 53:3), «ΑΥΤΟΣ τραυματίσθη» (Ησαΐας 53:5) και κατά τον ίδιο τρόπο, συνεχίζει σ' όλο το κεφάλαιο.

(2) Ο στίχος 8 είναι συμπερασματικός: ο Υποφέρων τραυματίστηκε για τις παραβάσεις «του λαού μου (Ισραήλ)»· και έτσι Αυτός είναι ένα άτομο που υποφέρει αναπληρωματικά ΓΙΑ το λαό. Επομένως, δεν μπορεί Αυτός να είναι «ο λαός».

(3) Αυτός είναι ένα ΑΘΩΟ θύμα (Ησαΐας 53:7, 9), πράγμα που ποτέ δεν θα μπορούσε να λεχθεί για το έθνος του Ισραήλ.

(4) Είναι ένα ΘΕΛΟΝΤΙΚΟ θύμα, που θεληματικά «παρέδωκε την ψυχήν Αυτού εις θάνατον» (Ησαΐας 53:12) – εικονίζοντας, πάλι, το θάνατο ενός ατόμου, όχι έθνους. Επιπλέον, το Ισραήλ, σαν έθνος, ποτέ δεν έχει υποφέρει θεληματικά, εθελοντικά, ή αναπληρωματικά.

(5) Είναι ένα θύμα που ΔΕΝ ΑΝΘΙΣΤΑΤΑΙ, που «δεν ήνοιξε το στόμα Αυτού» (Ησαΐας 53:7), πράγμα που δεν μπορεί να λεχθεί για το έθνος του Ισραήλ. Οι λέξεις δεν μπορούν να κάνουν καθαρότερη την έννοια σ' αυτούς που είναι ανοιχτοί στην αλήθεια. Ο στίχος 53 του Ησαΐα περιγράφει ένα αναμάρτητο, εθελοντικό, μη ανθιστάμενο ΑΤΟΜΟ, που υποφέρει, αναπληρωματικά, για το λαό του Θεού, το Ισραήλ.

Πριν παρουσιασθεί το βάθος της ταπείνωσης του Μεσσία σ' αυτό το τεμάχιο (Ησαΐας 52:13-53:12), βεβαιωνόμαστε απ' την αρχή – αρχή για την τελική Του ΝΙΚΗ και ΔΟΞΑ. Ας προσέξουμε τη διαδοχική φύση των λέξεων «υψωθή... δοξασθή... και αναβή υψηλά σφόδρα».

Αυτές οι λέξεις μας ωθούν στην παρακάτω σειρά σκέψεως: θα υψωθεί, θα υψώσει τον Εαυτόν Του ακόμη περισσότερο, θα σταθεί πολύ ψηλά (στους ουρανούς) και αυτό συνδέεται σωστά με τις τρεις κύριες βαθμίδες στην εκπλήρωση της προφητείας για τον Ιησού τον Ναζωραίο μετά τον θάνατό Του. Συγκεκριμένα, την ΑΝΑΣΤΑΣΗ Του, την ΑΝΑΛΗΨΗ Του και την ΑΝΥΨΩΣΗ που θα τον φέρει ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ.

Εδώ, μονομιάς, ερχόμαστε αντιμέτωποι με το τέλος του Μεσσία – σαν να μας προετοιμάζει για το σοκ της προσωρινής Του ταπείνωσης. Ο Δούλος του Κυρίου (μετά τα πάθη Του) παρουσιάζεται ν' ανεβαίνει από επίπεδο σε επίπεδο και τελικά φθάνει σ' ένα αμέτρητο ύψος που κορυφώνεται πάνω από κάθε τι άλλο.

Η Κ.Δ. διευκρινίζει απόλυτα την τελική εξύψωση του Χριστού μετά τα πάθη και τον θάνατό Του:

«... όστις ων απαύγασμα της δόξης και χαρακτήρ της υποστάσεως Αυτού, και βαστάζων τα πάντα με τον Λόγον της δυνάμεως Αυτού, αφ' ού δι' Εαυτού έκαμε καθαρισμόν των αμαρτιών ημών», με τον εξιλαστήριο θάνατό Του πάνω στο σταυρό, «εκάθησεν εν δεξιά της ΜΕΓΑΛΩΣΥΝΗΣ ΕΝ ΥΨΗΛΟΙΣ» (Προς Εβραίους 1:3).

«... και εν τω Χριστώ Ιησού, όστις εν μορφή θεού υπάρχων, δεν ενόμισεν αρπαγήν το ήναι ίσαμε τον Θεόν: αλλ'... εταπείνωσεν εαυτόν, γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θάνατου δε σταυρού. ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΥΠΕΡΥΨΩΣΕΝ ΑΥΤΟΝ και echάρισεν εις Αυτόν όνομα το υπέρ παν όνομα» (Προς Φιλιππησίους 2:5-9. Βλέπε, επίσης, Ματθαίο 28:6, Πράξεις 1:3, 9, Προς Εφεσίους 1:20-23).

(2) Η εκπληκτική ΚΑΚΟΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ του Μεσσία, Ησαΐας 52:14:

«Καθώς πολλοί έμειναν εκστατικοί επί Σε, τόσον ήτο το

πρόσωπον Αυτού άδοξον παρά παντός ανθρώπου και το είδος Αυτού παρά των υιών των ανθρώπων».

Εάν η ανύψωση του Μεσσία (στίχος 13) είναι εκπληκτικά «υψηλή», τα πάθη Του είναι ακόμη πιο εκπληκτικά. Στις ώρες πριν από τη Σταύρωσή Του, ο Ιησούς χτυπήθηκε κτηνωδώς, ραπίστηκε, μαστιγώθηκε και βασανίστηκε ποικιλοτρόπως. Και πάνω στον σταυρό, το ακάνθινο στεφάνι, τα καρφιά που περνούσαν μέσα απ' τη σάρκα Του και η επακόλουθη αγωνία της σταύρωσης στην οποία κάθε νεύρο, κάθε μυς έγινε «μια φλόγα βασανισμού», μαζί με τον οδυνηρό ψυχοπνευματικό πόνο, Τον επηρέεασαν τόσο, που τα χαρακτηριστικά Του αμαυρώθηκαν και παραμορφώθηκαν σε τέτοιο βαθμό, που δεν έμοιαζε πια με άνθρωπο. Αυτό το τρομακτικό γεγονός είναι σχεδόν απίστευτο, αλλά φανερώνεται καθαρά στο Μεσσία της Π.Δ. και εξ ίσου καθαρά στα κείμενα που αφορούν τα πάθη κα τον θάνατο του Ιησού Χριστού στην Κ.Δ.

«Τότε λοιπόν έλαβεν ο Πιλάτος τον Ιησούν και εμαστίγωσεν.²⁵ Και οι στρατιώται, πλέξαντες στέφανον εξ ακανθών, έθεσαν επί της κεφαλής Αυτού»²⁶ (Ιωάννης 19:1-2).

«Τότε ενέπτυσαν εις το πρόσωπον Αυτού και εγρόνθισαν Αυτόν, άλλοι δε ερράπισαν» (Ματθαίος 26:67). «Και εκδύσαντες Αυτόν ενέδυσαν Αυτόν χλαμύδα κόκκινην και πλέξαντες στέφανον εξ ακανθών, έθεσαν επί την κεφαλήν Αυτού... ενέπαιζον Αυτόν... έλαβον τον κάλαμον και έτυπτον εις την κεφαλήν Αυτού» (Ματθαίος 27:28-30).

Ο Θεός επέτρεψε και ο Ιησούς υπέστη αυτό το τρομερό μαρτύριο, όχι μόνο για να εκπληρώσει την προφητική προεικόνιση, αλλά για να υποφέρει Αυτός αντί εμείς. Και ρωτάμε: **ποιός θα 'θελε να είναι ένας τέτοιος Μεσσίας, εκτός από τον αληθινό Μεσσία;**

25. Το μαστίγωμα, αυτό καθεαυτό, ήταν βίαιο, απάνθρωπο. Το μαστίγιο, πολλές φορές, ήταν φτιαγμένο από δερμάτινα λουριά, δεμένα σε μια λαβή. Στην άκρη των λουριών, μερικές φορές, ήταν δεμένα κομματάκια από κοφτερό μέταλλο, ή πέτρα, που έκοβαν και ξέσκιζαν τη σάρκα του θύματος και μεταμόρφωναν την πλάτη σ' έναν αιμορραγούντα πολτό.

26. Είδαμε ακαθία σε χώρες της Βίβλου, που είχαν τις άκρες τους δύο και τρεις ίντσες μακρές. Όταν ξεραίνονταν, γίνονταν πολύ σκληρά, αιχμηρά και μυτερά σαν βελόνες. Ένα τέτοιο «στέμμα» εάν πιεσθεί κάτω προς το μέτωπο, θα τρυπήσει το δέρμα σε πολλές μεριές και θα προκαλέσει πόνο, αιματοροή και βέβαια, ματωμένα και μπερδεμένα μαλλιά, δίνοντας μια τρομερή εμφάνιση.

Στην χρονική περίοδο πριν από την σταύρωση, **το πρόσωπό Του** παραμορφώθηκε, πάνω στον σταυρό **το σώμα Του** παραμορφώθηκε, έτσι που η εκπλήρωση της προφητείας να είναι πλήρης. Ο αιματηρός ιδρώτας, τα σημάδια απ' το αγκάθινο στεφάνι, το φτύσιμο πάνω στο πρόσωπό Του και τα χτυπήματα στο κεφάλι, παραμόρφωσαν το πρόσωπό Του. Συνάμα το μαστίγωμα, τα γρονθοκοπήματα, τα καρφιά που διαπέρασαν τα χέρια και τα πόδια Του, το βάρος του σώματος, που προκάλεσε την εξάρθρωσή του, και, τελικά, το λόγχισμα στην πλευρά Του, παραμόρφωσαν το σώμα Του. Αν προσθέσουμε και το ακραίο πνευματικό άγχος και την θλίψη της ψυχής καταλήγουμε με μια μορφή τόσο παραμορφωμένη, που δεν έμοιαζε πια με ανθρώπινη. Πόση αγάπη είχε! Πόσο πλήρωσε για τη λύτρωσή μας!

Έτσι, όπως ταπεινά συλλογιζόμαστε τη σφοδρότητα των τρομερών παθών του Σωτήρος, ας σκύψουν οι καρδιές μας με ντροπή και θλίψη για την αμαρτία που ήταν η αιτία όλου αυτού κι ας έχουμε περισσότερη αγάπη και ατέλειωτη ευγνωμοσύνη γι' Αυτόν που τα υπέφερε όλα για μας.

(3) Ένα μήνυμα που θα «ΠΑΝΕΙ» και θα ΣΥΝΤΑΡΑΞΕΙ πολλά έθνη, Ησαΐας 52:15:

«Ούτω θέλει ραντίσει πολλά έθνη [να πλύνει τις αμαρτίες πολλών ανθρώπων από πολλά έθνη με το πολύτιμο αίμα που έχυσε στον σταυρό για όλους τους]· οι βασιλείς θέλουνσι φράξει το στόμα αυτών επ' Αυτόν· διότι θέλουνσι ιδεί εκείνο το οποίον δεν ελαλήθη προς αυτούς· και θέλουνσι νοήσει εκείνο, το οποίον δεν ήκουσαν».

Ο Θεός έχει επινοήσει έναν μοναδικό τρόπο για να προσελκύει την προσοχή, να τραβάει τις ψυχές και για να κερδίζει την αφοσίωση των ανθρώπων. Αυτός ο Ίδιος, στο Πρόσωπο του Υιού Του, υπέφερε τόσο βίαια, δημιουργώντας μια τόσο φρικτή σκηνή, που έχει ΕΝΤΥΠΩΘΕΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΝΕΕΣ. Η ανάμνηση του Γολγοθά συνταράσσει και τον πιο αδρανή, διατρυπά και τον πιο σκληρό, ταραίζει και τον πιο ληθαργικό. Οι άνθρωποι τώρα καταλαβαίνουν και τα δύο, την αγάπη και την σοφία του Θεού, το φανερώνει ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ. Οι άνθρωποι καταλαβαί-

νουν και τα δύο, τη χάρη του Θεού και τον λόγο για τον οποίο ο Θεός μπορεί δίκαια να απονείμει δικαιοσύνη στους αμαρτωλούς που μετανοούν. Η χάρη του Θεού είναι απλά ο Θεός μέσα στον Χριστό και η δύναμή Του που ζει μέσα στους ανθρώπους δίνοντάς τους δύναμη να κρατήσουν όλες τις εντολές Του με ευκολία. «Διότι Τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν, δια να γείνωμεν ημείς δικαιοσύνη του Θεού δι' Αυτού» (Προς Κορινθίους Β΄ 5:21). Το Ευαγγέλιο θα ΣΥΝΤΑΡΑΞΕΙ πολλούς προς την πίστη.

(4) Ένα μήνυμα που το Ισραήλ θα ΔΥΣΠΙΣΤΗΣΕΙ, Ησαΐας 53:1:

«Τίς επέστευσεν εις το κήρυγμα ημών; και ο βραχίων του Κυρίου εις τίνα απεκαλύφθη;»

Όσο παράξενο και αν φαίνεται, το καταπληκτικό μήνυμα του Μεσσία, Μάρτυρα, θα συνταράξει πολλά έθνη, **εν τούτοις, θα βρει λίγους πιστούς ανάμεσα στον ίδιο τον λαό του Μεσσία, τους Ιουδαίους, και πολύ λίγους ανάμεσα στους μη Ιουδαίους.** «Στενή είναι η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η φέρουσα εις την ζωήν, και ολίγοι είναι οι ευρίσκοντες αυτήν» (Ματθαίος 7:14).

Στην Κ.Δ. διαβάζουμε την εκπλήρωση αυτής της προφητείας: «Αλλ' ενώ έκαμε [ο Ιησούς] τόσα θαύματα έμπροσθεν αυτών, δεν επέστευον εις Αυτόν· δια να πληρωθή ο λόγος του προφήτου Ησαΐου, ο οποίος είπε· Κύριε, τίς επέστευσεν εις το κήρυγμα ημών; και ο βραχίων του Κυρίου εις τίνα απεκαλύφθη;» (Ιωάννης 12:37-38).

(5) Η υπερφυσική γέννηση και πνευματική ανάπτυξη του Μεσσία, Ησαΐας 53:2:

«... διότι [θέλει] ανέβη ενώπιον Αυτού ως τρυφερόν φυτόν και ως ρίζα από ξηράς γης» (Ησαΐας 53:2). Η υπερφυσική γέννηση του Μεσσία φανερώνεται στην φράση «ως ρίζα από ξηράς γης». Μια ρίζα που βγαίνει από ξερή γη είναι ένα θαύμα γιατί λείπει ένα βασικό στοιχείο, η υγρασία. Η γέννηση του Μεσσία ήταν να είναι ένα θαύμα, το θαύμα της παρθενικής γεννήσεως.

Σημειώστε, επίσης, αυτό το παράδοξο: την υπερφυσική Του,

και συνάμα φυσική Του ανάπτυξη: «[θέλει] **ανέβη** [Θα μεγαλώσει]» (φυσικά, όπως τ' άλλα παιδιά), αλλά θα είναι «ενώπιον Αυτού», δηλαδή ο Μεσσίας θα μεγαλώσει στην **παρουσία του Ιεχωβά (Θεού)** υπό την φροντίδα Του. Εδώ, επίσης, δεν θα οφείλει τίποτε στο φυσικό περιβάλλον, γιατί ο Μεσσίας θα είναι «ως τρυφερόν φυτόν... από ξηράς γης». Αυτό σημαίνει ότι ο Μεσσίας θα είναι ένα πολύτιμο, εύρωστο φυτό στη νεότητά Του, που θα μεγαλώσει κάτω από την προσεκτική φροντίδα του Ουράνιου Πατέρα, παρόλο ότι θα ζήσει μέσα στη γενική πνευματική φτώχεια του έθνους, σε μια έρημο σκληρότητας, αμαρτίας, και απιστίας. Θα είναι, όμως, μια ομαλή ανάπτυξη «[θέλει] ανέβη [θα μεγαλώσει]»· δεν θα έρθει απότομα και μονομιάς στον κόσμο με μια αιφνίδια λάμψη τόλμης και κατορθώματος, αλλά θα προσαρμοστεί στον αργό και σιωπηρό νόμο της θεϊκής ανάπτυξης.

Δεν είναι καταπληκτικό το ότι ο Θεός προείπε τον τρόπο του ερχομού Του στη γη και την «ανάπτυξη» καθώς και την πνευματικότητα της παιδικής Του ηλικίας; Και να! Όταν ο Μεσσίας ήλθε, όλα εκπληρώθηκαν ακριβώς όπως είχαν προφητευθεί. Έτσι, ο Μεσσίας ΔΕΝ ήλθε σαν ένας μεγάλος, παντοδύναμος βασιλέας, με επίδειξη και μεγαλοπρέπεια. Αυτό φυλάγεται για τον **δεύτερο** ερχομό Του. Στην Κ.Δ. διαβάζουμε για το παιδί Ιησού. «Το δε παιδίον ηύξανε και εδυναμούτο κατά το Πνεύμα πληρούμενον σοφίας, και χάρις Θεού ήτο επ' Αυτώ» (Λουκάς 2: 40).

(6) Η γενεά του Μεσσία δεν θα κατορθώσει να δει και να εκτιμήσει τη μεγαλοσύνη Του, Ησαΐας 53:2:

«... και είδομεν Αυτόν και δεν είχαν ωραιότητα ώστε να επιθυμώμεν Αυτόν». Όταν ήλθε ο Μεσσίας, οι άνθρωποι, ψάχνοντας για έναν δυνατό βασιλέα και έναν πολιτικό μεταρρυθμιστή, απογοητεύτηκαν μαζί Του. Οι άνθρωποι δεν είδαν το κάλλος Του – το κάλλος της Αγιότητας – ούτε κατάλαβαν την αποστολή Του. Έχοντας διαβάσει τις προφητείες λανθασμένα, δεν βρήκαν τίποτε που να τους γοητεύσει ή προσελκύσει στον Δούλο του Ιεχωβά, όταν ήλθε Δεν ανταποκρίθηκε στο κοσμικό ιδεώδες. Το έργο του Μεσσία, στην πρώτη Του έλευση, να κάνει

την ψυχήν Του «προσφορά για την αμαρτία», ήταν διαφορετικό από τις ιδέες του τί έπρεπε να είναι ο Μεσσίας. Γι' αυτό:

(7) ΜΙΣΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΙΦΘΗΚΕ από τους ανθρώπους, Ησαΐας 53:3:

«Καταπεφρονημένος [μισημένος] και απερριμμένος υπό των ανθρώπων· άνθρωπος θλίψεων... και ως άνθρωπος από του οποίου αποστρέφει τις το πρόσωπον, κατεφρονήθη και ως ουδέν ελογίσθημεν Αυτόν».

Περιφρονημένος από τους ανθρώπους, στην πραγματικότητα εννοεί από εκείνους σε υψηλές θέσεις. Δηλαδή, δεν θα έχει ανθρώπους με μεγάλα αξιώματα, «σπουδαίους» και διακεκριμένους ανθρώπους, που θα υποστηρίζουν Αυτόν και το πρόγραμμα Του, με την εξουσία και την επιρροή τους.

Και έτσι αυτό αποδείχτηκε αλήθεια στη ζωή του Ιησού Χριστού. Το ακόλουθο κείμενο από την Κ.Δ. αποδεικνύει αυτά τα γεγονότα:

Οι Φαρισαίοι, μιλώντας σε κάποιους από τους άρχοντες, είπαν: «Μήπως και σεις επλανήθητε; Μήπως τις εκ των αρχόντων ή εκ των Φαρισαίωνπίστευσεν εις Αυτόν;» (Ιωάννης 7:47-48. Βλέπε το ολικό νόημα των χωρίων).

Ποιός άλλος, παρά ο άπειρος Θεός, που γνωρίζει το τέλος από την αρχή, θα τολμούσε να σχεδιάσει μια τέτοια προφητεία, παρουσιάζοντας τον Μεσσία χωρίς την υποστήριξη των ηγετών του λαού; **Η ιστορία όμως απέδειξε πλήρως την αλήθεια της προφητείας.**

(8) Ο Μεσσίας θα είναι γνωστός ως ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΘΛΙΨΕΩΝ, πληγωμένος από τον Θεό και ταλαιπωρημένος, Ησαΐας 53:3-4:

«Άνθρωπος θλίψεων... και ως άνθρωπος από του οποίου αποστρέφει τις το πρόσωπον... ημείς δε ενομίσαμεν Αυτόν τετραυματισμένον, πεπληγμένον υπό Θεού και τεταλαιπωρημένον».

Το σημείο εδώ στο οποίο δίνεται έμφαση, και γίνεται αληθινό στην εκπλήρωση της προφητείας, είναι ότι ο Μεσσίας θα είναι ένας άνθρωπος με γεμάτη την καρδιά Του από λύπη σ' όλες της τις μορφές.

Η θλίψη του Ιησού ήλθε, όχι μόνο καθώς υπέφερε ευσπλαχνικά για τα κακά της ανθρωπότητας, ένα μαρτύριο από αγάπη, αλλά και όταν αποκρούοταν στις προσπάθειές Του να ευλογήσει. Η θλίψη Του ήταν αφόρητη όταν οι άνθρωποι Τον απέρριπταν και συνέχιζαν να ζουν χαμένοι. Και οι θλίψεις Του μεγάλωναν, όταν άνθρωποι με αξιώματα και δύναμη Του γύριζαν την πλάτη – «αποστρέφει τις το πρόσωπον». Αντί να τον θεωρούν πολύτιμο, «κατεφρονήθη» – τον θεωρούσαν «ως ουδέν».

«Εις τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι δεν εδέχθησαν Αυτόν» (Ιωάννης 1:11).

Και το χειρότερο απ' όλα, οι άνθρωποι τον θεωρούσαν «πεπληγμένον υπό Θεού», μη αναγνωρίζοντας ότι υπέφερε για να τους **λυτρώσει** και ότι επέτρεψε στον εαυτόν Του να γίνει «κατάρτα», για να σώσει εκείνους για τους οποίους υπέφερε.

«Ο Χριστός εξηγόρασεν ημάς εκ της κατάρας του νόμου, γενόμενος κατάρα υπέρ ημών· διότι είναι γεγραμμένον· Επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου» (Προς Γαλάτας 3:13, Δευτερονόμιον 21:23).

(9) ΤΑ ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΠΑΘΗ του Μεσσία:

«Αυτός τω όντι τας ασθενείας ΗΜΩΝ εβάστασε και τας θλίψεις ΗΜΩΝ επεφορτίσθη» (Ησαΐας 53:4). «Αλλ' Αυτός ετραυματίσθη δια τας παραβάσεις ΗΜΩΝ, εταλαιπωρήθη δια τας ανομίας [αμαρτίας] ΗΜΩΝ· Η τιμωρία, ήτις έφερε την ειρήνην ΗΜΩΝ, ήτο επ' ΑΥΤΩΝ· και δια των πληγών ΑΥΤΟΥ ημείς ιάθημεν» (Ησαΐας 53:5). «Ο Κύριος έθεσεν επ' ΑΥΤΟΝ την ανομίαν πάντων ημών» (Ησαΐας 53:6), «δια τας παραβάσεις του λαού Μου ετραυματίσθη» (Ησαΐας 53:8). Ο Θεός θα δώσει «την ψυχήν Αυτού προσφοράν περί αμαρτίας» (Ησαΐας 53:10). «διότι Αυτός θέλει βαστάσει τας ανομίας ΑΥΤΩΝ» (Ησαΐας 53:11). «Αυτός εβάστασε τας αμαρτίας πολλών» (Ησαΐας 53:12).²⁷

Το ξεχωριστό γεγονός αυτού του κεφαλαίου είναι **τα αντι-**

27. Ο ουράνιος Συγγραφέας καθιστά αδύνατον κάθε ευφυΐα ή μάθηση να απορρίψει την αλήθεια της αναπληρωματικής εξιλέωσης απ' αυτό το κείμενο, με το να την παρουσιάζει τόσο συχνά και σε μορφές τόσο ποικίλες και παρ' όλα αυτά ίδιες, ώστε αυτός που απορρίπτει την αλήθεια σ' ένα μέρος του κειμένου, αναγκάζεται να τη συναντήσει σε ένα άλλο.

προσωπευτικά, αναπληρωματικά πάθη του Μεσσία. Αυτό το υπέροχο κεφάλαιο περιέχει μόνο δώδεκα στίχους, δεκατέσσερις όμως φορές ανακοινώνει την αλήθεια της αναπληρωματικής θυσίας για κάθε ανθρώπινη αμαρτία. Ολόκληρο το κείμενο (Ησαΐας 52:13-53:12) ξεχειλίζει απ' αυτή τη αντίληψη, και ποτέ δεν λύθηκε το μυστήριο μέχρι που ο Ιησούς έγινε «αμαρτία υπέρ υμών» (Προς Κορινθίους Β' 5:21) και «απέθανε δια τας αμαρτίας ημών» (Προς Κορινθίους Α' 15:3).

Ο Κύριος «έθεσεν επ' αυτόν την ανομίαν πάντων ημών» (Ησαΐας 53:6). Ο Μεσσίας ήταν ο Ουράνιος Αυτρωτής πάνω στον οποίον έπεσαν όλες οι πύρινες ακτίνες της κρίσης, οι οποίες θα είχαν πέσει πάνω στην ανθρωπότητα. Πόσο θαυμάσια είναι η χάρη του Θεού μέσω της αναπληρωματικής θυσίας του Χριστού για τις αμαρτίες μας! Έτσι ο σταυρός έγινε, συγχρόνως, η μεγαλύτερη ταπείνωση του Χριστού, αλλά και η μεγαλύτερη δόξα Του, καθώς επίσης και το καθορισμένο μέσον που εν τέλει φέρνει σωτηρία στους ανθρώπους.

Όταν ήλθε ο Ιησούς, εκπλήρωσε αυτές τις Μεσσιανικές προφητείες με τον εξιλεωτικό Του θάνατο πάνω στον σταυρό: «Όστις τας αμαρτίας ημών Αυτός εβάστασεν εν τω σώματι Αυτού επί του ξύλου» (Πέτρου Α' 2:24).

(10) Ο Μεσσίας θα υποφέρει εθελουσίως και χωρίς παράπονο, (Ησαΐας 53:7):

«Αυτός ήτο κατατεθλιμμένος και βεβασανισμένος αλλά δεν ήνοιξε το στόμα Αυτού· εφέρθη ως αρνίον επί σφαγήν, και ως πρόβατον έμπροσθεν του κείροντος αυτό άφωνον, ούτω δεν ήνοιξε το στόμα Αυτού».

Άλλοι, όταν υποφέρουν, συνήθως, γκρινιάζουν ή παραπονιούνται, ιδιαίτερα όταν τους φέρονται άδικα, όχι όμως ο υποφέρων Μεσσίας. Υπέβαλε τον εαυτό Του θεληματικά στο καθορισμένο Του έργο «να φορτωθεί τις αμαρτίες μας» και πήγε στην σφαγή σαν αρνί. Με μεγαλειώδη και μεγαλόψυχη σιωπή ο Μεσσίας θα υποφέρει στο έπακρο, διότι το θέλει ο Κύριος. Και στο σημείο αυτό ατενίζουμε το ανεξιχνίαστο μυστήριο της άπειρης αγάπης.

Στην Κ.Δ., όταν ο Ιησούς Χριστός χτυπήθηκε, κατηγορήθηκε αδίκως, κακόπαθε, περιγελάστηκε, φτύστηκε, καταδιώχτηκε, γρονθοκοπήθηκε, μαστιγώθηκε και σταυρώθηκε. Δεν υπήρξε φλόγα μνησικακίας ή ενοχοποίησης εναντίον των εκτελεστών Του, ούτε δυνατή διαμαρτυρία, αλλά προσευχή.

Αφού πολλοί ψευδομάρτυρες κατέθεσαν εναντίον Του, ο αρχιερέας είπε: «Δεν αποκρίνεσαι;» «Ο δε Ιησούς εσιώπα» (Ματθαίος 26:59-63).

Ιδού η προσευχή του Ιησού ενώ υπέφερε τα μαρτύρια της σταύρωσης: «Πάτερ, συγχώρησον αυτούς· διότι δεν εξεύρουν τι πράττουν» (Λουκάς 23:34).

Η όλη αυτή διαδικασία είναι τόσο ασυνήθης, τόσο αντίθετη στη φύση και στην ανθρώπινη πείρα, που αθέλητα κανείς συνταράζεται και αιφνιδιάζεται και από την παράξενη προφητεία και από την ακόμη πιο αξιοσημείωτη εκπλήρωσή της.

(11) Όταν ο Ιησούς οδηγούμενος από την φυλακή θα έφτανε μπροστά στους κριτές, δεν θα είχε ΣΥΝΗΓΟΡΟ να υποστηρίξει την Υπόθεσή Του, ούτε φίλο να υπερασπιστεί την αθωότητά Του (Ησαΐας 53:8):

«Από καταθλίψεως και κρίσεως ανηρπάχθη· την δε γενεάν Αυτού τις θέλει διηγηθή;»

Το Συνέδριο των Ιουδαίων, όταν γίνονταν δίκες με πιθανή θανατική ποινή, είχαν το έθιμο να καλούν εκείνους που ήξεραν κάτι υπέρ του κατηγορουμένου να έλθουν και να μαρτυρήσουν. Αυτό δεν έγινε στη δίκη του Ιησού του Ναζωραίου, αλλά αντίθετα, η διαδικασία της βιαστικής, χλευαστικής δίκης Του ενώπιον του Συνεδρίου ήταν μια κατάφορη παραβίαση των δικών τους κανονισμών, ενάντια σε όλα τα πρότυπα του σωστού και του δίκαιου.

Μετά, ο Ιησούς έπρεπε να παρουσιαστεί μόνος και ανυπεράσπιστος ενώπιον της διεφθαρμένης Ιουδαϊκής ιεραρχίας και των αντιπροσώπων της μεγαλύτερης μη Ιουδαϊκής δύναμης στη γη εκείνη την εποχή, των Ρωμαίων. **Ούτε ένα πρόσωπο δεν παρουσιάστηκε να πάρει το μέρος Του.** Ο Ιούδας τον πρόδωσε. Ο Πέτρος τον αρνήθηκε με όρκους. Και οι άλλοι μαθητές

Του «πάντες αφήσαντες Αυτόν έφυγον» (Ματθαίος 26:56). Και πολλές απ' τις γυναίκες, που Τον είχαν υπηρετήσει κατά την διάρκεια της ιεραποστολής Του, στάθηκαν «από μακρόθεν θεωρούσαι», όταν ήταν στον σταυρό (Ματθαίος 27:55). Στην ώρα της μεγαλύτερης ανάγκης Του, ανθρώπινα μιλώντας, ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΔΕΝ ΣΤΑΘΗΚΕ ΔΙΠΛΑ ΤΟΥ. Ναι, αργότερα, όταν οι κουραστικές ώρες του μαρτυρίου είχαν μουδιάσει το εξαρθρωμένο μωλωπισμένο Του σώμα, η Μαρία, η Μητέρα Του, μερικές πιστές γυναίκες και ο Ιωάννης, ο αγαπημένος μαθητής Του, «ίσταντο δε πλησίον» στον σταυρό. Στη διάρκεια όμως της δίκης Του, και στις πρώτες ώρες της σταύρωσης, είχε μείνει μόνος, απόλυτα μόνος. Κανένας στην ιστορία του κόσμου δεν έχει τόσο απόλυτα εγκαταλειφθεί από φίλους και αγαπημένους, όπως είχε ο Ιησούς.

Ο Ιησούς συνελήφθη, ΟΧΙ από κανονικούς αξιωματούχους, αλλά από τον όχλο, τον συρφετό: «Μετ' αυτού όχλος πολός μετά μαχαίρων και ξύλων... [σταλμένοι από] τους αρχιερείς και πρεσβυτέρους του λαού» (Ματθαίος 26:47). Ακόμη και ο Ιησούς έκανε παρατήρηση πάνω στην ασυνέπεια της συμπεριφοράς τους: «Ός επί ληστήν εξήλθετε μετά μαχαίρων και ξύλων να με συλλάβητε; Καθ' ημέραν εκάθημην πλησίον υμών διδάσκων εν τω ιερώ, και δεν με επιάσατε. Τούτο δε όλον έγεινε δια να πληρωθώσιν αι γραφαί των προφητών» (Ματθαίος 26:55-56).

Ψευδομάρτυρες δωροδοκήθηκαν να μαρτυρήσουν εναντίον Του «δια να θανατώσωσιν Αυτόν» (Ματθαίος 26:59), και η δίκη έγινε τη νύχτα, πράγμα που ήταν παράνομο.

Στο Ρωμαϊκό δικαστήριο, όταν ο Πιλάτος άδικα έψαχνε για έναν λόγο να δικαιώσει την καταδίκη Του, ρώτησε το λαό: «Και τι κακόν έπραξεν;» Οι μόνες απαντήσεις που πήρε ήταν οι παράλογες κραυγές του όχλου, παροτρυνομένου από τους αρχηγούς τους: «Σταυρωθήτω»... «Σταυρωθήτω» (Ματθαίος 27: 22-23). Τότε, όταν ο Πιλάτος είδε ότι τα λόγια της λογικής και της δικαιοσύνης δεν είχαν καμμία πέραση και ότι η οχλαγωγία γινόταν χειρότερη, έπλυνε με αδιαφορία τα χέρια του απ' την

όλη υπόθεση και παρέδωσε τον Ιησού σ' αυτούς, για να Τον σταυρώσουν (Ματθαίος 27:22-26). Αυτή ήταν η μεγαλύτερη αποτυχία δικαιοσύνης στα χρονικά όλης της ιστορίας.

Αλλά η αθωότητα του Χριστού δεν πιστοποιείται μόνο από τον Πιλάτο, «εγώ δεν ευρίσκω εν Αυτώ έγκλημα» (Ιωάννης 19: 6), αλλά και απ' τον παλαιό, Μεσσιανικό προφήτη: «Δεν έκαμεν ανομία ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι Αυτού» (Ησαΐας 53:9).

(12) Τη στιγμή του θανάτου, η ταπείνωση του Μεσσία ήταν να τελειώσει. Και μολονότι οι άνθρωποι σχεδίαζαν να τον θάψουν «με τους φαύλους», η Θεία Πρόνοια είχε σχεδιάσει να ταφεί «μετά του πλουσίου», Ησαΐας 53:9:

«Και ο τάφος Αυτού διωρίσθη μετά των κακούργων· πλην εις τον θάνατον Αυτού εστάθη μετά του πλουσίου».

Πεθαίνοντας σαν κακούργος, κανονικά το σώμα Του θα είχε πεταχτεί πάνω από το τείχος, για να καεί σαν άχρηστο κρέας στις φωτιές του Τόφεθ (δυτικά της Ιερουσαλήμ). Όταν όμως τα αναπληρωματικά πάθη Του είχαν τελειώσει, περαιτέρω προσβολή και έλλειψη σεβασμού δεν επιτράπη στο άψυχο σώμα Του. Και αυτή η αξιοσημείωτη σύμπτωση είναι πραγματικά υπέροχη, εάν σκεφθούμε ότι οι ηγέτες των Ιουδαίων θα είχαν θάψει τον Ιησού με τον ίδιο ατιμωτικό τρόπο, όπως έκαναν για τους δύο ληστές, ενώ οι Ρωμαϊκές αρχές παρέδωσαν το σώμα Του στον Ιωσήφ τον από Αριμαθαίας, ένας «άνθρωπος πλούσιος» (Ματθαίος 27:57-60), ο οποίος το έβαλε στον δικό του τάφο, μέσα στον κήπο του. Και αμέσως βλέπουμε τη συμφωνία μεταξύ της Ευαγγελικής ιστορίας και των προφητικών λόγων, πράγμα που θα μπορούσε να είναι **το έργο μόνο του Θεού της προφητείας και της εκπλήρωσής της**, δεδομένου ότι σε καμμία περίπτωση δεν θα μπορούσε να είχε γίνει ανθρώπινο σχέδιο που να φέρνει σε συμφωνία την πρώτη με τη δεύτερη.

Ο λόγος που εδόθη για την τιμητική Του ταφή, η οποία ήταν τόσο διαφορετική από εκείνη που είχε σχεδιαστεί ή καθοριστεί γι' Αυτόν από τους εχθρούς Του, είναι ότι «δεν έκαμεν ανομία ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι Αυτού», μια άλλη επανάληψη για την απόλυτη ΑΘΩΟΤΗΤΑ του Θεϊκού Μάρτυρα.

Ξαναδιάβασε με εκστατικό ενδιαφέρον την αφήγηση της ταφής του Ιησού στην Κ.Δ. για να βρεις την τέλεια εκπλήρωση:

«Ότε δε έγεινεν εσπέρα, ήλθεν άνθρωπος πλούσιος από Αριμαθαίας, το όνομα Ιωσήφ, όστις και αυτός εμαθήτευσεν εις τον Ιησούν· ούτος ελθών προς τον Πιλάτον, εξήτησε το σώμα του Ιησού. Τότε ο Πιλάτος προσέταξε να αποδοθή το σώμα. Και λαβών το σώμα ο Ιωσήφ, ετύλιξεν αυτό με σινδόνα καθαράν, και έθεσεν αυτό εν τω νέω αυτού μνημείω» (Ματθαίος 27:57-60).

(13) Αφού η ψυχή και το σώμα του Μεσσία θα έχουν γίνει προσφορά για την αμαρτία, ο Θεός θα «μακρύνει τας ημέρας αυτού» στην ΑΝΑΣΤΑΣΗ και θα δει το σπόρο Του, τους καρπούς των κόπων Του, Ησαΐας 53:10:

«Αφού όμως δώσης την ψυχήν Αυτού προσφοράν περί αμαρτίας, θέλει ιδεί έκγονα, θέλει μακρύνει τας ημέρας Αυτού, και το θέλημα του Κυρίου θέλει ευοδωθή εν τη χειρί Αυτού».

Μετά την ολική προσφορά του Μεσσία σαν τίμημα αμαρτίας, ο Θεός θα «μακρύνει τας ημέρας Αυτού» στην ανάσταση και θα «ιδεί ΕΚΓΟΝΑ», τις σωσμένες ψυχές, ως αποτέλεσμα της θυσίας Του.

Η εκπλήρωση αυτού του παραδόξου, όπως έχουμε ήδη υποδείξει, βρίσκεται στον θάνατο και στην ανάσταση του Ιησού Χριστού, ο οποίος «απέθανε δια τας αμαρτίας ημών κατά τας γραφάς... και ότι ανέστη την τρίτην ημέραν κατά τας γραφάς» (Προς Κορινθίους Α' 15:3-4).

Αυτό το γεγονός της ανάστασης του Μεσσία συμφωνεί με άλλα κείμενα της Π.Δ., όπως ο Ψαλμός 16:10: «Διότι δεν θέλεις εγκαταλείψει την ψυχήν Μου εν τω Άδη, ουδέ θέλεις αφήσει τον όσιόν Σου να ιδή διαφθοράν».

Επί πλέον, η θέληση του Θεού θα ευοδωθεί στο χέρι του Μεσσία, ο Μεσσίας θα εκπληρώσει το θέλημα του Θεού με ζήλο, και θα φέρει πράγματι σωτηρία και δικαιοσύνη και στο Ισραήλ και στα έθνη (Ησαΐας 42:4).

Η Κ.Δ. δεν μας μιλάει μόνο για την ένδοξη ανάσταση του Χριστού, αλλά και για την αρχή των έργων Του μετά την ανάστασή Του, όταν εργαζόμενος, μέσω των μαθητών Του, έσωσε και σώζει τα πλήθη.

Πράξεις 2:41: «Τρεις χιλιάδες ψυχαί» σώθηκαν και προστέθηκαν στην εκκλησία. Πράξεις 4:4: «Πολλοί δε των ακούσαντων τον λόγον πίστευσαν, και ἐγένεν ο αριθμός των ανδρών ως πέντε χιλιάδες».

Στη διάρκεια των τελευταίων είκοσι αιώνων της εκκλησιαστικής ιστορίας, εκατομμύρια έχουν πιστέψει στον Χριστό και έχουν σωθεί. Ο Χριστός έχει πραγματικά δει ΣΠΟΡΟ και το θέλημα του Θεού έχει ευοδωθεί στο χέρι Του. Το Ευαγγέλιο του Χριστού, τελικά, μετά τη δεύτερη παρουσία Του, θα φθάσει σε τελικό και πλήρη θρίαμβο και τότε, «η γη θέλει είσθαι πλήρης της γνώσεως του Κυρίου, καθώς τα ύδατα σκεπάζουσι την θάλασσαν» (Ησαΐας 11:9). Αληθινά, ο Αρχηγός της σωτηρίας μας, φέρνει «εις την δόξαν πολλούς υιούς» (Προς Εβραίους 2:10).

(14) Όχι μόνο θα «χορτασθή» ο Θεός με τη θυσία του Μεσσία, αλλά με το να γνωρίσουν το Μεσσία πολλοί, θα ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ, Ησαΐας 53:11:

«Θέλει ιδεί τους καρπούς του πόνου της ψυχής Αυτού και θέλει χορτασθή· ο δίκαιος Δούλος Μου θέλει δικαιώσει πολλούς δια της επιγνώσεως Αυτού· διότι Αυτός θέλει βαστάσει τας ανομίας αυτών».

Εδώ μας δίνεται μια πρόβλεψη της καταπληκτικής αλήθειας, τόσο πλήρως ανεπτυγμένης από τον Παύλο στην Κ.Δ.: ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, σωτηρία δια της χάριτος, γιατί ο Χριστός πέθανε για τις αμαρτίες μας και εξαγόρασε την πλήρη απολύτρωση όλων. Αυτή η αλήθεια της δικαίωσης δια της πίστεως είναι η μεγάλη, κεντρική αλήθεια της Καινής Διαθήκης.

«Δικαιοσύνη δέ του Θεού δια πίστεως Ιησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας τους πιστεύοντας... δικαιούνται δέ δωρεάν με την χάριν αυτού δια της απολυτρώσεώς της εν Χριστώ Ιησού» (Προς Ρωμαίους 3:22-24).

«Διότι κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι δια της πίστεως» (Προς Εφεσίους 2:8-9. Βλέπε, επίσης, Προς Ρωμαίους 4:5-6, 5:15-19, Τίτου 3:5).

Για να μην τυχόν ξεχάσουμε ότι ΟΛΗ η χάρη που επισω-

ρεύεται απάνω στους πιστούς, βασίζεται πάνω στη θυσία του Μεσσία, πάλι μας υπενθυμίζεται ότι: «Αυτός θέλει βαστάσει τας ανομίας αυτών». Υπάρχει εδώ μια αντίθεση που υποδηλώνει την ιδέα της ανταλλαγής ή της αμοιβαίας αντικατάστασης, αυτοί θα λάβουν την δικαιοσύνη Του, και Εκείνος θα βαστάξει το βαρύ φορτίο των ανομιών τους.

Αυτό, βέβαια, είναι σύμφωνο με την Κ.Δ.: «Διότι (ο Θεός) Τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν (τον Χριστό), έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν, δια να γείνωμεν ημείς [οι αμαρτωλοί] δικαιοσύνη του Θεού δι' Αυτού» (Προς Κορινθίους Β' 5:21).

(15) Μία παράξενη ΠΕΡΙΣΤΑΣΗ για τον θάνατο του Μεσσία δίνεται στον Ησαΐα 53:12:

«Μετά ανόμων ελογίσθη και Αυτός εβάστασε τας αμαρτίας πολλών και θέλει μεσιτεύσει υπέρ των ανόμων».

Παρόμοια με την αναφορά στο μοίρασμα των ενδυμάτων του Μεσσία στον Ψαλμό 22, έχουμε εδώ ένα συνακόλουθο περιστατικό που δείχνει πραγματική ΛΕΙΠΤΟΜΕΡΕΙΑ στην προφητεία, στοιχείο που τη σφραγίζει ως γνήσια. Διότι, εάν οι λεπτομέρειες στις προφητείες ταιριάζουν με την εκπλήρωση, τότε αυτές οι λεπτομέρειες είναι τα σημάδια ότι η προφητεία είναι θεϊκής προελεύσεως. Επέτρεψε στον εαυτόν Του, θεληματικά, να λογισθεί μαζί με τους κακούργους, δείχνοντας πάλι την προθυμία του Μεσσία να υποστεί ΤΑ ΠΑΝΤΑ, σχεδιασμένα για Εκείνον από τον Πατέρα.

Είναι πολύ ενδιαφέρον να θυμηθούμε ότι ο ίδιος ο Χριστός ανέφερε αυτή τη Γραφή (Ησαΐας 53:12) αμέσως πριν απ' τη δική Του σταύρωση: «Διότι σας λέγω ότι έτι τούτο το γεγραμμένον πρέπει να εκπληρωθεί εις Εμέ. Και μετά ανόμων ελογίσθη» (Λουκάς 22:37).

Και έτσι, αυτή η προφητεία και η εκπλήρωσή της, γίνεται μία από τις αξιοσημείωτες εκείνες συμπτώσεις μεταξύ των προφητειών και του πάθους του Σωτήρα μας, οι οποίες έγιναν από τη Θεία Πρόνοια, ότι δηλαδή ο Χριστός θα έπρεπε να σταυρωθεί μεταξύ των δύο ληστών. (Βλέπε Ματθαίο 27:38).

Πολλά έχουν ήδη λεχθεί σχετικά με την αναπληρωματική

φύση των παθών του Μεσσία, όπως αναφέρονται σ' αυτό το κεφάλαιο (Ησαΐας 53). Σ' αυτό τον τελικό στίχο, εκείνο το γεγονός υπογραμμίζεται πάλι: «Μετά ανόμων ελογίσθη και Αυτός εβάστασε τας αμαρτίας πολλών».

Εκείνοι που γνωρίζουν την Κ.Δ. θ' ανακαλέσουν πολλά εδάφια που παρουσιάζουν την αναπληρωματική φύση του θανάτου του Χριστού. Θ' αναφέρουμε μόνο δύο:

«Τώρα δε άπαξ εις το τέλος των αιώνων εφανερώθη [ο Χριστός], δια να αθετήση την αμαρτίαν δια της θυσίας Εαυτού... ούτω και ο Χριστός, άπαξ προσφερθείς δια να σηκώση τας αμαρτίας πολλών» (Προς Εβραίους 9:26, 28).

«Επειδή και ο Χριστός άπαξ έπαθε δια τας αμαρτίας, ο δίκαιος υπέρ των αδίκων, δια να φέρη ημάς προς τον Θεόν» (Πέτρου Α' 3:18).

Πολλοί τόμοι έχουν γραφεί, που δείχνουν τα θαύματα της Μεσσιανικής προφητείας όπως παρουσιάζεται στο Κεφάλαιο 53 του Ησαΐα, και την εκπλήρωσή της στον εξιλεωτικό θάνατο του Ιησού Χριστού, όπως περιγράφεται στην Κ.Δ. Πιστεύουμε πως με το να αγγίζουμε τα σπουδαιότερα σημεία, όπως κάναμε και με το να ανακαλούμε την προσοχή σ' αυτά τα φαινόμενα, αυτά τα γραπτά θαύματα, η πίστη πολλών για τον υπερφυσικό χαρακτήρα των προφητειών και της εκπλήρωσής τους είτε θα γεννηθεί ή θα επιβεβαιωθεί. Αυτό δείχνει καθαρά ότι η Γραφή έχει επάνω της τη σφραγίδα του Ουράνιου Συγγραφέα, το σημάδι του Ουρανού, το γνώρισμα της αιωνιότητας. Επομένως, είναι πέραν και από την πιο αφελή ευπιστία να πιστέψουμε πως οι ομοιότητες μεταξύ της κάθε παραμικρής λεπτομέρειας της προφητικής απεικόνισης στο 53ο Κεφάλαιο του Ησαΐα, που γράφτηκε αιώνες πριν τον ερχομό Του, και της αφήγησης της ζωής, του θανάτου και της ενδόξου αναστάσεως Του, όπως αναφέρονται στα Ευαγγέλια, μπορεί να είναι ένα τυχαίο συμβάν ή μια τυχαία σύμπτωση.

V. ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΥΝ ΤΑ ΜΕΣΣΙΑΝΙΚΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΚΕΧΡΙΣΜΕΝΟΣ

Και οι δύο λέξεις «Χριστός» (στα Ελληνικά) και «Μεσσίας» (στα Εβραϊκά «Χα-Μασσίαχ») σημαίνουν Χρισμένος.²⁸ Από την πτώση του ανθρώπου και τον επακόλουθο χωρισμό από τον Θεό (Προς Ρωμαίους 5:12), η ανθρωπότητα έχει χρειαστεί έναν Μεσίτη, έναν Λυτρωτή που να μπορεί να ικανοποιήσει τρεις βασικές της ανάγκες:

(1) Η αμαρτία άφησε τον άνθρωπο σε πνευματικό σκοτάδι, έχοντας άγνοια του Θεού· εξ αιτίας αυτού, ο άνθρωπος χρειάζεται τη γνώση του Λόγου, της Θέλησης, και των Οδών του Θεού: δηλαδή ο άνθρωπος χρειάζεται τον Σωτήρα.

(2) Η αμαρτία άφησε τον άνθρωπο ένοχο, χαμένο, χωρισμένο από τον Θεό· επομένως, χρειάζεται συγχώρεση της αμαρτίας, επανόρθωση μιας ενάρετης ψυχής, επανόρθωση της σχέσης με το Θείο και την τέλεια αποφυγή μιας πύρινης, παντοτινής, Κολάσεως βασάνων. Γι' αυτό, ο άνθρωπος χρειάζεται έναν Ουράνιο Ιερέα.

(3) Η αμαρτία, η οποία είναι επανάσταση εναντίον της κυριαρχίας του Θεού, άφησε τον άνθρωπο με μια φύση επαναστατική, η οποία εκφράζεται επίσης με την αντιζηλία προς τους συνανθρώπους του. Αφού ο άνθρωπος είναι ένα πεσμένο πλάσμα, χρειάζεται όχι απλώς έναν βασιλέα, αλλά έναν Άγιο, Θεϊκό Βασιλέα.

Στα χρόνια της Π.Δ., ο Θεός προμήθευε γι' αυτές τις τρεις βασικές ανάγκες της ανθρωπότητας με τους εκλεγμένους απ' Αυτόν προφήτες, ιερείς και βασιλείς. Όμως, όλοι αυτοί, εφόσον

28. Για παραδείγματα χρήσης του «χρισμένος» στην Π.Δ. κοίταξε το Λευιτικό 4:3, 5, Ψαλμός 2:2, Δανιήλ 9:24, Σαμουήλ Α' 2:10. Η λέξη «χρισμένος» συναντάται συχνότατα στο Λευιτικό, Σαμουήλ Α' και Β' και στους Ψαλμούς. Ο όρος «Μεσσίας» (χρισμένος) αναφέρεται στον αρχιερέα (Λευιτικό 4:3, 5, 16 και 6:22), που ήταν μια απεικόνιση του Χριστού, του δικού μας Αρχιερέα. Συμβαίνει 18 φορές στο Σαμουήλ Α' και Β', αλλά όχι πάντα με σημασία Μεσσιανική. Βρίσκεται δέκα φορές στο βιβλίο των Ψαλμών, αλλά, πάλι, όχι πάντα με Μεσσιανικό νόημα. Ο Ψαλμός 2:2, 20:6, 28:8, 84:9, 89:51, 132:10 και 17 είναι Μεσσιανικοί. Ο Ψαλμός 2:2 και Δανιήλ 9:25 και 26 είναι τα εξέχοντα εδάφια, που αναφέρονται στον ερχομό του Μεσσία.

ήταν απλώς άνθρωποι, μειονέκτησαν και απέτυχαν. Γι' αυτό, ο Θεός σχεδίασε από την αρχή ότι θα παραχωρούσε τον τέλειο Προφήτη, Ιερέα, Σωτήρα, και Βασιλέα για την ανθρωπότητα με τον Τέλειο, Μονογενή Υιόν Του (τον Εαυτόν Του, τον Εμμανουήλ, τον Θεό μεθ' ημών).

Στα χρόνια της Π.Δ. αυτές οι τρεις τάξεις των δημοσίων λειτουργών – προφήτες, ιερείς, βασιλείς – καθιερώνονταν στο λειτούργημά τους με ένα χρίσμα από λάδι: προφήτες (βλέπε Βασιλέων Α' 19:16), ιερείς (Λευιτικόν 8:12, Έξοδος 29:21), βασιλείς (Σαμουήλ Α' 10:1, 16:12-13).

(1) Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Ο προφήτης της Π.Δ. αντιπροσώπευε τον Θεό στο έθνος και μετέφερε τα λόγια Του, το μήνυμά Του, στον λαό. Όταν θα ερχόταν ο Μεσσίας, θα αντιπροσώπευε τον Θεό τέλεια και ολοκληρωτικά, τόσο στο Πρόσωπό Του, όσο και στα λόγια Του προς το Ισραήλ, αλλά και προς όλο τον κόσμο. Και όταν ήλθε ο Χριστός, απεδείχθη να είναι ο τέλειος Προφήτης του Θεού:

«Ουδείς είδε ποτέ τον Θεόν· ο μονογενής Υιός, ο ων εις τον κόλπον του Πατρός, εκείνος εφάνέρωσεν Αυτόν» (Ιωάννης 1:18).

«... όστις είδεν Εμέ είδε τον Πατέρα... Δεν πιστεύεις ότι Εγώ είμαι εν τω Πατρί και ο Πατήρ είναι εν Εμοί; Τους λόγους, τους οποίους Εγώ λαλώ προς υμάς, απ' Εμαυτού δεν λαλώ· αλλ' ο Πατήρ ο μένων εν Εμοί Αυτός εκτελεί τα έργα» (Ιωάννης 14:9-10).

Ως προφήτης, ο ερχόμενος Μεσσίας θα ήταν σαν τον Μωϋσή

«Προφήτην εκ μέσου των αδελφών αυτών θέλω αναστήσει εις αυτούς, ως σε [Μωϋσή], και θέλω βάλει τους λόγους μου εις το στόμα Αυτού, και θέλει λαλεί προς αυτούς πάντα όσα εγώ προστάζω εις Αυτόν· Και ο άνθρωπος όστις δεν υπακούση εις τους λόγους μου, τους οποίους Αυτός θέλει λαλήσει εν τω ονόματι μου, Εγώ θέλω εκζητήσει τούτο παρ' αυτού [θα τον θεωρήσω ένοχο]» (Δευτερονόμιο 18:18-19).

Ο Μωϋσής ήταν ένας υπάκουος δούλος του Θεού και εξελέγη, πάνω απ' όλους τους άλλους προφήτες, να παρουσιάσει συμβολικά την προφητική διδασκαλία του ερχόμενου Μεσσία. Σ' αυτά τα εξαιρετικά σημεία, ο Χριστός ήταν ένας προφήτης «σαν τον Μωϋσή». Ο Μωϋσής ήταν ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ, ΑΡΧΗΓΟΣ, ΒΑΣΙΛΙΑΣ, ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ, ΠΡΟΦΗΤΗΣ (εκπρόσωπος του Θεού) και ΜΕΣΙΤΗΣ για τον λαό, με τον οποίον ο Θεός μίλησε πρόσωπο με πρόσωπο, έτσι, κανέναν άλλος προφήτης, σαν τον Μωϋσή δεν εμφανίστηκε στο Ισραήλ (Δευτερονόμιο 34:10-12, Αριθμοί 12:6-8). Ο Ιησούς ήταν ο μόνος άνθρωπος στην Ιουδαϊκή ιστορία, ο οποίος εξετέλεσε τα αξιώματα του Προφήτη, του Ιερέα, και του Βασιλέα σε ένα διδασκαλικό έργο.

Πόσο δίκιο είχαν οι άνθρωποι (Ιωάννης 6:14) που, όταν είδαν το θαύμα του Χριστού να χορταίνει πέντε χιλιάδες με λίγα ψωμιά και ψάρια, είπαν:

«Ούτος είναι αληθώς ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ο μέλλων να έλθει εις τον κόσμον». «Ο Προφήτης» αναφέρεται, επίσης, στο 1:21 του Ιωάννη.

Αν και ο Μωϋσής ήταν σπουδαίος, ο Χριστός ήταν απείρως σπουδαιότερος. Ο Μωϋσής, σαν «δούλος» ήταν πιστός· ο Χριστός, σαν «Υιός», ήταν ο τέλειος και παντογνώστης ΠΡΟΦΗΤΗΣ (Προς Εβραίους 3:5-6) που ήταν «πιστός εις τον καταστήσαντα Αυτόν» (Προς Εβραίους 3:2).

Ο Πέτρος συνόψισε το κήρυγμά του στον ναό με αυτά τα λόγια: «Διότι ο Μωϋσής είπε προς τους πατέρας ότι Κύριος ο Θεός σας θέλει αναστήσει εις εσάς Προφήτην εκ των αδελφών σας ως εμέ· Αυτού θέλετε ακούει κατά πάντα όσα αν λαλήση προς εσάς. Και πάσα ψυχή, ήτις δεν ακούση του Προφήτου εκείνου, θέλει εξολοθρευθή εκ του λαού» (Πράξεις 3:22-23).

Κι άλλες αναφορές γίνονται και στις δύο Διαθήκες, όσον αφορά την προφητικό έργο του Χριστού Αυτό συμβαίνει στα εδάφια Ησαΐα 61:1 και Λουκά 4:18 τα οποία αναφέρονται στο προφητικό έργο του Χριστού και τα δύο φανερώνουν το ίδιο νόημα:

«Πνεύμα Κυρίου του Θεού είναι επ' Εμέ διότι ο Κύριος Με έχρισε δια να ευαγγελίζωμαι εις τους πτωχούς· Με απέστειλε δια να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω προς τους αιχμαλώτους ελευθερίαν και προς τους τυφλούς ανάβλεψιν, να αποστείλω τους συντεθλασμένους εν ελευθερία» (Λουκάς 4:18).

(2) Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΑΝ ΙΕΡΕΑΣ

Ο ιερέας της Π.Δ., εκλεγμένος από τον Θεό, αντιπροσώπευε τον λαό στον Θεό και πρόσφερε θυσίες για τις αμαρτίες του κόσμου. Επίσης, είχε έναν συμπονετικό ρόλο και υποχρέωση για «τους αγνοούντας και πλανωμένους» (βλέπε Προς Εβραίους 5: 1-4). Αυτό το ιερατείο, από το οποίο ο Ααρών ήταν ο πρώτος αρχιερέας, δεν ήταν τέλειο, διότι οι ίδιοι οι ιερείς ήταν αμαρτωλοί. Έτσι, έπρεπε πρώτ' απ' όλα, να προσφέρουν θυσία για τις δικές τους αμαρτίες και μετέπειτα για τις αμαρτίες του λαού (Προς Εβραίους 5:3, 7:27-28, 9:7). Επιπλέον, το ιερατικό αξίωμά τους ήταν μικράς διάρκειας επειδή συχνά διεκόπτετο από θάνατο (Προς Εβραίους 7:23). Επιπροσθέτως, οι προσφορές που έκαναν ήταν απλώς τύποι, διότι «αδύνατον είναι αίμα ταύρων και τράγων να αφαιρή αμαρτίαν» (Εβραίους 10:4).

Αλλά στο πρόσωπο του ΧΡΙΣΤΟΥ, του διορισμένου απ' τον Θεό Αρχιερέα, δεν έχουμε μόνο τον τέλειο Αρχιερέα που ζει για πάντα, αλλά Εκείνον που έδωσε τον ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ για τις αμαρτίες μας, την τέλεια προσφορά, την μια για πάντα, πλήρη εξιλέωση για τις αμαρτίες της ανθρώπινης φυλής!

«Διότι τοιούτος Αρχιερεύς έπρεπεν εις ημάς, όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών και υψηλότερος των ουρανών γενόμενος, όστις δεν έχει καθ' ημέραν ανάγκην, ως οι αρχιερείς [της Π.Δ.] να προσφέρη πρότερον θυσίας υπέρ των ιδίων Αμαρτιών, έπειτα υπέρ των του λαού· διότι ΑΠΑΞ έκαμε τούτο, ΟΤΕ ΠΡΟΣΕΦΕΡΕΝ ΕΑΥΤΟΝ. Διότι ο νόμος καθιστά αρχιερείς ανθρώπους έχοντας αδυναμίαν· ο Λόγος όμως της ορκωμοσίας της μετά τον νόμον κατέστησε τον ΥΙΟΝ [Αρχιερέα μας] όστις είναι τετελειωμένος εις τον αιώνα» (Προς Εβραίους 7:26-28, 9:11-14, 25-26).

Έτσι, με τη μία αυτή τέλεια προσφορά πάνω στον σταυρό, ο Χριστός «ετελειοποίησε δια παντός» αυτούς που είναι σωσμένοι δια της πίστεώς τους σ' Αυτόν (βλέπε Προς Εβραίους 10:10-14, 9:25-28, 7:23-28). Η περισσότερη Προς Εβραίους Επιστολή είναι αφιερωμένη στο γεγονός ότι, στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ο Θεός μας έχει δώσει τον τέλειο ΑΡΧΙΕΡΕΑ, ο οποίος πρόσφερε την τέλεια προσφορά, για να εξιλεώσει τις αμαρτίες της ανθρώπινης φυλής και με αυτόν τον τρόπο δίνει αιώνια ζωή σε όλους όσοι Τον δέχονται σαν Αναπληρωτή και Σωτήρα τους. Ο Μεσσίας έδωσε το σώμα και την ψυχή Του ως προσφορά στην αμαρτία και τους αμαρτωλούς (Ησαΐας 53:5, 10).²⁹

Αν και το Ααρωνικό ιερατείο παρουσίαζε συνεχώς στον λαό την ανάγκη για την εξιλέωση των αμαρτιών τους και έλεγε ότι η συγχώρεση των αμαρτιών μπορούσε να αποκτηθεί μόνο με το χύσιμο του αίματος (Προς Εβραίους 9:22), το μόνο πρόσωπο που εξελέγη να απεικονίσει το ΑΙΩΝΙΟ ιερατικό αξίωμα του Μεσσία ήταν όχι ο Ααρών, αλλά ο Μελχισεδέκ (Προς Εβραίους 5-7, Ψαλμός 110:4). Ο Μελχισεδέκ, σαν τύπος Χριστού, παρουσιάζει το αιώνιο ιερατικό Του αξίωμα, που δεν αλλάζει (Εβραίους 7:3, «μένει ιερέυς πάντοτε»).

(3) Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ ΒΑΣΙΛΕΑΣ

«Έχρισα τον Βασιλέα μου επί Σιών, το όρος το άγιόν Μου» (Ψαλμός 2:6).

Επειδή ο άνθρωπος δεν είναι μόνο ένα άτομο, αλλά και μία κοινωνική οντότητα, χρειάζεται έναν ΒΑΣΙΛΕΑ (κυβέρνηση) να εποπτεύει τη ζωή του στην κοινότητα. Έτσι, ο Θεός, που

29. Κατά μία έννοια, ο Μεσσίας χρίστηκε να είναι σαν ένας λεπρός, όταν βάσταξε επάνω Του τις αμαρτίες του κόσμου. Πραγματικά, έγινε «υπέρ ημών αμαρτιών» (Προς Κορινθίους Β' 5:21). Ο Ησαΐας στο 53:4, αυτό υπαινίσσεται. Η Ελληνική μετάφραση της Βίβλου από τον Ν.Βάμβα συμφωνεί με την Αγγλική μετάφραση του King James: «Ημείς δέ ενομίσαμεν Αυτόν τετραυματισμένον, πεπληγμένον υπό Θεού και τεταλαιπωρημένον».

Στην περίπτωση του Μεσσία, ήταν για τις ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ αμαρτίες, όχι τις δικές Του, που υπέφερε τόσο. Χάρη θαυματουργή, που ο Χριστός πραγματικά ήταν διατεθειμένος να υποστεί την θανατική εκτέλεση, αντί για μας, όχι για αμαρτία που έκανε Αυτός, αλλά για τις δικές μας αμαρτίες. Μπορεί κανείς να συμπεράνει, ότι ο Χριστός, ο Χρισμένος του Θεού, δεν χρίστηκε μόνο για να είναι ο Προφήτης, ο Ιερέας και ο Βασιλέας του Θεού, αλλά είχε, επίσης ένα «χρήσιμο», να είναι η προσφορά αμαρτίας και εν τέλη, έγινε κυριολεκτικά, ΑΜΑΡΤΙΑ για μας. Για τέτοια χάρη, τέτοια αγάπη, κάθε πιστός θα είναι αιώνια ευγνώμων.

πρώτα κυβέρνησε τον λαό του Ισραήλ με τους πατριάρχες, αργότερα με τους «αρχηγούς» (π.χ. τον Μωϋσή και τον Ιησού τον υιό του Ναυή – στα Εβραϊκά «Γεχοσούα Μπεν Νουν») και αργότερα ακόμη με τους «κριτές», τελικά συμφώνησε να τους δώσει ΒΑΣΙΛΕΙΣ. Στον Μεσσία του Θεού έχουμε τον τέλειο Βασιλέα – τον Βασιλέα των βασιλέων και τον Κύριο των κυρίων, ο οποίος θα έχει μία ολοκληρωτικά δίκαιη και αγαθοεργή βασιλεία.

«Ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει Κύριος, και θέλω ανεγείρει εις τον Δαβίδ Βλαστόν δίκαιον, και βασιλεύς θέλει βασιλεύσει και ευημερήσει και εκτελέσει κρίσιν και δικαιοσύνην επί της γης... και τούτο είναι το όνομα Αυτού, με το οποίον θέλει ονομασθή, Ο ΚΥΡΙΟΣ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΗΜΩΝ» (Ιερεμίας 23:5-6).

«Και το πνεύμα του Κυρίου θέλει αναπαυθή επ' Αυτόν [στον Μεσσία]... αλλ' εν δικαιοσύνη θέλει κρίνει» (Ησαΐας 11:2, 4. Βλέπε επίσης, Ζαχαρία 9:9, Σαμουήλ Β' 7:12-17, Χρονικά Α' 17:11-14).

Ο Θεός διάλεξε τρεις σπουδαίους ανθρώπους να απεικονίσουν το έργο του Μεσσία ως Προφήτη, Ιερέα, και Βασιλέα, τον Μωϋσή ως προφήτη, τον Μελχισεδέκ ως ιερέα, και τον Δαβίδ ως βασιλέα.

Η λέξη «χρισμένος» βρίσκεται δεκαοκτώ φορές στο βιβλίο του Σαμουήλ, το βιβλίο το οποίο μιλάει για τη ζωή του Δαβίδ. Η Άννα, η μητέρα του Σαμουήλ, έχει την τιμή να είναι η πρώτη που χρησιμοποιεί τη λέξη «χρισμένος» με αναφορά τον Ερχόμενο και αναφέρεται στον Χριστό ως τον χρισμένο Βασιλέα του Θεού.

«Ο Κύριος... θέλει δώσει ισχύν εις τον βασιλέα Αυτού και υψώσει το κέρας του Χριστού Αυτού [του χρισμένου]» (Σαμουήλ Α' 2:10).

Ο ερχομός του Μεσσία ως βασιλέα, συνήθως αναφέρεται στη Δεύτερη Παρουσία Του, όπου θα εγκαθιδρύσει τη Βασιλεία της δικαιοσύνης Του (Ησαΐας 11:1-9, Μιχαίας 4:1-5).

Πολλοί Ψαλμοί μιλούν για τον Μεσσία ως τον ερχόμενο βασιλέα (Ψαλμός 2, 45, 47, 72). Στον Ψαλμό 2 βλέπουμε το στεφάνωμα του Μεσσία ως Βασιλέα πάνω στο Όρος Σιών (Ψαλμός 2: 6) και την κληρονομία Του, των μη Ιουδαϊκών εθνών (Ψαλμός 2: 8). Στον Ψαλμό 45 βλέπουμε την μεγαλειότητα και την ομορφιά

του Βασιλέα και την ένδοξη νύφη Του. Στον Ψαλμό 47 βλέπουμε τον Μεσσία ως ΘΕΟ και την στέψη Του ως Βασιλέα της γης (Ψαλμός 47:2, 7). Ο Ψαλμός 72 μας δίνει την πιο πλήρη εικόνα στο βιβλίο των Ψαλμών για την ερχόμενη βασιλεία του Μεσσία και την βασιλεία της δικαιοσύνης Του:

- (1) Ο Μεσσίας αναγνωρίζεται ως ο Υιός του Βασιλέα (Ψαλμός 72:1).
- (2) Η τέλεια δικαιοσύνη του Βασιλέα-Μεσσία (Ψαλμός 72:2-4).
- (3) Η ενάρετη βασιλεία του Βασιλέα-Μεσσία (Ψαλμός 72:5-7).
- (4) Η παγκόσμια κυριαρχία του Βασιλέα-Μεσσία (Ψαλμός 72:8-11).
- (5) Η θεϊκή συμπόνια του Βασιλέα-Μεσσία (Ψαλμός 72:12-14).
- (6) Η βασιλεία του Βασιλέα-Μεσσία που παράγει υλική και πνευματική αφθονία (Ψαλμός 72:15-17).
- (7) Τέλεια εξύμνηση του Κυρίου του Θεού στη διάρκεια της βασιλείας του Βασιλέα-Μεσσία (Ψαλμός 72:18-19).³⁰

Η μαρτυρία της Κ.Δ. ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Χρισμένος του Θεού

Στην Κ.Δ. ο Ιησούς Χριστός παρουσιάζεται καθαρά ως ο

30. Ο Μεσσίας, επίσης, παρουσιάζεται ως ο Ιερέας – Βασιλέας: «Ιερεύς επί του θρόνου Αυτού». Το μήνυμα προς τον Τζάσουα (Ιησού, υιού του Ιωεσεδέκ) στους 6:12-13 του Ζαχαρία, σίγουρα κοιτάζει πέρα από τον Τζάσουα, στο Μεσσία. Διότι υπάρχουν προτάσεις στο κείμενο, που μπορούν να εκπληρωθούν με Κάποιον ανώτερο από τον άνθρωπο.

«Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, λέγων, Ιδού, ο ανήρ, του οποίου το όνομα είναι ο Βλαστός» (Ζαχαρίας 6:12) – πιστοποιώντας έτσι το μήνυμα ως οριστικά Μεσσιανικό – «[θέλει] ανέβη ενώπιον Αυτού» (Ησαΐας 53:2) – έχοντας μια φυσική και συνάμα υπερφυσική ανάπτυξη σαν παιδί. «Αυτός θέλει οικοδομήσει τον ναόν του Κυρίου» (Ζαχαρίας 6:13) – πράγμα που ο Χριστός κάνει ακόμη και τώρα (Προς Εφεσίους 2:21-22) «και Αυτός θέλει λάβει την δόξαν» (Ζαχαρίας 6:13) – «δόξαν ως μονογενοῦς παρά του Πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας» (Ιωάννης 1:14). «Και θέλει καθήσει και διοικήσει επί του θρόνου Αυτού» (Ζαχαρίας 6:13) – σαν Βασιλιάς και Ιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ (Ψαλμός 110:2, 4) – «και βουλή ειρήνης θέλει εἶσθαι μεταξύ των δύο τούτων» (Ζαχαρίας 6:13) – σαν Βασιλέας ο Μεσσίας θα φέρει ειρήνη (Ψαλμός 72:7, Ψαλμός 46:9) και σαν Ιερέας θα φέρει ειρήνη μέσω του αίματος του Σταυρού του (Προς Κολασσαείς 1:20, Προς Εφεσίους 1:7).

Στον Ιερεμία 30:21, υπάρχει ένα άλλο αξιοσημείωτο Μεσσιανικό κείμενο, που δίνει μια παρεμφερή μαρτυρία. Ο Μεσσίας θα είναι ο Βασιλέας – Ιερέας. Θα «κυβερνήσει» τον κόσμο και «θέλω κάμει Αυτόν να πλησιάζη και θέλει πλησιάζει εις Εμέ [το Θεό]» (Ιερεμίας 30:21) σαν ο τέλειος ΜΕΣΙΤΗΣ (Προς Τιμόθεον Α' 2:5).

Γυρίζοντας στη Κ.Δ. βλέπουμε ότι «ο λέων, όστις είναι εκ της φυλής Ιούδα, η ρίζα του Δαβίδ» (Αποκάλυψις 5:5) – ο Χριστός ως Βασιλέας – είναι επίσης Εκείνος που «έχει αμετάθετον την ιερωσύνην» (Προς Εβραίους 7:24-28).

χρισμένος Προφήτης του Θεού (Ιωάννης 17:8), ο οποίος δίνει στον λαό Του τα λόγια του Θεού, ως ο χρισμένος Ιερέας του Θεού, «όστις δια του Πνεύματος του αιωνίου προσέφερεν Εαυτόν άμωμον εις τον Θεόν, θέλει καθαρίσει την συνείδησίν σας» (Προς Εβραίους 9:14) και ως του Θεού ο ερχόμενος «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΚΥΡΙΩΝ» (Αποκάλυψις 19:16).

Στην Προς Εβραίους Επιστολή 1:9, ο Χριστός αναφαίνεται ως ο Χρισμένος του Θεού: «Ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας ανομίαν [αμαρτία]· δια τούτο ΕΧΡΙΣΕ Σε, ο Θεός, ο Θεός Σου, [με] έλαιον αγαλλιάσεως υπέρ τους μετόχους [συντρόφους] Σου».

Έχουμε αναφερθεί πριν στο 4:18 του Λουκά, όπου ο Χριστός είπε ότι Αυτός ήταν Εκείνος για τον οποίο είχε μιλήσει ο Ησαΐας και που είχε χρισθεί να κηρύξει το Ευαγγέλιο στους φτωχούς (Ησαΐας 61:1).

Στην Αποκάλυψη 1:5, ο Ιησούς παρουσιάζεται ως Προφήτης, Ιερέας και Βασιλέας: «Και από του Ιησού Χριστού, όστις είναι ο μάρτυς ο πιστός [Προφήτης], ο πρωτότοκος εκ των νεκρών και ο άρχων [Βασιλέας] των βασιλέων της γης. Εις Τον αγαπήσαντα ημάς και λούσαντα ημάς από των αμαρτιών ημών με το αίμα Αυτού [Ιερέας]».

Επίσης, στην Προς Εβραίους 1:1-3, ο Χριστός παρουσιάζεται ως Προφήτης, Ιερέας και Βασιλέας: «Ο Θεός... εν ταις εσχάταις ταύταις ημέραις ελάλησε προς ημάς δια [μέσω] του Υιού [Προφήτης]... αφού δι' Εαυτού έκαμε καθαρισμόν των αμαρτιών ημών [Ιερέας], εκάθησεν εν δεξιά της μεγαλωσύνης εν υψηλοίς [ως Βασιλέας]».

«ΙΔΟΥ», ΤΟΥ ΘΕΟΥ «Ο ΒΛΑΣΤΟΣ»

Άλλοι διδάσκαλοι της Βίβλου έχουν επιστήσει την προσοχή στην αξιοσημείωτη τετραπλή χρήση του Μεσσιανικού ονόματος «Ο ΒΛΑΣΤΟΣ» στην Π.Δ. και τη συχνή χρήση του «Ιδού», σε σχέση με τον Μεσσία του Θεού, τον Βλαστό. Το «Ιδού» χρησιμοποιείται στην Π.Δ. από τον Θεό για να δώσει έμφαση

στο πρόσωπο του Χριστού, όπως άλλοτε και η Λατινική φράση «Ecce Homo» (Ιδού ο Άνθρωπος). Βαλμένα μαζί (το «Ιδού» και ο «Βλαστός»), παρουσιάζουν μια όμορφη περίληψη του ΧΡΙΣΤΟΥ των τεσσάρων Ευαγγελίων. Ακολουθεί η τετραπλή χρήση του «Βλαστού» και της λέξης «Ιδού» όπως χρησιμοποιείται για το Μεσσία στην Π.Δ.:

(1) Ως **ΒΑΣΙΛΕΑΣ**

«ΙΔΟΥ, έρχονται ημέραι, λέγει Κύριος, και θέλω ανεγείρει εις τον Δαβίδ ΒΛΑΣΤΟΝ δίκαιον, και ΒΑΣΙΛΕΥΣ θέλει βασιλεύσει και ευημερήσει» (Ιερεμίας 23:5-6).

«ΙΔΟΥ, ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ σου έρχεται» (Ζαχαρίας 9:9). Αυτό συμφωνεί με το Ευαγγέλιο του Ματθαίου, όπου ο Χριστός παρουσιάζεται ως ΒΑΣΙΛΕΑΣ.

(2) Ως **ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**

«ΙΔΟΥ Εγώ θέλω φέρει έξω τον δούλον Μου τον ΒΛΑΣΤΟΝ» (Ζαχαρίας 3:8). Αυτό συμφωνεί με το Ευαγγέλιο του Μάρκου, όπου ο Χριστός παρουσιάζεται ως Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.

(3) Ως **ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

«Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, λέγων, ΙΔΟΥ, ο ΑΝΗΡ, του οποίου το όνομα είναι ο ΒΛΑΣΤΟΣ» (Ζαχαρίας 6:12). Αυτό συμβαδίζει με το Ευαγγέλιο του Λουκά, όπου ο Χριστός παρουσιάζεται ως ο ιδεώδης και αντιπροσωπευτικός ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

(4) Ως **ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**

«ΙΔΟΥ, ο ΘΕΟΣ υμών» (Ησαΐας 40:9).

«Εν εκείνη τη ημέρα ο ΚΛΑΔΟΣ του Κυρίου θέλει εισθαι ωραίος και ένδοξος» (Ησαΐας 4:2).

Αυτό συμφωνεί με το Ευαγγέλιο του Ιωάννου, όπου ο Χριστός παρουσιάζεται ως ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ – ναι, ο ΘΕΟΣ Ο ΙΔΙΟΣ στη σάρκα.

Αυτές οι τέσσερις χρήσεις του «ΒΛΑΣΤΟΥ», είναι οι μόνες τέσσερις περιπτώσεις στις Εβραϊκές γραφές (εκτός από το 33:15 του Ιερεμία, που είναι μία επανάληψη της σκέψης του Ιερεμία στο 23:5-6) όπου ο Μεσσίας προσδιορίζεται με τον τίτλο «Ο Βλαστός». Αρκετές φορές στην Π.Δ. ο Μεσσίας συ-

στήνεται με τη λέξη «Ιδού» – σαν να καλείται ειδική προσοχή σε ΕΚΕΙΝΟΝ.³¹

ΑΛΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Υπάρχουν πολλά ονόματα για τον Μεσσία στην Π.Δ. και εδώ αναφέρουμε μόνο μερικά.

«Ο Δούλος του Κυρίου»

Στον Ησαΐα, ο Μεσσίας συχνά ονομάζεται «Ο Δούλος του Κυρίου», ή «Ο Δούλος Μου» (Ησαΐας 42:1, 52:13). Σαν «Δούλος του Κυρίου [Ιεχωβά]», είναι ο εκθέτης της πραγματικής δικαιοσύνης και ταπεινότητας, ο δάσκαλος και ο Λυτρωτής της ανθρωπότητας. Εκπληρώνει όλες τις επιθυμίες του Θεού· έτσι, είναι:

Ο δεύτερος Αδάμ – ο τέλειος Άνθρωπος

Το δεύτερο Ισραήλ – ο τέλειος Δούλος

Ο δεύτερος Μωϋσής – ο τέλειος Προφήτης

Ο δεύτερος Δαβίδ – ο τέλειος Βασιλιάς

Ο δεύτερος Αρχιερέας – ο τέλειος Αρχιερέας

Οι αυξανόμενοι σκοποί του Θεού προς όλη την ανθρωπινή φυλή, οι οποίοι είχαν φανερωθεί με τη δημιουργία του Αδάμ, την εκλογή του Ισραήλ, την ανύψωση του Μωϋσή, το διορισμό του Ααρών και την κλήση του Δαβίδ, φθάνουν στην τέλεια εκπλήρωση τους με τον Χριστό, στον Χριστό και δια του Χριστού.

Ο «Ποιμένας»

Ο Ησαΐας βλέπει το Μεσσία σαν τον «Δούλο του Κυρίου» (Ησαΐας 42:1, 52:13)· ο Ιεζεκιήλ Τον βλέπει ως τον «Ποιμένα του

31. Ο καθηγητής Godet λέγει: «Όπως, ακριβώς, ένας ταλαντούχος ζωγράφος, που θα ήθελε να αποθανάτισει για μια οικογένεια την πλήρη ομοιότητα του ένδοξου πατέρα, θα απέφευγε κάθε προσπάθεια να ενώσει στο ίδιο πορτραίτο τα εμβλήματα όλων των διαφόρων αξιωμάτων του, π.χ. παρουσιάζοντάς τον στην ίδια εικόνα ως στρατηγό και δικαστή, ως άνθρωπο της επιστήμης και ως πατέρα της οικογένειας, καλύτερα, θα προτιμήσει να ζωγραφίσει τέσσερα ξεχωριστά πορτραίτα. Έτσι και το Άγιο Πνεύμα, για να διασώσει για την ανθρωπότητα την τέλεια εικόνα Εκείνου του οποίου είχε διαλεχθεί σαν αντιπρόσωπός της, Θεός σε άνθρωπο [ο Χριστός], χρησιμοποίησε μέσα να εντυπώσει στον νου των συγγραφέων των Ευαγγελίων τέσσερις διαφορετικές εικόνες».

ΟΛΕΣ αυτές οι τέσσερις αφηγήσεις της ζωής του Χριστού, Τον παρουσιάζουν ως τον ΜΕΣΣΙΑ – τον τέλειο Προφήτη, Ιερέα, Βασιλέα και Υιό του Θεού – αλλά η κάθε μία δίνει διαφορετική έμφαση, στον Ματθαίο είναι ΒΑΣΙΛΕΑΣ, στον Μάρκο είναι ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ, στον Λουκά είναι ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, και στον Ιωάννη είναι ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ισραήλ» (βλέπε Ιεζεκιήλ 34:23 και 37:24 – «Δαβίδ», εννοώντας τον «Σπόρο του Δαβίδ» που είναι ο Χριστός. Η λέξη «Ποιμένας» σ' αυτούς τους στίχους σημαίνει Ιησούς).

Ο Χριστός, ο αληθινά Αγαπημένος του Πατέρα, ήταν Θεός και ήταν ο αληθινός Ποιμένας (ο Λόγος, η Πόρτα τ' Ουρανού. Βλέπε Ιωάννη 10. Δείχνει ότι ο Θεός έδωσε τη ζωή Του για κείνους που θέλουν να έχουν ζωή).

Περισσότερα ονόματα και τίτλοι του Μεσσία

Είναι, επίσης, η «Πέτρα» ή ο «Βράχος» (Ησαΐας 8:14), ο «Ακρογωνιαίος λίθος» (Ησαΐας 28:16), το «Καρφίον» (Ησαΐας 22:21-25), το «Πολεμικόν Τόξον» (Ζαχαρίας 10:4), ο «Σηλῶ» (Γένεσις 49:10), το «Ἄστρον» (Αριθμοί 24:17).

Το όνομα ΙΗΣΟΥΣ στην Παλαιά Διαθήκη

Το όνομα ΙΗΣΟΥΣ είναι πραγματικά κρυμμένο στην Π.Δ. και βρίσκεται περίπου εκατό φορές από τη Γένεση μέχρι τον Αββακούμ. Στο Εβραϊκό πρωτότυπο της Π.Δ., κάθε φορά που η λέξη ΣΩΤΗΡΙΑ χρησιμοποιείτε, ιδιαίτερα με το Εβραϊκό πρόσφυμα που σημαίνει «μου», «σου» ή «Του», και με πολύ λίγες εξαιρέσεις (π.χ. όποτε η λέξη χρησιμοποιείται απρόσωπα), έχει εντελώς την ίδια ρίζα όπως η λέξη ΓΕΣΟΥΑ (Ιησούς), η οποία χρησιμοποιείται στον Ματθαίο 1:21. Αυτό, κατ' ακρίβεια, είναι το τι είπε ο άγγελος στον Ιωσήφ: «Θέλει δέ (η Μαρία) γεννήσει υιόν και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού ΓΕΣΟΥΑ [ΣΩΤΗΡΙΑ], διότι αυτός θέλει σώσει τον λαόν Αυτού από των αμαρτιών αυτών».

Ας δούμε πώς επιτυγχάνεται αυτό σε μερικά εδάφια της Π.Δ. Στον Ψαλμό 9:14, ο Δαβίδ λέγει: «Εγώ θέλω αγαλλιάσθαι δια την Σωτήριαν Σου». Αυτό που πραγματικά είπε είναι: «Θα αγαλλιασθώ δια τον ΓΕΣΟΥΑ [Ιησού] Σου». Και στον Ησαΐα, 12:2 και 3 έχουμε κάτι αληθινά υπέροχο. Η λέξη ΣΩΤΗΡΙΑ αναφέρεται τρεις φορές, παρουσιάζοντας τρεις σπουδαίες πλευρές του Ιησού και της Σωτηρίας Του. Τις δίνουμε όπως διαβάζονται στα Εβραϊκά, με τον Ιησού σαν την ενσάρκωση και την προσωποποίηση της λέξης «Σωτηρία»:

«Ιδού, ο Θεός είναι ο ΓΕΣΟΥΑ μου [αναφορά στον Ιησού στην προ της ενσαρκώσεως, αιώνιας ύπαρξής Του (Ιωάννης 1: 1)]. Θέλω θαρρεί και δεν θέλω φοβείσθαι διότι Κύριος ο Θεός είναι η δύναμις μου και το άσμα και εστάθη ο ΓΕΣΟΥΑ μου [Ιησούς, ο Λόγος έγινε σάρκα (Ιωάννης 1:14)]. Και εν ευφροσύνη θέλετε αντλήσει ύδωρ εκ των πηγών του ΓΕΣΟΥΑ [ο Ιησούς εσταυρωμένος, νερά σωτηρίας που τρέχουν από τον Γολγοθά, Ιωάννης 7:37, 39, 4:10, 14]».

VI. Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Η διπλή φύση του Μεσσία

Για μια ορθή κατανόηση του προσώπου του Μεσσία, είναι απαραίτητο να καταλάβουμε ότι έχει ΔΙΠΛΗ ΦΥΣΗ, αλλά μία προσωπικότητα. Είναι αληθινός Θεός και τέλειος άνθρωπος – καλύτερα, είναι Θεάνθρωπος, Θεός και άνθρωπος συνάμα, αδιαίρετη προσωπικότητα. Η ανθρωπίνη φύση Του φαίνεται σε ονόματα και τίτλους όπως: ο Υιός του ανθρώπου, Υιός του Δαβίδ και Υιός του Αβραάμ. Η Θεότητά Του φαίνεται σε ονόματα και τίτλους, όπως: ο Υιός του Θεού, Θεός, Κύριος, Ιεχωβάς, Ελ και Ελοχίμ. Ο σκοπός αυτής της μελέτης είναι να παρουσιάσουμε αυτό το γεγονός που έχει ύψιστη σπουδαιότητα, η Βίβλος αποκαλύπτει τον Μεσσία (Χριστό) ως ΘΕΟ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΟ ΣΕ ΣΑΡΚΑ.

Η Θεϊκότητα του Χριστού όπως παρουσιάζεται στο 1ο Κεφάλαιο της Προς Εβραίους Επιστολής

Στους πρώτους έξι στίχους του πρώτου κεφαλαίου της Προς Εβραίους Επιστολής, δίνονται τα παρακάτω δέκα στοιχεία για τον Χριστό, τα οποία όλα μαζί αποδεικνύουν και εγκαθιδρύουν το γεγονός της Θεότητός Του, γιατί κανένα από αυτά τα γεγονότα δεν μπορεί να αποδοθούν σ' έναν απλό άνθρωπο.

(1) Ο Χριστός (ο Μεσσίας) αποκαλείται ΥΙΟΣ του Θεού, σε αντίθεση με τους «προφήτες» που ήταν μόνο άνθρωποι, αν και

εμπνευσμένοι άνθρωποι (Προς Εβραίους 1:1-2): «Ο Θεός, αφού ελάλησε το πάλαι προς τους πατέρας ημών διά [μέσω] των προφητών πολλάκις και πολυτρόπως, εν ταις εσχάταις ταύταις ημέραις ελάλησε προς ημάς διά του Υιού».

(2) Ο Χριστός είναι «κληρονόμος πάντων» (Προς Εβραίους 1:2). Είναι ο Υιός, επομένως είναι ο κληρονόμος.

(3) Οι κόσμοι (το σύμπαν) έγιναν δι' Αυτού (του Χριστού) (Προς Εβραίους 1:2). Αυτό, όχι μόνο αποδεικνύει την προϋπαρξή Του, αλλά Τον αποκαλύπτει ως ενεργό παράγοντα στη δημιουργία. «Πάντα δι' Αυτού [Χριστού] έγινα, και χωρίς Αυτού δεν έγινα ουδέ εν, το οποίον έγινα» (Ιωάννης 1:1-3).

(4) Ταυτίζεται με τη ΔΟΞΑ του Θεού τόσο, όσο η λαμπρότητα μιας ηλιόλουστης ημέρας ταυτίζεται με τον ήλιο: «Όστις ων απαύγασμα της ΔΟΞΗΣ» (Προς Εβραίους 1:3).

(5) Ως Υιός του Θεού, ταυτίζεται με την ίδια τη δύναμη του Θεού, όπως και το αποτύπωμα της σφραγίδας που αναπαράγει ακριβώς τη σφραγίδα: «[είναι] χαρακτήρ [αποτύπωμα] της υποστάσεως Αυτού» (στίχος 3).

(6) Αυτός (Ο Μεσσίας, Χριστός) είναι Εκείνος που στηρίζει αυτό το απέραντο, σχεδόν άπειρο Σύμπαν, το οποίο, βέβαια, είναι το έργο ενός παντοδύναμου Θεού: «Βαστάζων τα πάντα με τον λόγον της δυνάμεως Αυτού» (Προς Εβραίους 1:3). «Επειδή δι' Αυτού [του Χριστού] εκτίσθησαν τα πάντα... και Αυτός είναι προ πάντων και τα πάντα συντηρούνται δι' Αυτού» (Προς Κολοσσαείς 1:16-17).

(7) Ο Χριστός ΜΟΝΟΣ πέτυχε την εξιλέωση των ανθρώπων. Ούτε ένας αμαρτωλός, ούτε ακόμη και ένας τέλειος άνθρωπος, δεν θα μπορούσε να εξιλέψει μια φυλή δισεκατομμυρίων χαμένων αμαρτωλών. Απαιτείται μια άπειρη θυσία για να εξαγνισθεί ένας κόσμος από αμαρτωλούς. «Αφού ΔΙ' ΕΑΥΤΟΥ έκαμε καθαρισμόν των αμαρτιών ημών» (Προς Εβραίους 1:3).

(8) Τώρα κατέχει την υψηλότερη θέση στο σύμπαν, δίπλα στον Πατέρα, στο δεξί χέρι του Θεού, μοιραζόμενος με τον Θεό, Πατέρα, τον αιώνιο θρόνο. «Εκάθησεν εν δεξιά της μεγαλωσύνης εν υψηλοίς» (Προς Εβραίους 1:3). Ότι ο Χριστός, ο Αμνός του Θεού, μοιράζεται τον αιώνιο θρόνο, είναι φανερό

στην Αποκάλυψη 22:1: «Εκ του θρόνου [ενικός] του Θεού και του Αμνού».

(9) Είναι πολύ καλύτερος από τους αγγέλους: «Τοσούτον ανώτερος των αγγέλων γενόμενος» (Προς Εβραίους 1:4).

(10) Πάλι αποδεικνύεται η σχέση Πατέρα-Υιού, μεταξύ του Πατέρα και του Μεσσία. Ακόμα και οι άγγελοι διατάζονται να Τον προσκυνήσουν (τον Μεσσία). Βλέπε Προς Εβραίους 1:6: «Ας προσκυνήσωσιν εις Αυτόν πάντες οι άγγελοι του Θεού». Θυμήσου, μόνο ο ΘΕΟΣ πρέπει να προσκυνείται (Ματθαίος 4: 10). «Υίός μου είσαι Συ... και πάλιν Εγώ θέλω είσθαι εις Αυτόν Πατήρ, και Αυτός θέλει είσθαι εις Εμέ Υίός [η μαρτυρία του Πατέρα στον Υιό]» (Προς Εβραίους 1:5).

Στο υπόλοιπο πρώτο κεφάλαιο της Προς Εβραίους (μαζί με τα κείμενα της Π.Δ. από τα οποία γίνεται μνεία στο πρώτο Προς Εβραίους κεφάλαιο), ανακαλύπτουμε αυτό το εντυπωσιακό γεγονός, ο Μεσσίας καλείται με τα τρία κυριαρχικά ονόματα και τους τίτλους του Θεού, που χρησιμοποιούνται στην Π.Δ. και με τα δύο πρώτιστα ονόματα και τους τίτλους του Θεού, που χρησιμοποιούνται στην Κ.Δ.

Στην Προς Εβραίους 1:8, ο Θεός, Πατέρας, μιλώντας στον Θεό, Υιό (τον Μεσσία), Τον αποκαλεί ΘΕΟ. Ο όγδοος στίχος είναι από τον Ψαλμό 45:6, όπου το πρωταρχικό όνομα του Θεού, «**Ελοχίμ**», χρησιμοποιείται για τον Μεσσία: «Ο θρόνος σου, Θεέ [**Εβραϊκά, «Ελοχίμ»**], είναι εις τον αιώνα του αιώνος».

Στην Προς Εβραίους Επιστολή 1:10, ο Θεός, Πατέρας, μιλώντας ακόμη στον και για τον Υιό (Μεσσία), Τον αποκαλεί ΚΥΡΙΟ. Αυτό είναι ένα εδάφιο από τον Ψαλμό 102:25-27. Αυτοί οι στίχοι αναφέρονται στον ΙΕΧΩΒΑ (βλέπε τον Ψαλμό 102:16, 19, 21-22). Ας παραθέσουμε τώρα αυτό το τεμάχιο από την Κ.Δ.: «Και Συ κατ' αρχάς, Κύριε, την γην εθεμελίωσας, και έργα των χειρών σου είναι οι ουρανοί: αυτοί θέλουσιν απολεσθή, Συ δέ διαμένεις· και πάντες ως ιμάτιον θέλουσι παλαιωθή, και ως περιένδυμα θέλεις τυλίξει αυτούς, και θέλουσιν αλλαχθή· Συ όμως είσαι ο Αυτός [ο ίδιος και απαράλλαχτος] και τα έτη σου δεν θέλουσιν εκλείψει» (Προς Εβραίους 1:10-12).

Σημείωσε ότι σ' αυτούς τους στίχους (Προς Εβραίους 1:10-12):

- (1) Ο Πατέρας (όπως στην Προς Εβραίους 1:8) μιλά ακόμη στον Υιό (Μεσσία).
- (2) Ο Πατέρας λέγει ότι ο Υιός είναι ο Δημιουργός του Σύμπαντος: «Και έργα των χειρών Σου είναι οι ουρανοί» (Προς Εβραίους 1:10).
- (3) Ο Πατέρας λέγει για τον Υιό ότι είναι ΑΙΩΝΙΟΣ – ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ. Το Σύμπαν θα παλιώσει σαν ρούχο χρησιμοποιημένο, αλλά για τον ΥΙΟ λέγει: «Τα έτη Σου δεν θέλουσιν εκλείψει» (Προς Εβραίους 1:12).

Ο συγγραφέας της Προς Εβραίους προσθέτει δύο ακόμη εμπνευσμένες παρατηρήσεις που αφορούν στον Μεσσία:

- (1) «Προς τίνα δέ των αγγέλων είπε ποτέ [ο Θεός – Πατέρας]: Κάθου εκ δεξιών Μου, εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου;» (Προς Εβραίους 1:13) – δείχνοντας πάλι την υψηλή θέση του Μεσσία στο δεξί χέρι του Πατέρα.
- (2) «... εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου;» (Προς Εβραίους 1:13), βεβαιώνοντας όλους για την ΑΙΩΝΙΑ ΝΙΚΗ του Μεσσία.

Αφού ο Θεός, Πατέρας, έχει μαρτυρήσει σ' αυτό το κεφάλαιο, τόσο emphaticά τη θεϊκότητα του Χριστού, και μας έχει δώσει 15 δηλώσεις που δείχνουν πλήρως την ΘΕΪΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ, είναι ανοησία για οποιονδήποτε να αρνηθεί αυτήν την βασική αλήθεια. Στην πραγματικότητα, η αιώνια σωτηρία μας εξαρτάται από το αν θα δεχθούμε αυτή την αλήθεια για την Θεϊκότητα του Χριστού: «Διότι εάν δεν πιστεύσητε ότι Εγώ είμαι [ο Κύριος και στα Εβραϊκά Ιαχωβάς], θέλετε αποθάνει εν ταις αμαρτίαις υμών»³² (Ιωάννης 8:24).

Δηλώσεις της Π.Δ. για την Θεότητα του Μεσσία

Στρεφόμενοι προς τις προφητείες της Π.Δ. και συγκρίνοντάς τες με τις επαληθεύσεις τους στην Κ.Δ., ανακαλύπτουμε:

32. Ο Χριστός χρησιμοποιεί εδώ τις λέξεις «εγώ ειμί», οι οποίες δίνουν τη σημασία του ονόματος Ιεχωβά (Εξοδος 3:14), ταυτίζοντας έτσι τον Εαυτόν Του με τον ΙΕΧΩΒΑ της Π.Δ.

(1) Ο Ιεχωβάς καλεί τον Μεσσία «Συνεταίρό» Του (ισότημό Του)

«Ρομφαία [σπαθί], εξύπνησον κατά του Ποιμένος Μου και κατά του Ανδρός του Συνεταίρου Μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων» (Ζαχαρίας 13:7).

Στην Κ.Δ., ο Χριστός είπε το ίδιο πράγμα: «Εγώ και ο Πατήρ εν είμεθα» (Ιωάννης 10:30).

Ο Παύλος, εμπνευσμένος από το Άγιο Πνεύμα, καταθέτει στην προς Φιλιππησίους 2:5-6 πως ο Χριστός είναι «ίσος με τον Θεόν». «[Ο Ιησούς Χριστός] όστις εν μορφή Θεού υπάρχων, δεν ενόμισεν αρπαγήν [έγκλημα εναντίον του νόμου του Θεού] το να ήναι ίσος με τον Θεόν».

(2) Στον Ησαΐα 9:6, έχουμε μία πρόβλεψη για την ανθρωπότητα, τη Θεότητα και τη Βασιλεία του Μεσσία

Ονόματα Θεότητας, που μόνο οι εκ προθέσεως άπιστοι δεν βλέπουν, δίνονται στον ερχόμενο Μεσσία:

«Διότι παιδίον γεγενήθη εις ημάς [η ανθρωπότητα του Μεσσία], Υιός εδόθη εις ημάς [η αιώνια Υιοϊκότητά Του μέσα στην Αγία Τριάδα]... και το όνομα Αυτού θέλει καλεσθή Θαυμαστός, Σύμβουλος, ΘΕΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ, ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ» [και τα δύο ονόματα της Θεότητάς Του] «Άρχων ειρήνης».

Λάβε υπ' όψιν, ότι τα ονόματα, όπως χρησιμοποιούνται στα Εβραϊκά, εκφράζουν αυτό που το πρόσωπο ΕΙΝΑΙ, με άλλα λόγια, όταν σε ονομάζουν ό, τιδήποτε, σημαίνει ότι είσαι αυτό το πράγμα. Έτσι, όταν ο Μεσσίας αποκαλείται με το όνομα «ΘΕΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ», σημαίνει ότι Είναι ο Ισχυρός Θεός.

(3) Ο Μεσσίας αποκαλείται ΘΕΟΣ (ΕΛ, ΕΛΟΧΙΜ) στην Π.Δ.

Τα επόμενα εδάφια δείχνουν ότι ο Μεσσίας αποκαλείται ΘΕΟΣ: «Είπε προς τας πόλεις του Ιούδα: Ιδού, ο Θεός υμών. Ιδού, Κύριος ο Θεός θέλει έλθει μετά δυνάμεως και ο βραχίων Αυτού θέλει εξουσιάζει δι' Αυτόν» (Ησαΐας 40:9-10). Ήδη αναφερθήκαμε στον Ψαλμό 45:6, όπου ο Μεσσίας αποκαλείται ΘΕΟΣ: «Ο θρόνος Σου, ΘΕΕ, είναι εις τον αιώνα του αιώνος».

Στον Ψαλμό 47:7-8, διαβάζουμε για τη Δευτέρα Παρουσία του Μεσσία: «Διότι Βασιλεύς πάσης της γης είναι ο ΘΕΟΣ... Ο ΘΕΟΣ [ΕΛΟΧΙΜ] βασιλεύει επί τα έθνη». Είναι απόλυτα καταληπτό ότι θα είναι ο Μεσσίας (Χριστός) που θα βασιλεύσει στα έθνη (Αποκάλυψις 11:15, 19:16, Προς Κορινθίους Α' 15:24-25).

(4) Ο Μεσσίας ονομάζεται, επίσης, ΚΥΡΙΟΣ, στην Π.Δ.

Στον Ζαχαρία 2:10, διαβάζουμε ότι ο Κύριος έχει πει: «Ιδού, Εγώ έρχομαι και ΘΕΛΩ ΚΑΤΟΙΚΗΣΕΙ ΕΝ ΜΕΣΩ ΣΟΥ». «Διότι ο ΚΥΡΙΟΣ είναι ύψιστος... Βασιλεύς μέγας επί πάσαν την γην» (Ψαλμός 47:2). (Η ουσία του συναφή στίχου είναι πως αυτός είναι ένας Μεσσιανικός ψαλμός, που αδημονεί για τον δεύτερο ερχομό του Χριστού).

Στον Ιερεμία 23:5-6, διαβάζουμε ότι ο Μεσσίας θα ονομασθεί «Ο ΚΥΡΙΟΣ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΗΜΩΝ».

Στον Ψαλμό 102:16, μαθαίνουμε ότι «θέλει φανή εν τη δόξα Αυτού». Στον Ζαχαρία 14:9, διαβάζουμε ότι «ο ΚΥΡΙΟΣ θέλει είσθαι Βασιλεύς εφ' όλην την γην». Και για να αποδειχθεί ότι Ο ΕΝΣΑΡΚΩΜΕΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ είναι Βασιλέας, βλέπουμε στους στίχους 3 και 4 του ιδίου Κεφαλαίου, ότι «ο Κύριος θέλει εξέλθει... Και οι πόδες Αυτού θέλουνσι σταθή κατά την ημέραν εκείνην επί του Όρους των Ελαιών». Στον Ζαχαρία 12:10, δεν μπορεί να γίνει λάθος σχετικά με τη σημασία του στίχου: «Και θέλουνσι επιβλέψει προς Εμέ, ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΕΞΕΚΕΝΤΗΣΑΝ» – μια αναφορά, βέβαια, στον Σταυρωμένο Μεσσία.

Σε μια κρυστάλλινα καθαρή προφητεία στον Ησαΐα 40:3, ο Μεσσίας αποκαλείται και τα δύο, Κύριος και Θεός: «Φωνή βοώντος εν τη ερήμω, ετοιμάσατε την οδόν του ΚΥΡΙΟΥ. Ευθείας κάμετε εν τη ερήμω τας τριβούς [το δρόμο] του Θεού ημών».

Στην Κ.Δ., αυτό το εδάφιο αναφέρεται κατά λέξιν, δείχνοντας την εκπλήρωσή του στον Χριστό και στον πρόδρομόν Του, τον Ιωάννη τον Βαπτιστή (Ματθαίος 3:1-3).

Και στους δύο, τον Σοφονία 3:14-15 και τον Ησαΐα 12:6, μαθαίνουμε ότι ο Ιεχωβάς ο ίδιος, ο «Άγιος[Θεός]» του Ισραήλ,

είναι Αυτός ο οποίος θα βρεθεί ανάμεσά τους: «Βασιλεύς του Ισραήλ είναι ο Κύριος εν μέσω σου» (Σοφονίας 3:14-15).

Ότι ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ είναι ένας τίτλος του Μεσσία, το βλέπουμε καθαρά, συγκρίνοντας τον Ησαΐα 6:1-3, 9-10 με τον Ιωάννη 12:40-41 και τον Ησαΐα 8:13-14 με την Πέτρου Α΄ 2:5-8.

(5) Ο Ιησούς στην Κ.Δ. διεκδίκησε τον τίτλο του μεγάλου «ΕΙΜΑΙ» της Π.Δ.

Ο Κύριος λέγει για τον εαυτό Του στον Ησαΐα 43:10: «Σεις είσθε μάρτυρές Μου... και ο Δούλος Μου, τον οποίον εξέλεξα, δια να μάθητε και να πιστεύσητε εις Εμέ και να εννοήσητε ότι ΕΓΩ ΑΥΤΟΣ ΕΙΜΑΙ».

Έχει, επομένως, μεγάλη σημασία ότι ο Χριστός στην Κ.Δ. εκφράζει την ίδια διεκδίκηση στον Ιωάννη 8:24, 13:19, 4:26 και στον Μάρκο 13:6. «Δια να πιστεύσητε... ΟΤΙ ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ» (Ιωάννης 13:19). Ο Ιησούς συχνά χρησιμοποιούσε την έκφραση «ΕΙΜΑΙ» σε σχέση με κάποια ειδική αποκάλυψη για το Πρόσωπο ή το έργο Του:

«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ο Ποιμήν ο καλός» (Ιωάννης 10:14).

«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ η Θύρα» (Ιωάννης 10:9).

«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ το Φως του κόσμου» (Ιωάννης 8:12).

«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ η Οδός και η Αλήθεια και η Ζωή» (Ιωάννης 14:6).

(6) Οι τίτλοι του Θεού, στα Εβραϊκά Χα-αντόν και Αντονί, δίνονται στον Μεσσία στην Π.Δ.

«Ιδού, Εγώ αποστέλλω τον άγγελόν Μου και θέλει κατασκευάσει την οδόν έμπροσθέν Μου· και ο Κύριος [Χα-αντόν] τον οποίον σεις ζητείτε, εξαίφνης θέλει έλθει εις τον ναόν Αυτού» (Μαλαχίας 3:1).

Ο «άγγελος», που προετοίμασε την οδό για τον ερχομό του Κυρίου (Χα-αντόν), ήταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής· και ο Κύριος για τον οποίον προπαρασκεύασε την οδό ήταν ο Μεσσίας – ο Ιησούς ο Ναζωραίος.

«Είπεν ο Κύριος προς τον Κύριον μου [Αντονί]: Κάθου εκ

δεξιών Μου, εωσού θέσω τους εχθρούς Σου υποπόδιον των ποδών Σου» (Ψαλμός 110:1). Την ημέρα της Πεντηκοστής, ο Πέτρος ανέφερε αυτό στο κήρυγμά του, για να αποδείξει και τα δύο, την Μεσσιανικότητα και την Θεϊκότητα του Χριστού του Ναζωραίου. Βλέπε Πράξεις 2:34-36, Ματθαίο 22:41-45, όπου ο Ιησούς ο Ίδιος αποδεικνύει στους Φαρισαίους πως ο Μεσσίας δεν είναι μόνο ο Υιός του Δαβίδ. Είναι, επίσης, ο Κύριός του.

(7) Η Π.Δ. διδάσκει, επίσης, την ΠΡΟΫΠΑΡΞΗ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ

Στις Παροιμίες 8:22-24, διαβάζουμε για την προϋπαρξη του Μεσσία: «Ο Κύριος Με είχε εν τη αρχή των οδών Αυτού, προ των έργων Αυτού, απ' αιώνος Προ του αιώνος Με έχρισεν, απ' αρχής, πριν υπάρξη η γη». Ότι αυτή η περιγραφή της «Σοφίας» προσωποποιημένης είναι πραγματικά μια περιγραφή του Αιώνιου Μεσσία, είναι πέραν αμφιβολίας.

Η Κ.Δ. επίσης διδάσκει την προϋπαρξη του Χριστού, του Αιώνιου Λόγου: «Εν αρχή ΗΤΟ ο Λόγος, και ο Λόγος... ΗΤΟ εν αρχή παρά τω Θεώ» (Ιωάννης 1:1-2).

(8) Η Π.Δ. παρουσιάζει τον Μεσσία ως «ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ» – μια φράση που δηλώνει Θεότητα

«Και Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ θέλει φανερωθή και πάσα σαρκιμού θέλει ιδεί» (Ησαΐας 40:5 και Ησαΐας 40:3-4, που αποδεικνύουν ότι ο στίχος 5 είναι Μεσσιανικός).

Στην Κ.Δ. διαβάζουμε για την ενσάρκωση του Μεσσία: «Και ο Λόγος έγινε σαρξ και κατώκησε μεταξύ ημών, και είδομεν την δόξαν Αυτού, ΔΟΞΑΝ ΩΣ ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, πλήρης χάριτος και αληθείας» (Ιωάννης 1:14).

Η Θεότητα του Χριστού διδαγμένη στην Κ.Δ.

Έχουμε ήδη δείξει από την Προς Εβραίους Επιστολή, Κεφάλαιο 1, ότι η Κ.Δ. διδάσκει πλήρως την Θεότητα του Χριστού (του Μεσσία). Η διδασκαλία της Θεότητας του Χριστού διαπερνά ολόκληρη την Κ.Δ. και μπορεί να τη δει κανείς σε πάμπολλες άμεσες αναφορές και σε εκατοντάδες

έμμεσες. Μερικές από τις έμμεσες αναφορές στη θεότητα του Χριστού αντλούνται από:

- (1) Τη δύναμή Του να συγχωρεί αμαρτίες (Μάρκος 2:10).
- (2) Το δικαίωμά Του να λατρευθεί (Ματθαίος 2:11, 8:2, 14:33, Ιωάννης 1:1-18).
- (3) Την υπερφυσική Του δύναμη (βλέπε όλα Του τα θαύματα, όπως έχουν γραφθεί στα Ευαγγέλια, π.χ. στο Κατά Ματθαίον 10:1, 9:25, στο Κατά Μάρκον 2:10-12, 3:5, 10-11 και Κατά Ιωάννην 11:41-44).
- (4) Την αναμάρτητη, θεϊκή ζωή Του (Προς Εβραίους 7:26, Πέτρου Α' 2:22, Ιωάννης Α' 3:5, Λουκάς 18:19 όπου ο Ιησούς δίδαξε άμεσα, ότι κανείς δεν θά 'πρεπε να Τον αποκαλέσει καλόν, εκτός και αν παραδεχθούν ότι είναι Θεός, γιατί «ουδείς αγαθός ει μη εις ο Θεός».
- (5) Τον εξιλεωτικό Του θάνατο, ο οποίος αποδεικνύει τη θεότητά Του, γιατί κανένας, εκτός απ' τον Θεό, δεν θα μπορούσε να εξιλεώσει την ανθρώπινη φυλή (Προς Εβραίους 2:9).
- (6) Την ανάστασή Του τη σωματική, η οποία αποδεικνύει τη θεότητά Του (Προς Ρωμαίους 1:4).
- (7) Τις πολλές υποσχέσεις που έδωσε, που απαιτούν θεότητα, για να εκπληρωθούν, όπως στον Ματθαίο 11:28-29, στον Ματθαίο 28:19-20 και στον Ιωάννη 14:2-3.
- (8) Το γεγονός ότι οι άνθρωποι πρέπει να Τον εμπιστευθούν, όπως τον Πατέρα (Ιωάννης 14:1-3).
- (9) Το γεγονός ότι Αυτός είναι ο Δημιουργός και Συντηρητής της Οικουμένης (Ιωάννης 1:1-3, Κολοσσαείς 1:16-17).
- (10) Το γεγονός ότι έχει όλα τα Χαρακτηριστικά της Θεότητας: πανταχού παρουσία, παντογνωσία, παντοδυναμία κλπ (Ματθαίος 28:18, 20, Ιωάννης 3:13, 14:23, 16:30).

Μερικές άμεσες αναφορές στη Θεότητα του Χριστού

Ιωάννης 1:1-3: «Θεός ήτο ο Λόγος».

Πρόσεξε την καταπληκτική μαρτυρία για την θεότητα

του Χριστού στον Λουκά 1:68 και 1:76. Βλέπε επίσης, την Προς Ρωμαίους 9:5, Ιωάννη 20:28, Κολοσσαείς 1:14, 17, Προς Κορινθίους Α΄ 2:8, Προς Τιμόθεον Α΄ 6:14-16, Προς Τίτον 2:13 και Προς Εβραίους 1.

Η ΤΡΙΑΔΑ

Το ότι ο Μεσσίας θα ήταν και Θεός και σταλμένος από τον Θεό, είναι ένα μυστήριο που λύνεται με τη διδασκαλία της Τριάδας, ο ΘΕΟΣ είναι ΕΝΑΣ Θεός, που υπάρχει σε ΤΡΙΑ Πρόσωπα: Πατέρα, Υιόν (Μεσσία) και Άγιο Πνεύμα.

«Ο Πατήρ απέστειλε τον Υιόν [να είναι] Σωτήρα[ς] του κόσμου» (Ιωάννης Α΄ 4:14).

Να ορισμένες αναφορές που αφορούν την Τριάδα:

(1) Στην Γένεση 1:1, η λέξη «Θεός» (Ελοχίμ) είναι στον πληθυντικό και ακολουθείται από ένα ρήμα (δημιούργησε) το οποίο είναι στον ενικό – υπαινισσόμενο κατ’ αυτόν τον τρόπο μία πλειονότητα Προσώπων στη Θεότητα, η οποία είναι ΜΙΑ.

(2) Στο Δευτερονόμιο 6:4, η λέξη για «έναν» (Θεό) είναι «εχάντ», που είναι η Εβραϊκή λέξη για μία σύνθετη ενότητα, όχι μια απόλυτη ενότητα. Η λέξη αυτή (εχάντ) χρησιμοποιείται στη Γένεση 2:24: Ο Αδάμ και η Εύα (ένas άντρας και η γυναίκα του) θα είναι μία (εχάντ) σάρκα, δύο πρόσωπα ως «ένα» (Γένεσις 11:6, Κριταί 20:1).

(3) Υπάρχουν πολλές άμεσες αναφορές στην Τριάδα στην Π.Δ., όπως στον Ησαΐα 48:16, 17, 11:12, 42:1, 61:1, 63:7-10, στον Ζαχαρία 2:10-11, στους Αριθμούς 6:24-27 (πρόσεξε τον ενικό «το όνομά μου» στον στίχο 27, που ακολουθεί την τρίπτυχη χρήση του ονόματος ΚΥΡΙΟΣ, στους στίχους 24-26).

(4) Πολλά εδάφια γνωστοποιούν την Τριάδα, όπως στη Γένεση 1:26, όπου ο Θεός λέγει «ας ΚΑΜΩΜΕΝ άνθρωπον κατ’ εικόναν ΗΜΩΝ, καθ’ ομοίωσιν ΗΜΩΝ» (εννοώντας περισσότερο από ένα Πρόσωπο στη Θεότητα). Βλέπε Γένεση 11:7, «έλθετε, ας ΚΑΤΑΒΩΜΕΝ και ας ΣΥΓΧΥΣΩΜΕΝ εκεί την γλώσσαν αυτών, δια να μη εννοή ο εις του άλλου την γλώσσαν» (Γένεσις 3:22, Ησαΐας 6:8).

(5) Η Τριάδα διδάσκεται καθαρά στην Κ.Δ. (Ματθαίος 3: 16-17, 28:19-20, Ιωάννης 14:16, Προς Κορινθίους Β' 13:14, Προς Εφεσίους 4:4-6, Προς Εβραίους 9:14, Αποκάλυψις 1:4-5).

VII. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ – ΣΥΜΒΟΛΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ – ΚΑΙ ΕΜΜΕΣΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΕΚΠΛΗΡΩΜΕΝΕΣ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Η Βίβλος είναι μοναδική στις ΣΥΜΒΟΛΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ «ΤΥΠΟΥΣ» αναφερόμενες στον ερχόμενο Μεσσία, όπως και στις ξεκάθαρες και οριστικές προφητείες της.³³

Ένας «τύπος» μπορεί να ορισθεί σαν μια θεϊκά δημιουργημένη εικονογράφηση πνευματικής αλήθειας. Ένα πρόσωπο, μέρος, πράγμα, συμβάν, ή μια σειρά συμβάντων, με τη θεϊκή πρόβλεψη και τον θεϊκό σχεδιασμό, γίνονται ένα αντικείμενο και μάθημα, μία ΕΙΚΟΝΑ – με αντιστοιχία λεπτομερειών – του αντι-τύπου (εκπλήρωσης) της. Ο Θεός και Χριστός, ο Σατανάς και ο Αντίχριστος, οι πιστοί και οι άπιστοι, η υποταγμένη Χριστιανική ζωή και ο κόσμος, είναι τα θέματα των Βιβλικών εικόνων. Ακόμη και εκεί που δεν βρίσκεται άμεση προφητεία, έμμεσες προβλέψεις (μέσω τύπων) αναφερόμενες στον Χριστό, μπορούν ξεκάθαρα να ιχνηλατηθούν σε ολόκληρη τη Βίβλο. Πόσο αληθές! Τύποι του Χριστού – προφητικές εικόνες που δίνουν

33. Η Βίβλος είναι μοναδική, ασύγκριτη – με δίχως σοβαρό ανταγωνιστή – από κάθε πλευρά:

(1) Αυτή μόνο, απ' όλα τα βιβλία στον κόσμο, έχει γνήσια προφητεία.

(2) Η Βίβλος μόνο περιέχει ένα περίπλοκο σύστημα «τύπων» στην Π.Δ., εκπληρωμένων στην Κ.Δ., όπως δείχνεται σ' αυτό το κεφάλαιο.

(3) Η Βίβλος μόνο περιέχει την καταγραφή γνήσιων, πιστωτικών θαυμάτων, πλήρως πιστοποιημένων από αρκετούς μάρτυρες.

(4) Απ' όλα τα βιβλία του κόσμου, μόνο η Βίβλος παρουσιάζει τον τέλειο Θεάνθρωπο (τον Μεσσία).

(5) Η Βίβλος μόνο, απ' όλα τα εθνικά, ιστορικά βιβλία, παρουσιάζει τους χαρακτήρες της χωρίς προκατάληψη και τους δείχνει όπως είναι, με τις αδυναμίες και τις αποτυχίες τους, αλλά και με τα δυνατά τους σημεία.

(6) Η Βίβλος μόνο, απ' όλα τα αρχαία βιβλία, συμφωνεί με όλα τα γεγονότα της φύσης και των αληθινών επιστημονικών ανακαλύψεων, στα οποία αναφέρεται, αν και γράφθηκε αιώνες πριν από τη σύγχρονη, επιστημονική εποχή.

(7) Αν και γράφτηκε από 40 σχεδόν ανθρώπινους συγγραφείς, η Βίβλος έχει μία φαινομενική ΕΝΟΤΗΤΑ, που δείχνει την επιστασία του Θεού της Συγγραφής.

έμμεσες προβλέψεις – αφθονούν στην Π.Δ. Θα μπορούσαμε να γράψουμε ένα βιβλίο μερικών εκατοντάδων σελίδων και μόλις να αγγίζουμε τις άκρες του απέραντου πεδίου των Βιβλικών τύπων. Στον περιορισμένο χώρο μας, το μόνο που μπορούμε να αναφέρουμε είναι μερικά από τα θαυμαστά αυτού του τομέα της Βιβλικής έρευνας και μελέτης.

Ο Σταυρός του Χριστού έχει ίσως περισσότερες προσκιάσεις, περισσότερους συμβολισμούς που παρουσιάζουν προκαταρτικά και προεικονίζουν τη θυσία του Υιού του Θεού, από οποιοδήποτε άλλο αντιπροσωπευτικό αντικείμενο σε ολόκληρη τη Βίβλο. Κάθε σφαγμένος αμνός του Εβραϊκού Πάσχα (με τις συνεπακόλουθες τελετές του ραντίσματος του αίματος του αμνού πάνω στους παραστάτες κάθε πόρτας και το φάγωμα του ψητού αμνού – βλέπε Έξοδο 12:1-13),³⁴ κάθε προσφορά φερμένη στον βωμό και θυσιασμένη από έναν Λευίτη ιερέα (βλέπε Λευιτικών 1-6) και κάθε άλλη προσφορά αίματος που παρουσιάζεται απ' τη στιγμή της φωτιάς του Άβελ στον βωμό, μέχρι το τελευταίο Πάσχα της εβδομάδος των παθών, δείχνουν σαν με πύρινο δάχτυλο προς τον Σταυρό του Γολγοθά! Και εκεί βλέπουμε τη σύγκλιση χιλιάδων προφητικών γραμμών (έμμεσων προβλέψεων), σαν σε ένα φλεγόμενο, εστιακό σημείο εκθαμβωτικής δόξας.

Όπου και αν στραφείς, θα βρεις απεικονίσεις του ΧΡΙΣΤΟΥ στην Π.Δ.

Στη Γένεση (ιδιαίτερος πλούσια σε προφητικές προβλέψεις για τον Χριστό), βρίσκεις τον ΑΔΑΜ ως Κεφαλή της δημιουργίας του Θεού – έναν τύπο Χριστού ως Κεφαλή της νέας δημιουργίας (Προς Κορινθίους Α' 15:45-49). Η ΚΙΒΩΤΟΣ ήταν το μόνο μέσο σωτηρίας του λαού από την κρίση του Κατακλυσμού (Γένεσις κεφάλαια 6-9). Ο Χριστός είναι «η Κιβωτός της Σωτηρίας» ο οποίος σώζει από τον επερχόμενο κατακλυσμό της θείας κρίσεως εναντίον της αμαρτίας όλους, όσους δια της πίστεως έρχονται σ' Αυτόν. Η θυσία του ΙΣΑΑΚ είναι ένα ιδιαίτερα πλούσιο πρότυπο (Γένεσις

34. Όταν θα ψηνόταν ο αμνός του Εβραϊκού Πάσχα, μία σουβλα περνιόταν, κατά μήκος του σώματός του και μια άλλη εγκαρσίως από ώμο σε ώμο. Έτσι, κάθε πασχαλινός αμνός, ήταν καθλωμένος σ' έναν σταυρό. Κατά τον ίδιο τρόπο, όταν ο Μωϋσής ανύψωσε το ορειχάλκινο φίδι (Αριθμοί 21), δεν ήταν πάνω σ' ένα κοντάρι, αλλά σε μια ράβδο λαβάρου, δηλ. σε σταυρό.

κεφάλαιο 22) της θυσίας του Ιησού από τον Πατέρα Του. Η ζωή του ΙΩΣΗΦ, ο οποίος ήταν αγαπημένος από τον πατέρα του, αλλά είχε μισηθεί και απορριφθεί από τους αδελφούς του (Γένεσις κεφάλαιο 37), είναι μια καταπληκτική εικόνα, με περισσότερα από 100 στοιχεία, που αντιστοιχούν στον Ιησού Χριστό, ο οποίος, κατά τον ίδιο τρόπο, ήταν ο αγαπημένος του Πατέρα Του, αλλά μισηθήκε και απορρίφθηκε από τα αδέρφια Του. Ο Ιωσήφ στάλθηκε στους μη Ιουδαίους, απ' τους οποίους πήρε τη γυναίκα του και όπου έγινε το μέσο διατροφής των πληθών και το μέσον της σωτηρίας τους απ' την καταστροφή (Γένεσις κεφάλαια 39-47). Έτσι και ο Χριστός, απορριμμένος από τα αδέρφια Του (τους Ιουδαίους), έχει κηρυχθεί στους μη Ιουδαίους και άπειρα πλήθη έχουν διασωθεί και τραφεί με τον Άρτο της Ζωής από Εκείνον. Ο Ιωσήφ, τελικά, αποκαλύπτεται στα αδέρφια του και γίνεται το μέσον για να διασώσει και αυτούς επίσης. Έτσι και ο Χριστός, στις έσχατες ημέρες, θα αποκαλύψει τον εαυτό Του στο Ισραήλ και θα σώσει πολλούς απ' αυτούς (Ζαχαρίας 12:10, Προς Ρωμαίους 11:25-26).

Στην Έξοδο, δεν βλέπουμε μόνο τον ΑΜΝΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ (ήδη έχει αναφερθεί, Έξοδος 12), αλλά και τη ζωή, τη διδασκαλία και τα έργα του ΜΩΥΣΗ μετά το θεϊκό του κάλεσμα, σαν ένα εξαιρετο πρότυπο του Χριστού. Ο Μωϋσής, απορριμμένος στην αρχή από τ' αδέρφια του, καταφεύγει σε μία μη Ιουδαϊκή χώρα, όπου παντρεύεται μία γυναίκα μη Ιουδαία. Αργότερα, όταν επέστρεψε στην Αίγυπτο για να απελευθερώσει τους «υιούς του Ισραήλ», γίνεται δεκτός ως αρχηγός τους και τους οδηγεί έξω από τον οίκο της δουλείας (την Αίγυπτο) με μεγάλη νίκη. Αυτός ο τύπος Χριστού είναι συναρπαστικός, γιατί μιλάει για την απόρριψη του Χριστού στον πρώτο ερχομό Του στο Ισραήλ και της ενδεχομένης αποδοχής και αρχηγίας Του στο Ισραήλ (βλέπε Πράξεις 7:22-37, ιδιαίτερα τον στίχο 35).

Η ζωή του Δαβίδ, στον Σαμουήλ Α' και Β' είναι μια παρόμοια εικόνα του Μεσσία. Ο Δαβίδ ήταν βοσκός, όταν ήταν νέος· στην αρχή απορρίφθηκε από τον Σαούλ, που κοίταζε να τον σκοτώσει, αργότερα, ο Δαβίδ έγινε δεκτός από το έθνος, χρίστηκε και στεφανώθηκε ως βασιλέας τους. Και έτσι, γίνεται

ένα ΠΡΟΤΥΠΟ του Μεγαλύτερου Δαβίδ, ο οποίος στην αρχή ήταν ο «ΠΟΙΜΕΝΑΣ Ο ΚΑΛΟΣ», που έδωσε τη ζωή Του για τα πρόβατά Του, αργότερα θα βασιλέψει ως ΒΑΣΙΛΕΑΣ.

Ο ΑΑΡΩΝ και ο ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ απεικονίζουν τον Χριστό ως ΑΡΧΙΕΡΕΑ. Ο ΜΩΨΗΣ και ο ΣΑΜΟΥΗΛ (και οι υπόλοιποι προφύτες) είναι φιγούρες, σκιές ή τύποι του Χριστού, ως ο μέγας Προφήτης.

Ο Χριστός εξήγησε το ΟΡΕΙΧΑΛΚΙΝΟ ΦΙΔΙ, που ανυψώθηκε ενώπιον του λαού, σαν ένα μέσον απελευθέρωσης από την κρίση του θανάτου που έπεσε επάνω τους, εξ αιτίας της αμαρτίας τους (βλέπε Αριθμούς 21:5-9), σαν ένα ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΜΕΣΣΟΥ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΟΥ (Ιωάννης 3:14-18).

Ο ΙΩΝΑΣ, που τον κατάπιε η φάλαινα, περνώντας μέσα από την εμπειρία «του θανάτου και της ανάστασης» και που κήρυττε μετά στους μη Ιουδαίους, είναι μία προεικόνιση Εκείνου, ο οποίος βρέθηκε «για τρεις μέρες και νύχτες» στην καρδιά της γης και ο οποίος ξαναφάνηκε – όπως ο Ιωνάς – με την ανάσταση (βλέπε Ματθαίο 12:40, όπου ο Χριστός ο ίδιος, κάνει την εμπειρία του Ιωνά έναν δικό Του τύπο, στον θάνατο και στην ανάσταση).

Η ΣΚΗΝΗ όπου οι Εβραίοι ιερείς πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στο Θεό (Εξοδος 25-31 και 35-40) είναι μία από τις πιο εκτεταμένες και σημαντικές συμβολικές εικόνες. Το Λευιτικό ιερατείο της, οι προσφορές της, τα έπιλά της, η οργάνωσή της, είναι όλα σύμβολα του ΧΡΙΣΤΟΥ και του πλησιάσματος του πιστού στο Θεό, μέσω του Χριστού:

- (1) Ο ορειχάλκινος βωμός συμβολίζει την εξιλέωση δια του αίματος.
- (2) Η λεκάνη του νιψίματος συμβολίζει τον καθαγιασμό μέσω του «λουτρο[ύ] [του πλυσίματος] του ύδατος δια του Λόγου» (Προς Εφεσίους 5:26).
- (3) Το τραπέζι με τους άρτους είναι ένα σύμβολο του Χριστού, της τροφής και της δύναμης του λαού Του.
- (4) Το χρυσό κηροπήγιο, με τις επτά διακλαδώσεις του, είναι ένα σύμβολο του Χριστού, ως Φως του κόσμου.

- (5) Ο βωμός του θυμιάματος αντιπροσωπεύει την προσευχή και τις ικεσίες που ανέρχονται στον θρόνο του Θεού (Αποκάλυψις 8:3).
- (6) Το «ιλαστήριον [η θέση του ελέους]», μέσα στα « Άγια των Αγίων [το πιο ιερό μέρος]» παριστάνει τον Χριστό ως το μόνο μέσον δικαίωσης και προσεγγίσεως στην παρουσία του Θεού. (Βλέπε Λουκά 18:13, όπου η προσευχή του τελώνου, «Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» μπορεί να παραφρασθεί ως «Συνάντησέ με, Θεέ μου, στη θέση του ελέους»).
- (7) Η κιβωτός, μέσα στα Άγια των Αγίων, μιλάει για τον Χριστό σαν Αντιπρόσωπο και Μεσίτη μας στα δεξιά του Θεού. Η κιβωτός ήταν φτιαγμένη από ξύλο, καλυμμένο με καθαρό χρυσό (Εξοδος 25:10-11). Αυτό μας μιλάει για την ανθρώπινη (ξύλο) και την θεϊκή (καθαρός χρυσός) υπόσταση του Χριστού. Μέσα στην κιβωτό υπήρχαν τρία πράγματα: «Η... στάμνος χρυσή, έχουσα το μάννα», «η ράβδος του Ααρών η βλαστήσασα» και «αι πλάκες της διαθήκης». Αυτά μιλάνε σε μας, σε μορφή τύπων και απεικονίσεων, για τον Μεσσία σαν τον Άρτο που ήρθε από τον Ουρανό, για την ανάστασή Του και για την τέλεια υποταγή Του στον Νόμο. Μονάχα στην καρδιά ΤΟΥ ο Νόμος παραμένει απαράβατος. Αυτό, επίσης, είναι ένα πρότυπο για κείνους που έχουν σωθεί από την πίστη τους στον Ιησού Χριστό. Αν είναι να είμαστε παιδιά του Θεού, πρέπει μέσα μας να έχουμε τα εξής:
- (Α) Τον Άρτο της Ζωής, που είναι ο Ιησούς Χριστός. Το όνομά Του είναι «Ο Λόγος του Θεού» (Αποκάλυψις 19:3).
- (Β) Με τις καταδιώξεις, δοκιμαζόμαστε στη φωτιά, γινόμαστε σαν χρυσός με το να μην παλινωδούμε τον Λόγο του Θεού, ανεξάρτητα από το πόσο άγρια είναι η φωτιά. Με το να παραμένουμε στον Λόγο του Θεού, γινόμαστε καθαροί σαν τον χρυσό.

(Γ) Η ράβδος του Ααρών ήταν ένα νεκρό ξύλο, χωρίς ρίζες· εν τούτοις, άνθιζε και καρποφορούσε. Με άλλα λόγια, αν είναι μέσα μας ο Χριστός τότε τηρούμε τις εντολές του Θεού. Έτσι, ο Χριστός ζει και ενεργεί μέσα μας. Ο Χριστός είναι η Ανάσταση· κι έτσι, με Αυτόν μέσα μας κι εμείς θ' αναστηθούμε, γιατί Εκείνος που είναι η Ζωή, ποτέ δεν πεθαίνει. Τότε, όταν ξεψυχήσουμε, θα ζούμε για πάντα στα Ουράνια. Το σαρκικό μας σώμα είναι το νεκρό ξύλο, αλλά η αθάνατη ψυχή μας συνεχίζει να ζει για πάντα στον Παράδεισο, λόγω του Άρτου της Ζωής, του Πρίγκηπα της Ζωής, του ΕΙΜΑΙ, του Άλφα, του Ωμέγα, της Αρχής και του Τέλους (Ιωάννης 6:35, 8:58, Πράξεις 3:15, Αποκάλυψις 22:13).

(8) Η ίδια η Σκηνή μας μιλάει για την ενσάρκωση, ο Χριστός που κατοικεί ανάμεσα στον λαό Του (Ιωάννης 1:14).

Οι σανίδες, τα κοιλώματα, οι κουρτίνες, τα σκεπάσματα, ΟΛΑ όσα συνδέονται με τη σκηνή και τη λειτουργία της, είναι σύμβολα ΧΡΙΣΤΟΥ, με τον ένα τρόπο ή τον άλλο.

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, στο Λευιτικό 23, είναι μια όμορφη και σταδιακά αναπτυσσόμενη αποκάλυψη του έργου του Χριστού για τον λαό Του και το εκτυλισσόμενο σχέδιο του Θεού μέσω του Χριστού, ιδιαιτέρως αναφορικά με το Ισραήλ.

Και έτσι, η εκπληκτική ιστορία των ΤΥΠΩΝ – ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ στην Π.Δ. ξετυλίγεται, δίνοντάς μας αχανείς και κατανοητές αποκαλύψεις για τον ερχόμενο Μεσσία, για το Πρόσωπό Του και το έργο Του.

Η Μεσσιανική τυπολογία στην Π.Δ. ανοίγει την πόρτα για την πληρέστερη κατανόηση του Μεσσία, τον χρισμένο του Θεού. Η Προς Εβραίους Επιστολή δείχνει καθαρά, ότι αυτοί οι καταπληκτικοί τύποι στην Π.Δ., ΔΕΝ είναι το αποτέλεσμα απλής σύμπτωσης, αλλά ήταν θεϊκά σχεδιασμένοι να μας δώσουν εικόνες του Χριστού και της προσφοράς Του πάνω στον σταυρό (Προς Εβραίους κεφάλαια 5-10). Πραγματικά,

μαθαίνουμε πως όταν ο Μωϋσής ήταν έτοιμος να κατασκευάσει τη Σκηνή, «ελαλήθη [από τον Θεό]... Πρόσεχε, λέγει, να κάμης πάντα κατά τον τύπον τον δειχθέντα εις σε εν τω όρει» (Προς Εβραίους 8:5). Με άλλα λόγια, ο ΘΕΟΣ σχεδίασε τους τύπους – τις ζωές των ανθρώπων, τους θεσμούς, όπως τη Σκηνή και τον τύπο λειτουργίας της και γεγονότα στην ιστορία του Ισραήλ – να λειτουργήσουν σαν εικόνες και σκιές «των επουρανίων».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Πιστεύουμε ότι έχουμε συμπερασματικά δείξει ότι:

(1) Όχι μόνο υπάρχει γνήσια προφητεία στη Βίβλο και μόνο εις την Βίβλο, αλλά ότι αυτή η προφητεία (2) ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος, το κεντρικό πρόσωπο της Κ.Δ., είναι ο προφητευμένος Μεσσίας της Π.Δ.· (3) ότι αυτός, ο Μεσσίας (Χριστός), είναι ΘΕΟΣ εν σάρκα· (4) ότι η Βίβλος είναι ο Λόγος του Θεού· (5) ότι ο Θεός της Βίβλου είναι ο μόνος αληθινός Θεός και (6) ότι η σωτηρία της ανθρώπινης ψυχής εξαρτάται ολοκληρωτικά από την εμπιστοσύνη μας στον Χριστό και τη θυσία Του πάνω στον σταυρό, ως τον Λυτρωτή για την αιώνια σωτηρία μας.

Επί πλέον, αφού τα σπουδαία αυτά γεγονότα δεν είναι μόνο αληθινά, αλλά και ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΑΠΟΔΕΙΧΘΟΥΝ από τις ενδείξεις που δώθηκαν σ' αυτό το βιβλίο, είναι καθήκον κάθε ατόμου όχι μόνο να εμπιστεύεται τον Χριστό για τη σωτηρία του, αλλά να παραδωθεί στην κυριαρχία του Κυρίου και να ζει για Εκείνον. Αφού η Βίβλος μας λέει ότι το αιώνιο πεπρωμένο του ανθρώπου εξαρτάται από την εμπιστοσύνη του στον Χριστό – «όστις πιστεύει εις τον ΥΙΟΝ έχει ζωήν αιώνιον· όστις όμως απειθεί εις τον ΥΙόν δεν θέλει ιδεί ζώην, αλλ' η οργή του Θεού μένει επάνω αυτού» (Ιωάννης 3:36) – θα έπρεπε να είναι η μεγαλύτερη επιθυμία μας να πούμε και σ' άλλους αυτά τα γεγονότα και να τους υποδείξουμε, ότι «ούτε ΟΝΟΜΑ άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθώμεν» (Πράξεις 4:12).

«ΤΑΥΤΑ ΔΕ ΕΓΡΑΦΗΣΑΝ ΔΙΑ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΣΗΤΕ ΟΤΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ ΝΑ ΕΧΗΤΕ ΖΩΗΝ [ΑΙΩΝΙΑ] ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΑΥΤΟΥ» (Ιωάννης 20:31).

Εάν θέλεις να έχεις αιώνια ζωή, τότε πες αυτή την προσευχή:

Κύριέ μου και Θεέ μου, δείξε έλεος στην ψυχή μου, είμαι αμαρτωλός.³⁵ Πιστεύω ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Γιος του ζωντανού Θεού.³⁶ Πιστεύω ότι πέθανε στον σταυρό και ότι έχυσε το πολύτιμο αίμα Του για την συγχώρεση όλων των αμαρτιών μου.³⁷ Πιστεύω ότι ο Θεός ανέστησε τον Ιησού από τους νεκρούς με την δύναμη του Αγίου Πνεύματος³⁸ και ότι Αυτός κάθεται στην δεξιά πλευρά του Θεού αυτή την στιγμή ακούγοντας αυτήν μου την εξομολόγηση αμαρτίας, και προσευχή.³⁹ Ανοίγω λοιπόν την πόρτα της καρδιάς μου και Σε προσκαλώ μέσα, Κύριε Ιησού Χριστέ.⁴⁰ Καθάρισε όλες μου τις βρωμερές αμαρτίες με το πολύτιμο αίμα Σου το οποίο έχυσες στον σταυρό αντί για μένα, πάνω στον Γολγοθά.⁴¹ Δεν θα με διώξεις Κύριε Ιησού Χριστέ αλλά θα συγχωρέσεις τις αμαρτίες μου και θα σώσεις την ψυχή μου. Το γνωρίζω αυτό γιατί ο Λόγος Σου, η Βίβλος, το λέει.⁴² Ο Λόγος Σου λέει ότι δεν θα διώξεις κανέναν, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου.⁴³ Έτσι λοιπόν, γνωρίζω ότι με έχεις ακούσει, όπως επίσης γνωρίζω ότι μου έχεις απαντήσει, και τώρα ξέρω ότι έχω ήδη σωθεί.⁴⁴ Και Σε ευχαριστώ, Κύριε Ιησού Χριστέ, διότι έσωσες την ψυχή μου και θα Σου δείξω την ευχαρίστησή μου με το να πράξω όπως με διατάξεις, να μην ξαναμαρτήσω.⁴⁵

35. Ψαλμός 51:5, Προς Ρωμαίους 3:10-12, 23 36. Ματθαίος 26:63-64, 27:54, Λουκάς 1:30-33, Ιωάννης 9:35-37, Προς Ρωμαίους 1:3-4 37. Πράξεις 4:12, 20:28, Προς Ρωμαίους 3:25, Ιωάννης Α' 1:7, Αποκάλυψις 5:9 38. Ψαλμός 16:9-10, Ματθαίος 28:5-7, Μάρκος 16:9, Ιωάννης 2:19, 21, 10:17-18, 11:25, Πράξεις 2:24, 3:15, Προς Ρωμαίους 8:11, Προς Κορινθίους Α' 15:3-6 39. Λουκάς 22:69, Πράξεις 2:25-36, Προς Εβραίους 10:12-13 40. Προς Ρωμαίους 8:11, Προς Κορινθίους Α' 3:16, Αποκάλυψις 3:20 41. Προς Εφεσίους 2:13-22, Προς Εβραίους 9:22, 13:12, 20-21, Ιωάννης Α' 1:7, Αποκάλυψις 1:5, 7:14 42. Ματθαίος 26:28, Πράξεις 2:21, 4:12, Προς Εφεσίους 1:7, Προς Κολοσσαείς 1:14 43. Προς Ρωμαίους 10:13, Ιάκωβος 4:2-3 44. Προς Εβραίους 11:6 45. Ιωάννης 8:11, Προς Κορινθίους Α' 15-10, Αποκάλυψις 7:14, 22:14

Τώρα που έχεις σωθεί, μια εντολή είναι να καταδυθείς τελείως, να βαπτιστείς μέσα στο νερό, στο όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Ακολούθησε όλες τις εντολές του Κυρίου και ζήσε.

Διαθέτουμε μια ποικιλία απο εκδόσεις και άρθρα σε πολλές διαφορετικές γλώσσες. Μάθε περισσότερα και άκουγε τη μουσική της εκκλησίας στο website: www.alamoministries.com.

Η Βίβλος προσφέρεται σε όσους δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα. Ζητήστε, επίσης, άλλα άρθρα και βιβλία γραμμένα από τον Πάστορα Αλάμο. Πολλά από τα μηνύματα του Πάστορα Αλάμο διατίθενται επίσης σε κασέτες.

Tony Alamo, World Pastor
Tony Alamo Christian Ministries Worldwide
P.O. Box 6467
Texarkana, Texas 75505
USA

Η παρακάτω τηλεφωνική γραμμή είναι
ανοιχτή επί εικοσιτετραώρου βάσεως
για προσευχή και πληροφορίες:
(479) 782-7370
FAX (479) 782-7406
www.alamoministries.com

Η Χριστιανική Εκκλησία του Αλάμο διαθέτει χώρο διαμονής, διατροφή, και καλύπτει οποιαδήποτε ανάγκη διαβίωσης σε όλους όσους πραγματικά θέλουν να υπηρετήσουν τον Κύριο με όλη τους την καρδιά, ψυχή, νου και δύναμη.

Χριστιανικές συγκεντρώσεις λαμβάνουν χώρα κάθε μέρα στις 8.00 μ.μ. και κάθε Κυριακή στις 3.00 μ.μ. και 8.00 μ.μ. στις παρακάτω διευθύνσεις:

13136 Sierra Hwy., Canyon Country, California 91390

4401 Windsor Dr., Fort Smith, Arkansas 72904

Επίσης, υπάρχουν καθημερινές θρησκευτικές συνάξεις στην πολιτεία της Νέας Ιερσέης (Elizabeth, New Jersey), και στην πολιτεία του Άρκανσω, 15 λεπτά Νότια από την Τεξαρκάνα (Texarkana, Arkansas).

Τηλεφωνήστε για λεπτομερείς πληροφορίες.

**ΓΕΥΜΑΤΑ ΣΕΡΒΙΡΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΕΤΑ
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ**

Δωρεάν μεταφορά προς και από την
Εκκλησία διαθέσιμη στην γωνία
Χόλλυγουντ Μπούλεβαρντ (Hollywood Blvd.)
και Χάϊλαντ Άβενιου (Highland Ave.),
Χόλλυγουντ, Καλιφόρνια
Καθημερινά στις 6.30μ.μ.
Κυριακές στις 1.30μ.μ. και 6.30μ.μ.

**ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟΝ ΜΟΝΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ
ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ (Πράξεις 4:12). ΔΩΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ
ΑΛΛΟΝ.**

Εσάς που βρίσκεστε σε άλλες χώρες, σας παροτρύνουμε να μεταφράσετε και να τυπώσετε αυτό το βιβλίο και στην μητρική σας γλώσσα. Εάν τελικά, ανατυπώσετε αυτό το κείμενο, παρακαλούμε, συμπεριλάβετε και το ακόλουθο συγγραφικό δικαίωμα και εγγραφή: